

Sương
Chén

Tác giả: Viburnum
Biên tập: Yến Phi Ly

Não
Nề

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22: Phiên Ngoại : Trích Nhật Ký Của Diệp Côn

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 1

Biên tập: Yến Phi Ly

Câu chuyện giữa Đồng Nhạn Linh và Diệp Côn bắt đầu từ năm 1926.

Năm đó, vào khoảng độ tháng Giêng, Đồng Nhạn Linh vừa thăm họ hàng ở Thiên Tân về, anh xách rương hành lý ọp ẹp của mình xuống xe lửa, rời khỏi nhà ga. Anh gọi một chiếc xe kéo tay rồi báo địa chỉ đến cho người kéo xe.

Tuy là ngày đông nhưng làn da ngăm đen vì nắng hè của người đàn ông kéo xe lực lưỡng vẫn không thấy rút đi, lại có lẽ mới kéo xe chưa lâu cho nên dù rất gắng sức nhưng kỹ thuật lại không quá tốt, một đường xóc nảy lắc lư, đợi đến chỗ hẹn, Đồng Nhạn Linh đã có cảm giác nôn nao muốn ói. Hệt như cúi đầu nhìn xuống không phải là mặt đất bằng phẳng mà là con sông lớn sôi trào từng đợt sóng, mắt hoa lên y như thấy sao trời giữa ban ngày, hoảng hốt tựa như không ai đỡ một cái thôi là sẽ bước chân vào trong làn nước, ngã nhào.

Anh thở dài đứng vững, lấy lại dáng vẻ nhã nhặn nghiêm túc ngày thường, Đồng Nhạn Linh vẫn nhẹ nhàng nói cảm ơn với người kéo xe, trả tiền, cũng bổ sung thêm một tiếng “Năm mới an khang”. Ai ngờ người kéo xe kia lại đáp lại bằng tiếng thở dài ngao ngán “Haiz...!”, rồi sau đó trước khi xoay người rời đi, ném cho kẻ không

thức thời như anh một câu “Thời buổi loạn lạc, sang năm mới cũng chẳng đào đâu ra bình yên!” sau đó thì không nói thêm lời nào nữa.

Đồng Nhạn Linh nhìn người kéo xe đi xa, nghe bên tai thanh âm ồn ào hỗn loạn, nhất thời ngây ra một lát, cuối cùng xoay người bước lên thêm đá chỗ quán rượu náo nhiệt bên cạnh.

1926, năm Dân quốc thứ mười lăm, cũng chính là năm mà anh được giới thiệu tới một gia đình thuộc tầng lớp quyền quý làm gia sư.

Người giới thiệu Đồng Nhạn Linh là đàn anh khóa trên mà anh quen khi còn đi học, lớn hơn anh chừng ba tuổi, là một người đối nhân xử thế rất thông minh cũng rất khôn khéo. Đồng Nhạn Linh tuy không phải kiểu người giống anh ta nhưng tài năng của anh vẫn được anh ta ngưỡng mộ.

Đàn anh này họ Lý, tên Kính Đình, là tổng biên tập của một toà soạn lớn, khi tự giới thiệu anh ta thường xuyên dùng mấy lời kiểu như “Kẻ hèn này họ Lý, Lý trong Lý Bạch, tên Kính Đình, là Kính Đình trong ‘Tương khán lưỡng bất yếm, duy hữu Kính Đình sơn’.” (*)Chỉ thế thôi liền biết trình độ cuồng nhiệt của anh ta đối với vị Thi tiên năm xưa tới mức nào, mà Đồng Nhạn Linh thì vẫn âm thầm phỏng đoán cái tên Kính Đình này thật ra là do bản thân anh ta khi lớn lên tự sửa, về phần vốn tên khai sinh là gì thì anh cũng không biết và cũng không định hỏi nhiều.

(*) Trích trong bài thơ Độc tọa Kính Đình sơn của Thi tiên Lý Bạch

Ngày đó, Lý Kính Đình ngồi ở bàn trên lầu hai quán rượu chờ anh. Kích động chào hỏi anh, kích động chộp lấy rượu hành lý của

anh đặt ở một bên, động tác mãnh liệt hết như khi người kéo xe chạy vào khúc quẹo ban nãy, rồi sau đó liền trực tiếp nói vào chủ đề chính.

Đồng Nhạn Linh nghe đối phương hết lời tâng bốc Diệp gia có bao nhiêu của cải, có bao nhiêu quyền cao chức trọng, anh chỉ thăm rĩ mắt kiên nhẫn lựa chọn tin tức có ích với mình mà âm thầm nhớ kỹ, thỉnh thoảng chỉ khẽ đáp lại hoặc gật đầu, bữa cơm qua đi, anh lại hoàn toàn không nhớ rõ hương vị của mỗi món ăn là như thế nào.

Nói thật thì anh có hơi lo lắng.

Tuy rằng làm gia sư riêng cho thiếu gia nhà giàu là điều rất nhiều người cầu còn không được, nhưng chuyện lớn đột nhiên tới quá bất ngờ, lại chống cự không nổi dự hoặc, bị một cuộc điện thoại của Lý Kính Đình cứ thế gọi về, Đồng Nhạn Linh vẫn có vài phần lo sợ.

Anh không biết mình rốt cuộc có thể đảm nhiệm hay không, cũng không biết tính tình mấy cậu ấm cô chiêu nhà giàu thế nào, so với đám học trò lễ độ ngoan ngoãn của anh đến tột cùng sẽ chênh lệch bao nhiêu.

Sau bữa cơm, Đồng Nhạn Linh trở về nhà mình.

“Công việc chính của cậu sẽ không bị ảnh hưởng gì đâu, cứ vài ngày tới biệt thự của nhà họ Diệp một chuyến mà thôi.” Trong đầu anh đều là những lời vừa rồi đàn anh đã nói, “Yên tâm đi, anh đảm bảo cậu làm ở Diệp gia, lương lậu so với tổng biên như anh đây còn cao hơn gấp nhiều lần!”

Lúc ấy, Đồng Nhạn Linh chỉ do dự khẽ gật đầu.

Được rồi, tựa hồ cũng chỉ như thế mà thôi, thời thế bây giờ không yên ổn, người bên ngoài kia chút tiền bạc thôi cũng đã khó tìm, anh không chỉ có thể giảng dạy ở trường Trung học mà còn có thể đồng thời kiêm chức gia sư cho gia đình có tiền, loại cơ hội thế này sao có thể dễ dàng bỏ qua? Không bằng trước cứ làm thử, ít nhất..... cứ dạy thử một tháng xem sao?

Ít nhất cứ dạy thử một tháng, đây là ý tưởng khi ấy của Đồng Nhạn Linh. Mà khi đó anh làm sao cũng không nghĩ tới sau này sẽ phát sinh đủ chuyện. Khi đó anh chỉ là thấp thỏm, lo lắng xem mình có năng lực dạy dỗ thiếu gia nhà họ Diệp hay không, với tài ăn nói của Lý Kính Đình chỉ sợ là đã thối phồng anh lên tận mây trước mặt người của Diệp gia. Nếu thật sự là như vậy, chờ lúc anh ‘hữu danh vô thực’ rớt xuống khỏi đám mây, trời biết sẽ có bao nhiêu thảm hại.

Bất đắc dĩ len lén thở dài, anh rảo bước tiến vào cổng lớn nhà mình, đi chào cha mẹ bên kia.

Buổi tối đầu tiên khi trở về thủ đô, anh chính là ôm ấp thấp thỏm mà ngủ, cơm tối ăn mà không rõ vị, cha mẹ hỏi thăm chuyện tới Diệp gia dạy học anh cũng chẳng thể nói rõ ràng. Vốn ngay cả anh còn bị cái tin bất ngờ chóng vánh này làm cho mờ mịt thì sao có thể giải thích cặn kẽ cho người nhà?

Sau bữa cơm, anh không có tâm tình đọc sách như thói quen mọi khi, phỏng đoán hôm sau chỉ là gặp mặt mà thôi nên cũng không cần soạn bài, dặn đứa em trai Đồng Nhạn Thanh sáng hôm sau gọi anh dậy sớm một chút, miễn cho đến muộn, liền tắm rửa rồi đi ngủ.

Đường xa mệt nhọc khiến anh rất nhanh chìm vào giấc ngủ, mở mắt ra đã là sáng ngày hôm sau, khi anh bị tiếng huyền não ngoài cửa sổ đánh thức thì trời còn rất sớm, không đợi em trai gọi rồi

giường anh đã tự mình tỉnh dậy mặc quần áo, rửa mặt. Sau khi đeo kính thì anh tự ngắm bản thân trong gương treo trên giá đựng chậu rửa mặt.

Gầy nhưng vóc dáng cũng không phải thấp bé, khung xương cùng gương mặt đều mang nét đặc trưng của người được sinh ra ở Bắc Kinh; sắc mặt hơi vàng, ước chừng có thể tự giấu tuy là thư sinh nhưng cũng không phải ‘kẻ mặt trắng’ đi; tóc mềm mại được chải chỉnh tề, không đến mức làm mất mặt người đọc sách; đôi mắt tự nhận là không đặc biệt đẹp hay xấu, dù sao cũng đều bị cặp kính mắt che lấp, ai mà chú ý đẹp hay xấu cơ chứ?

Thầy giáo dạy học không quan trọng xấu đẹp, quan trọng trong đầu có cái gì là đủ rồi.

Nghĩ như vậy, anh giặt giặt tay áo áo dài, sửa sang lại cổ áo, trước tiên chào hỏi cha mẹ đã thức từ lâu, nói chính mình sẽ ăn điểm tâm trên đường liền mang mấy thứ cần khi ra ngoài hằng ngày, lại nhìn thoáng qua đồng hồ rồi mới ra khỏi nhà.

Tới tiệm bán đồ ăn sáng gần đó ăn qua loa vài thứ, lại gọi một chiếc xe kéo tay, anh đặc biệt dặn dò đừng chạy quá nhanh liền trực tiếp ngồi xe tới nhà họ Diệp ở phố lớn Tây Tứ.

Nơi đó thật sự có thể nói là “nhà”, hoặc, căn bản chính là “tòa nhà”.

Người kéo xe nói cho anh, từ ngõ nhỏ này chạy tới, toàn bộ đều là tường ngoài của nhà họ Diệp, rẽ qua rồi đi thêm một đoạn, lúc nào thấy hai cánh cửa sơn son thì mới đến cổng nhà họ.

Cổng là hai phiến cửa rất lớn, cửa sơn đỏ không dính một hạt bụi, vây quanh là bức tường màu xám, nơi có thể nhìn thấy thì được chạm trổ hoa văn trên nền đá rất tinh xảo, nơi nhìn không thấy thì không biết dài tới tận đâu, không biết có bao nhiêu tôi tớ trong nhà, toàn bộ những thứ nhìn thấy được và những điều nhìn không thấu, tổ hợp lại với nhau, bị hai phiến cửa sơn son dày cộm ngăn cách với bên ngoài.

Một giây đó anh đã nghĩ, ước chừng đây hẳn là khoảng cách giữa gia đình quyền quý và những hộ bình dân, nhìn thoáng thì có vẻ cũng chẳng quá xa xôi nhưng kỳ thật lại xa tận cuối chân trời.

Đứng ở cổng, anh tận lực khiến bản thân không mất thể diện mà hướng mắt tìm kiếm bên trong nhưng rất nhanh liền nghe thấy một tiếng hỏi thăm.

“Anh tìm ai?” Giọng nói kia hỏi như thế.

Theo tiếng nhìn lại, là một người đàn ông trung niên vóc dáng khá cao, xem trang phục hẳn là người gác cổng, tư thái cung kính lễ độ nhưng trong thần sắc lại lộ ra chút cao ngạo của tôi tớ nhà giàu.

Về cao ngạo kia duy trì liên tục, mãi đến khi Đồng Nhạn Linh cung kính đưa ra thư giới thiệu của Lý Kính Đình thì người nọ mới rõ ràng đổi sang biểu tình khiêm tốn.

Kiểu khiêm tốn bất thành linh như vậy duy trì đến tận khi ‘giao’ anh cho quản gia.

Quản gia mặc một thân áo dài đen, nom có vẻ cực kỳ ổn trọng, ước chừng khoảng sáu mươi tuổi, giọng nói không quá cao. Nhìn một lần thư giới thiệu của Đồng Nhạn Linh, mặt ông ta mang theo nụ

cười không sâu không cạn, nâng lên cổ tay được xắn chỉnh tề, ý bảo anh cùng đi.

“Thầy Đồng, mời vào bên trong.”

Nghe được những lời này, anh mới tạm thời vơi đi cảm giác xa cách ngàn dặm, đáp lại bằng nụ cười nhẹ, Đồng Nhận Linh theo ông quản gia đi dọc hành lang tiến vào nhà.

Vào trong mới thật sự cảm giác được sự xa hoa của tòa nhà này, vừa dùng dư quang đánh giá những viên đá lưu ly chạm trổ rồng phượng vừa cẩn thận cất bước, anh chăm chú nghe ông quản gia giới thiệu.

“Lão gia nhà tôi nhiều năm tung hoành thương trường mới có được của cải như hôm nay, những điều này thầy chắc đã biết. Có điều lão gia tuy là thương nhân nhưng cực kỳ tôn sư trọng đạo, luôn luôn ngưỡng mộ văn sĩ. Lý tiên sinh giới thiệu thầy chẳng phải là tổng biên của nhật báo Thiên Giang đó sao, ngài ấy qua lại với lão gia chúng tôi tương đối nhiều, hai người thường uống trà phẩm rượu bình văn, châm biếm thế đạo, cũng coi như là bạn vong niên (*). Con trai trong Diệp gia ít, chỉ có hai thiếu gia, đại thiếu gia Diệp Côn và nhị thiếu gia Diệp Bằng, giữa còn có bốn vị tiểu thư. Chắc hẳn Lý tiên sinh cũng đã nói qua với thầy rồi, thầy sẽ dạy học cho nhị thiếu gia.” Nói tới đây, quản gia hơi tạm dừng một lúc, bước chân cũng chậm một nhịp, thoáng nhìn Đồng Nhận Linh một cái, tựa hồ đang do dự có nên nói tiếp lời phía dưới hay không, có điều cuối cùng đáp án hiển nhiên là có “Thầy Đồng, tôi vốn không nên lắm miệng nhưng..... về nhị thiếu gia, có chuyện muốn nhắc thầy trước một tiếng.”

(*) Bạn vong niên: bạn bè thân thiết mà không câu nệ tuổi tác.

Trong lòng Đồng Nhạn Linh thoáng khấn trương, cũng cùng chậm lại bước chân, nhìn quản gia đợi đối phương nói tiếp.

“Chẳng là..... chỗ này của nhị thiếu gia.....” Nâng ngón tay chỉ bên trái khuôn mặt mình, quản gia lại đề thấp âm lượng thêm một chút “Có một vết sẹo.”

“Vết sẹo?”

“Vâng, vết sẹo này là điều cấm kỵ của cậu ấy, chút nữa thầy Đồng gặp nhị thiếu gia nhớ rõ đừng nhìn chăm chăm vào nó. Nhị thiếu gia bình thường là người sáng sủa hiểu chuyện, nhưng chỉ riêng vết sẹo này thì tuyệt đối tối kỵ.”

“Tôi nhất định chú ý, cảm ơn quản gia Tôn đã nhắc nhở.” Đồng Nhạn Linh nhanh chóng gật đầu đáp ứng, trong lòng tự nhủ bản thân chớ phỏng đoán lung tung.

Chẳng qua, may mắn không phải chuyện gì quá mức nghiêm trọng, vết sẹo mà thôi, không nhìn tới là được, mình chỉ tới dạy học chứ cũng không phải bác sĩ, hướng chi thân ở loại gia đình thế này, cấp bậc lễ nghĩa phải dè chừng hơn gấp năm gấp mười lần cũng là điều đương nhiên.

Chỉ có điều nên nói là đáng tiếc sao? Những điều Đồng Nhạn Linh nghĩ trước khi nhìn thấy cậu hai của Diệp gia đã hoàn toàn biến đổi khi ngẫu nhiên gặp gỡ một người khác, tất cả đều như trúng tà vậy, phẳng phát tựa như giọt nước rớt rơi trong nắng, chỉ vài giây ngắn ngủi liền tiêu thất không còn vết tích.

Một chuỗi tiếng còi ô tô từ ngoài cửa truyền đến, theo sát đó là tiếng người gác cổng lấy lòng tiếp đón. Đồng Nhạn Linh theo bản

nặng quay đầu nhìn, chỉ thấy từ ngoài tường đá lấp lánh, một bóng dáng cao lớn đang tiến vào.

Bên trong chiếc áo khoác da rộng mở là một thân âu phục màu đen phẳng phiu, khi cởi mũ dạ xuống mái tóc đen ngắn được vuốt keo gọn gàng cũng không hề có dấu hiệu bị rối, đường cằm nam tính cường tráng, cặp mắt mảnh dài lạnh lùng, khóe miệng hơi hơi rũ xuống, dù cho khi mở miệng nói chuyện cũng không có chút tươi cười, ngược lại hai chân mày khe khẽ nhíu lại.

Người đàn ông đó ước chừng ba mươi mấy tuổi, dáng người cao ngất, anh tuấn bức người. Hắn vừa đi vừa hút thuốc, rồi sau đó tùy tay cởi áo da đang khoác hờ trên vai vung ra phía sau. Người gác cổng vội vàng tiến lên tiếp đón lấy, không dám có nửa giây ngập ngừng.

Quản gia vừa thấy người tới, tựa hồ nháy mắt quên mất sự tồn tại của Đồng Nhạn Linh, vội vàng đi tới khom người chào, thái độ nói chuyện cực kỳ cung kính: “Đại thiếu gia, cậu về rồi? Trên đường chắc vất vả lắm.”

Người kia hút một hơi thuốc, phun ra làn khói mỏng manh, chỉ dùng chất giọng trầm thấp “Ừ” một tiếng liền theo hành lang bước nhanh vào bên trong.

Sau đó, ngay lúc thoáng qua người Đồng Nhạn Linh, người kia khẽ buông mắt, ánh mắt tựa như đang nhìn hoa cỏ mọc ven đường đảo qua người thầy giáo đang có chút bối rối không biết làm sao, cũng tại khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, đôi con ngươi sắc bén như chim ưng hút lấy tầm mắt của anh.

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 2

Biên tập: Yến Phi Ly

Đồng Nhận Linh chưa từng gặp qua người đàn ông nào như vậy.

Bất kể dung mạo hay khí chất đều không chứa một chút cảm giác nhu hòa nào.

Đó là một con người không có độ ấm.....

Nhưng khi ấy anh lại không thể tưởng tượng được, chính mình sẽ ở thời gian ngắn ngủi như thế giống hệt như con mồi bị người đàn ông băng giá này vây bắt.

Một khắc bốn mắt nhìn nhau kia, trong lòng tựa như bị nắm giữ, dù cho lập tức vội vã chuyển dời tầm mắt, cung kính hơi hơi nghiêng người lễ độ cho đến khi người đàn ông kia không để ý đến anh nữa mà cất bước tránh ra, trong lòng vẫn là cảm giác tim đập thành thịch.

Mà loại tình huống này, không chỉ đơn giản cứ như vậy liền kết thúc.

Dưới sự chỉ dẫn của quản gia, anh đi tới phòng khách nhà chính. Ở đó, anh trông thấy Diệp nhị thiếu gia — học sinh của anh và còn có cả Diệp lão gia đang chậm rãi đi tới.

Diệp lão gia mặc một thân áo gấm màu đen, trên tay chống gậy dài làm từ gỗ đàn hương, bước chân có hơi chậm, nhìn qua thân thể của ông cũng không quá cường tráng nhưng nét mặt vẫn luôn biểu lộ ra vẻ uy nghiêm của chủ nhà, chậm rãi đi đến trước ghế mây ngồi xuống, ông nhìn về phía thiếu niên đứng cách đó không xa khẽ vẫy tay.

Thiếu niên dung mạo thanh tú nhanh chóng đi lên trước, đứng ở bên cạnh ông, thấp giọng kêu một tiếng “Cha.”

“Ừ.” Ông đáp lời, rồi sau đó nhìn Đồng Nhạn Linh trước mặt “Đây hẳn là thầy Đồng?”

“Vâng là tôi, Diệp lão gia, chào ngài.” Cung kính chào hỏi, khoe môi anh khẽ khách khí cười nhẹ “Là tổng biên Lý Kính Đình của nhật báo Thiên Giang giới thiệu tôi đến giúp thiếu gia học tập.”

“Phải.... Kính Đình xem như là bạn vong niên của tôi.” Cười khẽ, ông kéo tay con trai, vỗ vỗ mu bàn tay gầy gò của cậu “Thằng nhỏ Thiên Điều này đầu óc cũng khá lắm nhưng nó chỉ đam mê mấy cái công thức toán học của người Tây, ngữ văn thì lại có phần đuối sức. Kính Đình nghe tôi nhắc tới chuyện này liền bảo cậu ta có đàn em rất có thành tựu trong văn học, lúc này mới tìm đến thầy Đồng.”

“Ngài quá khen.” Anh cười lúng túng, vội xua tay “Tôi cũng chỉ là học được đôi chút thôi, không dám xưng hai chữ ‘thành tựu’.”

“Thầy Đồng chớ khiêm tốn, mấy bài viết đăng trên báo của thầy Kính Đình cũng đã cho tôi xem qua. Câu chữ quả thực vô cùng cứng cáp sắc bén, ngay cả mấy mẫu truyện ngắn thiên về cuộc sống thường ngày cũng không vô vị chút nào.”

Được khích lệ không ngớt như vậy lại bị đôi mắt nhìn như ôn hòa kỳ thật có thể nhìn thấu kẻ khác kia đánh giá mình, Đồng Nhạ Linh càng thêm bối rối, nhất thời không có ngôn từ khiêm tốn nào để mà ứng đối.

Lúc này giải vây cho anh là nhị thiếu gia từ nãy đến giờ vẫn luôn ngoan ngoãn không nói một lời đứng ở bên cạnh Diệp lão gia. Thiếu niên thanh tú lấy lí do muốn trao đổi riêng với thầy Đồng, bằng không cha sẽ mãi mãi lải nhải dong dài, cậu vội cứu Đồng Nhạ Linh khỏi hoàn cảnh xấu hổ. Nhị thiếu gia mang theo Đồng Nhạ Linh đã hơi hơi ướm mồ hôi sau lưng, rời khỏi nhà chính đến phòng sách ở dãy nhà sau.

Người hầu bưng trà đến lại xoay người rời đi, trong phòng giờ chỉ còn hai người. Đồng Nhạ Linh và đối phương coi như hòa hợp thoải mái mà trò chuyện, sau đó cực lực tránh nhìn đến vết sẹo trên mặt kia.

Vết sẹo lộ ra rất rõ ràng, nhất là khi xuất hiện trên gương mặt trắng nõn của thiếu niên. Đồng Nhạ Linh buộc bản thân không suy đoán nguyên nhân gây ra vết sẹo, mà là dồn lực chú ý tập trung vào công việc, nên làm sao để khiến vị nhị thiếu gia quyền quý này cải thiện được thành tích học tập.

Hàn huyền ước chừng mười lăm phút, Đồng Nhạ Linh chấm dứt đề tài. Lần đầu tiên tới gặp mặt không nên ở lại quá lâu, nắm sơ qua thứ hạng của đối phương cũng như đại khái tính tình cũng là đủ rồi. Vì thế, anh tìm thời cơ thích hợp đưa ra đề nghị trở về trước để chuẩn bị chương trình học.

“Thầy định đi luôn sao?” Nhị thiếu gia nhìn qua đồng hồ được chế tạo thủ công phức tạp trên bàn thủy tinh bên cạnh, gương mặt ghi rõ

vẻ quynh luy3n “Thầy Đồng, ít nhất ở lại ăn bữa cơm đã.”

“Sao có thể được.” Bất đắc dĩ mỉm cười, Đồng Nhạn Linh đứng lên, khe khẽ đẩy kính mắt “Nào có ai lần đầu tiên đến thăm liên quấy rầy lâu như vậy.”

“Không quấy rầy mà, chỉ là thêm một bộ bát đũa thôi.”

“Nhị thiếu gia đối xử với mọi người khoan hậu tự nhiên sẽ không cảm giác phiền hà, nhưng đối với thầy thì thật sự mất thể diện người đọc sách lắm.” Vừa cười lắc đầu vừa thăm mặc niệmc trong lòng, trăm ngàn đừng tiến thêm một bước giữ lại nữa, Đồng Nhạn Linh xách cặp ngày thường vẫn mang theo lên lớp, làm ra tư thái dù có thể nào cũng nên đi về.

Thiếu niên ảo não thất vọng, có điều vẫn sáng sửa tự tìm đường ra cho mình. “Thế thì chuyện ăn cơm để lần sau vậy, giờ để em tiễn thầy ra cổng.”

“Không cần đâu, tự thầy đi được rồi.” Đồng Nhạn Linh muốn từ chối nhưng ai ngờ đối phương lại thò tay kéo tay áo anh, đồng thời dùng tay kia chỉ ra hướng cửa.

“Đi thôi, cứ để em tiễn thầy, không phải sợ thầy lạc đường trong nhà đâu, chủ yếu là nếu em không tiễn tới cửa, cha mà biết nhất định sẽ mắg chết em, nói em không biết tôn sư trọng đạo, gỗ mục không thể đục nên hình ~~”

Nhìn dáng vẻ đối phương lắc lư cái đầu giả cách nói chuyện của mấy ông già, Đồng Nhạn Linh thiếu chút nữa cười ra tiếng. Anh cảm giác mình khá thích vị nhị thiếu gia sáng sửa hoạt bát này, bắt đầu nhin không được tưởng tượng ra khung cảnh thoải mái vui vẻ ngày

sau khi phụ đạo cho cậu nhóc. Vốn ai mà không thích trò chuyện với người sáng sửa cơ chứ, không có ngang ngược lỗ mãng, không tỏ vẻ kẻ có tiền không coi ai ra gì, có thể giáo dục ra đứa trẻ như vậy, phải nói Diệp lão gia coi như đã cực kỳ dễ tâm.

“Đúng rồi, nhị thiếu gia, có câu này không biết thầy có thể hỏi không?” Đồng Nhạn Linh ra khỏi phòng sách, cùng thiếu niên sóng vai dọc theo hành lang hướng về dãy nhà trước.

“Thầy cứ hỏi.”

“Thầy nghe quản gia nói nhị thiếu gia tên là ‘Bằng’, nhưng lúc nãy lão gia gọi không phải tên này, đây là vì sao?”

“À, cái này sao ~” Tựa hồ là thở phào cực kỳ nhẹ nhõm, vừa rồi trong mắt thiếu niên cất giấu đầy vẻ lo lắng, giống như sợ đối phương sẽ hỏi vấn đề gì đó không dễ trả lời, lại cười xán lạn nói tiếp “Em tên là Diệp Bằng, nhưng bởi vì ngày sinh của em trong Ngũ Hành thiếu thủy nên cha liền mời tiên sinh đoán chữ lấy cho em cái tên ‘Thiên Diểu’ này. Chỉ có ở nhà mới gọi em thế, bên ngoài đều gọi tên em hoặc là ‘Nhị thiếu gia’ hay ‘Bằng thiếu gia’ gì đó. Thực ra, em rất thích cái tên ‘Thiên Diểu’, thầy Đồng, về sau thầy cũng gọi em như vậy được không?”

“Việc này.....”

“Quyết định như vậy nha~” Cao hứng phấn chấn giống như nhóc bướng bỉnh cứng rắn đòi kẹo trong tay người lớn vậy, cứ thế trực tiếp quyết định phương thức xưng hô cho người khác, Diệp Bằng chỉ cái cổng mặt trăng(*) bên kia sân “Thầy Đồng, đi qua đó là có thể thông đến hoa viên, lần sau thầy tới em sẽ dẫn thầy đi xem, trong

hoa viên có nhà kính ẩm áp, có người tặng cha em mấy giống cây miền Bắc, khi nở hoa đẹp lắm.”

“Ừ, nếu không quấy rầy vậy lần sau thầy sẽ xem.” Hiện tại cảm giác bên cạnh mình xác thực là một thằng nhóc mới lớn, Đồng Nhạn Linh gật đầu vui vẻ đáp ứng.

Sau đó, trước khi Diệp Bằng kịp nói câu ‘Sao lại phiền được’ ra khỏi miệng, trước khi tươi cười của Đồng Nhạn Linh còn chưa tiêu tán, trong tầm mắt nhìn về phía cổng mặt trăng của hai người, một dáng hình cao lớn đột nhiên xuất hiện.

Là người đàn ông toàn thân âu phục màu đen.

Lập tức sửng sốt, cũng không chỉ mình Đồng Nhạn Linh.

Mà còn có Diệp Bằng.

Tay cậu vội vã rút về, vừa rồi thiếu niên còn đang nói cười nháy mắt hết như biến thành người khác, biểu tình lập tức ủ dột hơn rất nhiều. Cậu đứng tại chỗ hai tay buông thõng hai bên, hơi hơi cúi đầu, khẽ chào người kia một tiếng “Anh cả”.

Ngay cả ngữ điệu cũng thay đổi.....

Nếu là người hầu thấy đại thiếu gia thì kính sợ, cung kính cũng là chuyện bình thường, nhưng anh em ruột với nhau mà cũng câu nệ như vậy.....

Không phải rất kỳ quái sao?

Theo bản năng, Đồng Nhạn Linh cũng vội khẽ gật đầu tỏ ý chào hỏi với người đàn ông đối diện. Mà đối phương vẫn không nói một

lời, không nhanh không chậm đi tới, đến trước mặt hai người mới dùng giọng nói vô cùng trầm thấp, giống như có thể áp đảo mọi người, hỏi một câu: “Thiên Diêu, đây là thầy giáo sẽ dạy ngữ văn cho em?”

“A... dạ, anh, đây là thầy Đồng Nhạn Linh, là do chú Kính Đình đề cử đến.” Vội vàng giới thiệu, Diệp Bằng nâng tay giới thiệu cho Đồng Nhạn Linh người anh cả của mình “Thầy Đồng, đây là anh của em, Diệp Côn.”

“Đại thiếu gia, chào anh.” Vẫn không dám ngẩng cao đầu, Đồng Nhạn Linh lúng túng chào hỏi người đối diện, cảm thấy còn xấu hổ hơn cả khi gặp mặt lúc vừa vào cửa.

Anh đợi đối phương lên tiếng, đợi một lát vẫn không nghe được lời nào, nhin không được ngược mắt lên, lại đối diện với ánh nhìn xoáy sâu như đang đánh giá anh của người nọ. Trong lòng anh chợt bối rối, cái loại cảm giác bị nắm giữ một lần nữa ập tới, Đồng Nhạn Linh hơi chút hoảng loạn lại sợ nóng lòng tránh né sẽ nhận lấy sự khinh thường của đối phương. Do dự nhiều lần, dù lòng sắp sôi trào không xong nhưng ánh mắt anh vẫn duy trì trạng thái đối diện với người nọ như cũ.

“Sau khi tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh tôi vẫn dạy ngữ văn ở trường trung học. Lần này là học trưởng Lý giới thiệu tôi tới đây chỉ dạy cho nhị thiếu gia chút kiến thức. Diệp lão gia đã có lòng coi trọng, tôi nhất định tận tâm tận lực.”

“Giáo viên trung học?” Phát hiện đối phương dám đấu mắt với mình, người đàn ông cao lớn nheo mắt lại “Xin hỏi là trường trung học nào?”

“Ban đầu là trường công lập Đệ Tam, hiện tại là trường Hối Văn.”

“Hối Văn sao....” Dương như rất có hứng trí mà nâng tay sờ sờ cầm, Diệp Côn không tiếp tục dò hỏi Đồng Nhạ Linh, ngược lại nhìn về phía Diệp Bằng thấp hơn hẳn không ít, tay thò qua, sờ lên vết sẹo mà ông quản gia dặn dò trăm triệu lần không được nhìn cũng không được đả động tới “Thiên Diêu, hai ngày nay trời nổi gió, nơi này còn đau không?”

Diệp Bằng chấn động toàn thân nhưng dẫu muốn trốn cũng không dám trốn, chỉ thấp giọng đáp hai chữ “Em ỏn” liền không nói thêm gì nữa.

Đồng Nhạ Linh thấy khoe miệng Diệp Côn khơi mào một nụ cười nhẹ không rõ nghĩa rồi sau đó thanh âm tràn ngập cảm giác áp bách liền tiến vào lỗ tai anh “Không còn sớm nữa, em đưa thầy Đồng ra cổng đi, lát vào nhà chính có vài món đồ chơi mang từ Thiên Tân về, em chọn trước, còn lại thì cho đám Thục Ngưng.”

“Vâng, cảm ơn anh cả. Vậy em đi trước.” Giống như rút cuộc tìm được lí do đường hoàng để trốn, Diệp Bằng gật đầu với Diệp Côn, sau đó nhẹ nhàng đẩy đẩy Đồng Nhạ Linh, ngay sau khi anh nói một câu “Tạm biệt”, cậu liền mang theo vẻ hấp tấp lại không dám biểu hiện quá vội vàng, dẫn thầy giáo còn đang khó hiểu quan hệ giữa hai anh em sao lại khách sáo như thế về phía cổng lớn.

(*) Cổng mặt trăng:

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 3

Biên tập: Yến Phi Ly

Từ ngày rời khỏi Diệp gia, trong lòng Đồng Nhạn Linh vẫn quần quanh rất nhiều thắc mắc.

Anh thật sự không thích điệu bộ của vị đại thiếu gia kia, phong thái cũng vậy mà cách ăn nói cũng thế, giờ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ cao ngạo rét lạnh như băng, thật khó tiếp cận.

Đương nhiên, chính anh cũng không cần thiết phải tiếp cận người này, chỉ có điều cùng là thành viên trong một gia đình sao lại có thể khác biệt lớn đến vậy? Cậu học trò nhỏ của anh thì vô cùng sáng sủa thân thiết, Diệp lão gia tuy có vài phần uy nghiêm nhưng cũng được cho là hòa ái, duy chỉ vị đại thiếu gia này.....

Thầm nghĩ về sau vẫn nên tận lực tránh chạm mặt người kia mới được, dù có ngẫu nhiên chạm mặt thì cũng hạn chế tiếp xúc sẽ tốt hơn, nghĩ xong Đồng Nhạn Linh gọi xe kéo tay đi tới tòa soạn Thiên Giang.

Anh đi tìm Lý Kính Đình.

“Nhạn Linh? Sao cậu về sớm vậy?” Thấy anh xuất hiện, người kia cao hứng phấn chấn chạy ra cửa văn phòng, “Hôm nay không phải tới chỗ Diệp gia sao?”

“Vâng, em vừa đi. Định tới báo cáo tình huống cho anh chút.” Thoáng dịch thân tránh ra một lối đi ở cửa văn phòng, Đồng Nhận Linh mỉm cười khe khẽ với đối phương.

“Sớm như vậy đã....” Vừa nói vừa lôi đồng hồ quả quýt ra, Lý Kính Đình nhìn thoáng qua thời gian, mới nhe răng cười ngây ngô vài tiếng “Ái chà, đã giữa trưa rồi sao, anh cứ tưởng còn sớm chứ. Sáng nay bận như cún ấy, gần đây mấy tin tức nóng lắm, người nhăm vào việc này mà phát ngôn cũng nhiều, bản thảo tụi anh xem không ngớt đây nè.”

“Vậy giờ em tới đây có ảnh hưởng....”

“Không không! Giờ nên đi uống trà ăn chút gì mà.” Vẫn nói năng rất phấn khởi, Lý Kính Đình bảo Đồng Nhận Linh chờ anh một lát, chạy ủa vào văn phòng, cầm vội cái áo khoác mặc vào người lại chạy ra “Đi thôi, cuối phố có quán trà thanh tĩnh dễ chịu, vừa lúc thích hợp nói chuyện phiếm.”

Bị mời nhiệt tình như vậy cũng không dễ từ chối, ngẫm lại mình cũng hơi đói bụng, Đồng Nhận Linh gật gật đầu, rời khỏi toà soạn cùng Lý Kính Đình.

Hai người rẽ qua đường hẻm, lại đi bộ về phía trước vài bước liền trông thấy một quán trà không mấy bắt mắt, quán trà không có bảng hiệu lớn, chỉ treo ở cổng một miếng đồng, bên trên có khắc hai chữ “Minh Nguyệt”.

Bước vào trong cũng không thấy người chào tiếp đón, thẳng đến khi cả hai tìm chỗ ngồi xuống mới có một cậu thanh niên tầm 23, 24 tuổi đi tới. Người này vừa lưu loát dùng khăn lau sạch sẽ bàn trà vừa hỏi hai vị khách muốn uống gì.

“Hồng trà.” Lý Kính Đình trực tiếp quyết định, sau đó khi người thanh niên kia gật đầu ghi nhớ lại thêm vào một câu “Phiền cậu làm hai phần điểm tâm, một phần bò kho, một sa lát trộn.”

“Ơ.... thưa ngài, nơi này của chúng tôi chỉ có trà, ngài muốn ăn nhẹ thì chúng tôi phải ra ngoài mua ở quán bên kia đường cho ngài, vậy sẽ phải tốn thêm phí, còn không bằng ngài chính mình qua đó dùng bữa.” Chàng thanh niên vừa nói vừa chỉ nhà hàng ở phía đối diện.

“Không sao, tiền công nên đưa mà, tôi chẳng qua là lười đi qua đi lại.” Trên mặt treo nụ cười khôn khéo của người tri thức, Lý Kính Đình nói xong móc ra mấy đồng bạc nhét vào trong tay chàng thanh niên trẻ tuổi nọ, lại đưa mắt ra hiệu.

Nhìn thấu ý của anh, người kia cũng không nói thêm gì, lịch sự bảo “Xin quý khách vui lòng chờ một lát” liền cầm tiền đi về phía quầy.

“Học trưởng, lần này để em trả tiền cơm với tiền trà đi.” Đồng Nhạn Linh nói mà có hơi quẫn bách “Thật ra em đã muốn mời anh một bữa.”

“Mời anh ăn cơm? Để làm gì?”

“Cám ơn chuyện anh giới thiệu công việc cho em.”

“Ôi dào..... Nhạn Linh à, chút việc cón con này cậu nói thành nghiêm trọng thế làm gì?”

“Sao có thể coi là việc nhỏ?”

“Dù sao anh thấy cũng không lớn.” Lý Kính Đình khoát tay “Nếu cậu muốn mời anh chi bằng lúc nào nhận lương rồi mời đi, anh em mình lại tới đây ăn một bữa cho đã.”

“Thế sao không tới quán rượu? Chỗ này lại phải ra ngoài mua về.”

“Cậu chắc không biết nhỉ, nơi này không giống những chỗ khác đâu.” Rất có vẻ thần thần bí bí, Lý Kính Đình ép âm lượng xuống thật thấp “Cậu biết chỗ này là của ai không?”

“Ai?”

“Sáu năm trước, có một vụ án mạng oanh động thủ đô, Hạ Minh Nguyệt nổi danh tuyệt thế mất tích mấy ngày lại trở về, sau đó liền rời khỏi Lê Viên.....”

“À, em nhớ rõ.” Gật gật đầu, Đồng Nhạn Linh cũng cùng hồi ức “Lúc ấy, tựa hồ có vụ án còn lớn hơn, đại thiếu gia nhà họ Hạng bị bắn chết.....”

“Đúng đúng, hai chuyện này nối tiếp nhau. Lúc ấy trên báo cũng ồn ào một thời gian, năm ấy quả là chuyện hay hấp bấp bênh không ngừng, về sau chuyện này không ai nhắc tới nữa. Mãi tận năm ngoái, toà soạn của anh chuyển đến đây mới ngẫu nhiên phát hiện quán trà này.”

“Chẳng lẽ tám đồng trước cổng kia.....”

“Phải.”

“Vậy sao học trưởng không đăng tin này lên?” Đồng Nhạn Linh cười rộ lên, chung quy vẫn cảm giác người am hiểu về việc viết tin

tức kích động như đàn anh của mình hẳn sẽ không bỏ qua cơ hội này mới đúng.

“Vốn cũng định viết rồi nhưng sau lại cảm thấy tội gì phá sự thanh tĩnh của người ta. Nơi này ít người, trà ngon, chỉ bằng anh liền thành thật làm một vị khách phẩm trà đi.”

“Cũng phải.” Gật gật đầu, tựa hồ hơi dăm chiêu, Đồng Nhạn Linh khẽ đẩy kính mắt, hơi chần chờ nhưng vẫn nói “Học trưởng thứ em lắm miệng, người đọc sách lẽ ra vốn không nên nói mấy lời thị phi thế này nhưng vừa rồi vừa nhắc tới ‘Đại thiếu gia’ của Hạng gia, em mới hỏi anh về người kia chút, ừm..... đại thiếu gia của Diệp gia kia là người như thế nào?”

“Lạnh như băng?”

“Đúng, đúng.” Thấy đối phương tiếp lời của mình, anh mới hơi buông lỏng khẩu khí.

Mà Lý Kính Đình thì lại hưng trí bừng bừng.

“Anh cũng không có cách nào trò chuyện với vị đại thiếu gia kia, cậu ta không buồn để ai vào mắt, vẫn là nhị thiếu gia sáng sủa, hiền hoà, ngoan ngoãn hơn.”

“Quả thật.”

“Cho nên anh mới yên tâm giới thiệu cậu làm gia sư cho nhị thiếu gia đó. Nếu như tính tình hai anh em họ giống hệt nhau thì cậu khổ rồi.” Lý Kính Đình vừa nói vừa cười, khi phục vụ mang trà lên mới tạm dừng nói tiếng cảm ơn, tiếp đó lại mở miệng “Có thể là vì hai người đó không cùng một mẹ. Đại thiếu gia là do vợ của Diệp lão gia lúc trẻ tuổi sinh, tính ra thì là vợ cả, môn đăng hộ đối với lão gia

lắm, cũng là con cái gia đình có quyền thế. Nghe nói khi còn sống là người phụ nữ độc lập mạnh mẽ, ngay cả lão gia cũng sợ bà ấy đấy. Sau này, lão gia lại cưới bà hai bà ba bà tư, bà hai không sinh con, bà ba sinh được đại tiểu thư và tam tiểu thư, bà tư thì sinh nhị tiểu thư. À tiện thể nhắc luôn, trước khi chết bà cả đã khiến lão gia cưới con gái của một gia đình danh môn, đó chính là bà năm, mẹ đẻ của tứ tiểu thư và nhị thiếu gia. Nhị thiếu gia xem như là con út của Diệp lão gia rồi, bốn mươi lăm tuổi mới có cậu nhóc ấy, cho nên được cưng chiều nhất. Tính tình bà năm tốt lắm, hiền hoà dễ chịu, nghe nói cầm kỳ thi họa bà ấy đều giỏi. Anh thấy nhị thiếu gia hẳn là giống mẹ rồi.”

“Nói như vậy, Diệp lão gia có tổng cộng năm vợ? À không, bốn, vợ cả đã qua đời rồi.”

“Anh nói này sư đệ của anh, cậu thật chẳng biết đề ý chuyện bên ngoài gì cả, cả ngày chỉ biết đọc sách thánh hiền thôi. Ai chẳng biết Diệp gia lão gia tổng cộng có sáu bà vợ cơ chứ? Sau lại ông ấy lại cưới một người nữa, bà vợ sau này trẻ đến nỗi có thể gọi ông ấy một tiếng ‘ông nội’ đó.” Lý Kính Đình nâng chén trà lên uống một hớp lớn, lắc lắc đầu “Đàn ông ấy mà, kẻ nào chẳng tham lam, không có tiền thì thương thầm ngắm trộm, có tiền thì làm thật, cưới hết người này đến người khác.....”

“Học trưởng, anh đây là..... ghen tị sao?” Rốt cuộc nhin không được cười rộ lên, Đồng Nhạn Linh giúp đối phương rót thêm trà, sau đó nhờ chuỗi tiếng cười sang sảng của đối phương mà phát hiện câu đùa này của mình không làm người kia khó chịu mới thoáng yên tâm.

Ngày đó, hai người trò chuyện coi như vui vẻ, lý giải một ít ‘nội tình’ mà người nhà họ Diệp hẳn sẽ không chủ động kể cho anh, sau

khi một người phục vụ cao to vẻ mặt hung hãn nhưng lại rất lịch sự trong tiệm đưa đồ ăn tới, hai người lại ăn no nê một bữa, hẹn lần tiếp theo nhất định phải tới quán rượu lớn, hơn nữa nhất định phải do Đồng Nhạh Linh bỏ tiền mời khách rồi mới tạm biệt.

Đồng Nhạh Linh nhìn hướng tòa soạn mà đối phương đang đi, liếc qua đồng hồ cũng tính toán về nhà trước.

Trong nhà, cũng không yên bình.

Khi về đến nhà, cha anh đang nổi nóng, đơn giản là bởi vì đưa em trai ‘không biết cố gắng’ của anh chẳng biết lại chạy đi rập hát nào diễn trò nữa rồi.

Nhanh chóng trấn an người cha gia giáo không thể chấp nhận nỗi con cháu gia đình truyền thống lại suốt ngày hỗn loạn với đám con hát, rồi lại khuyên bảo người mẹ đang lo lắng không yên, trước đợi em trai về nhà lại nói. Đồng Nhạh Linh mang theo uể oải cùng bất an, rửa mặt sạch sẽ mới đi về phòng.

Em trai song sinh của anh mãi tối mịt mới trở về, dĩ nhiên không tránh khỏi bị cha quở trách một hồi, may mắn là chưa tới mức bị ăn đòn, trở lại trong phòng cậu cũng không nhắc tới mấy chuyện này, chỉ là cậu mạnh nói mình sớm muộn gì cũng rời khỏi cái nhà này. Đồng Nhạh Linh nghe khẩu khí căm giận kia, buông xuống tập san văn học mới xuất bản trong tay, thở dài một tiếng.

Ngày hôm sau là ngày anh kết thúc kỳ nghỉ trở về trường học.

Học sinh vẫn còn được nghỉ, nhóm thầy cô giáo lại không thể rảnh rỗi lâu được. Nhưng mà Đồng Nhạh Linh cũng không để ý, có

thể nghiên cứu thảo luận chương trình học với các giáo sư học tài biết rộng, xuất khẩu thành thơ, anh cầu còn không được.

Lại qua vài ngày, là thời điểm nên chính thức giảng dạy cho Diệp nhị thiếu gia. Trong lòng ít nhiều vẫn lưu tâm một thứ gì đó, anh tiến vào nhà họ Diệp.

Không biết có nên bảo may mắn hay không, lần này anh không nhìn thấy vị đại thiếu gia lạnh như băng kia, vì thế, nguyên cả buổi học anh đều cảm thấy thoải mái thư thả. Nhị thiếu gia tựa hồ rất thích văn chương của anh, nghịch ngợm cự tuyệt anh dùng văn của các văn nhân nổi danh đương đại làm mẫu mà là muốn bàn luận về những bài viết của anh trên tạp chí. Đồng Nhạn Linh bị cậu nhõng nhẽo không có cách nào khác ngoài gật đầu đồng ý. Vừa mất tự nhiên vừa buồn cười lấy văn của mình làm mẫu, anh giảng cho đối phương cách hành văn cùng bút pháp. Cũng không biết là loại phương pháp này có hiệu quả hay không nhưng anh phát hiện vị nhị thiếu gia này thật ra rất thông minh, khả năng tiếp thu cũng nhanh cho nên tiết học càng trở nên thú vị, đến cuối cùng bất giác học quá cả giờ.

Sau buổi học, anh vốn định chào ra về nhưng cậu nhóc nhất định mè nheo muốn kéo anh tới hoa viên lần trước đã giới thiệu, thăm nghĩ hẳn là cũng không tốn thời gian lắm, hướng chi trời còn sáng, đi một chút cũng không vấn đề gì nên anh bèn gật đầu.

Hoa viên trong Diệp gia quả nhiên không nhỏ. Núi giả, đình nghỉ chân tĩnh mịch, cây cối xanh biêng biếc, tuy đang là thời điểm giá lạnh, nước ao kết băng, hoa cỏ mùa xuân mùa hạ đều không thể có nhưng vẫn có thể cảm nhận được bầu không khí xa hoa đẹp đẽ.

Ở góc Tây Bắc của hoa viên mơ hồ có thể nhìn thấy một kiến trúc đặc biệt. Khung thép màu đen, thủy tinh khắc hoa văn, tạo thành một gian nhà kính cực kỳ tinh xảo. Diệp Bằng hứng trí bưng bưng kéo Đồng Nhạ Linh đi về nơi đó.

“Thầy Đồng, kia chính là nhà kính mà em từng kể, bên trong rất ảm, cha thỉnh thoảng đọc sách uống trà ở đó, em cũng hay tới chơi. Mau lên thầy, hoa bên trong thật sự đẹp lắm~”. Thiếu niên hoạt bát dẫn đường phía trước, Đồng Nhạ Linh có vài phần bất đắc dĩ nhưng cũng vui vẻ theo sau. Hai người một trước một sau vào nhà kính, nhưng mà sau khi vào trong, tình huống lại hoàn toàn ngoài dự liệu của cả hai.

Đầu tiên là bị hơi ảm nóng ướt nháy mắt phủ mờ mắt kính, Đồng Nhạ Linh xấu hổ lấy kính mắt xuống, khi dùng khăn tay lau đi mới phát hiện cậu nhóc bên cạnh đột nhiên im bặt.

Lại đeo kính lên, anh mới quay đầu qua nhìn, cả người Diệp Bằng đã cứng lại, quy củ đứng tại chỗ, đầu cúi xuống thật thấp.

Trực giác không ổn, anh quay đầu nhìn, phát hiện ở sát tường thủy tinh bên cạnh chiếc bàn kiểu dáng Tàu Âu rất xinh đẹp có một cái xích đu lót thảm da dê, người đàn ông mặc toàn thân âu phục màu đen như trước đang ngồi nơi đó.

Không.....

Phải nói lần này, người nọ chỉ mặc quần tây đen, áo khoác đã vắt lên trên lưng ghé dựa. Nửa thân trên của người nọ là áo sơ-mi trắng, cúc áo rộng mở hai ba cái, caravat cũng buông lỏng ra hơn phân nửa, cổ áo mở rộng ra hai bên hơi lộ ra lồng ngực rắn chắc bên trong.

Người nọ cầm trong tay một tờ báo, một tay kia kẹp hờ điều thuốc đang cháy, thản nhiên nhàn hạ lại khí phách lẫm liệt bất chèo chân. Thấy hai người tiến vào, trên mặt không thấy có biểu tình gì, chỉ là nâng đuôi lông mày một chút.

“Thiên Điều học xong rồi?” Thanh âm trầm thấp hỏi như thế.

“Vâng... anh cả, anh cũng xong việc rồi sao?” Diệp Bằng mau chóng hỏi đáp.

“Ừ.” Lên tiếng hơi chút trầm ngâm, Diệp Côn lại lần nữa mở miệng “Em mang thầy Đồng tới đây là muốn xem mấy thứ hoa này?”

“Vâng.” Căn bản không dám giải thích nhiều, thiếu niên chỉ khẽ gật đầu.

“Em vừa mới học xong chắc cũng mệt, đi ăn gì trước đi. Khi anh trở về có bảo tài xế mua bánh hoa quế và bánh xốp Phúc Lâm, đang để ở nhà chính.”

Lời kia nói không nhanh không chậm nhưng ý đồ đã rất rõ ràng. Diệp Bằng không có can đảm chống lại, chỉ đành chuẩn bị rời đi, nhưng mà ngay khi cậu muốn gọi Đồng Nhạn Linh theo thì làm sao cũng không nghĩ tới thanh âm kia sẽ ngăn lại.

“Thiên Điều em đi trước, Thầy Đồng tạm thời xin dừng bước.” Lời nói vừa dứt, người đàn ông kia lại hút một hơi thuốc, đặt tờ báo ở đầu gối, nhắm mắt nhìn Đồng Nhạn Linh rõ ràng đã có nét bất an hiện lên trên mặt, hơi hơi khời mào một bên khóe miệng “Tôi vừa xem qua bài viết của thầy Đồng, cảm giác rất thú vị, đột nhiên muốn tham khảo đôi điều với thầy, không biết..... thầy có chịu nể mặt hay không?”

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 4

Biên tập: Yến Phi Ly

Khi nghe Diệp Côn nói muốn Đồng Nhạn Linh ở lại “thảo luận”, vẻ mặt Diệp Bằng thoáng chốc hoảng hốt. Miệng mở ra rồi đóng lại, mấp máy vài lần vẫn không thể nói ra một từ ‘không được’, gương mặt nhìn thầy giáo cũng đang khấn trương bên cạnh, cuối cùng cậu đành gật đầu với anh cả, sau đó lại nói câu “Thầy Đồng, em đi trước” liền xoay người ra khỏi nhà kính.

Cửa mở ra rồi khép lại, một cơn gió mát nhẹ len vào thổi tung vạt áo dài của Đồng Nhạn Linh, khiến anh giống như đột nhiên bị ai đó tóm lấy mắt cá chân mà chột rùng mình.

“Trước kia Lý Kính Đình của báo Thiên Giang vẫn luôn ngợi ca thầy Đồng, khen thầy tài hoa hơn người, không phải là văn nhân nghèo kiết hủ lậu chỉ biết viết những câu từ sáo rỗng, từ lúc ấy tôi đã rất muốn xem thử đến cùng là thầy có năng lực gì.” Chậm rãi nói, Diệp Côn dùng tay không cầm điếu thuốc nhẹ nhàng gõ gõ vào tờ báo đặt trên đùi “Hai ngày qua rốt cuộc có thời gian rảnh ngồi xuống nghiền ngẫm văn chương của thầy. Quả nhiên... không phải tầm thường.”

“Đại thiếu gia quá khen.” Trên mặt là khiêm tốn, trong lòng tất cả đều là bất mãn. Đồng Nhạn Linh thật sự không cách nào có thể dùng sự tôn kính phát ra từ nội tâm đối với người đàn ông trước mặt

này. Người kia đầy mặt cao ngạo cuồng vọng, lời nói ra khỏi miệng đều không cảm thấy chút cảm xúc, ngôn từ ca ngạo nhưng nghe thế nào lại cũng giống đang châm chọc, mà dáng vẻ hút thuốc vất chân ngồi trên xích đu còn mở rộng cổ áo thì chỗ nào giống thiếu gia nhà quyền quý tôn sư trọng đạo? Dù cho thói đời hiện nay người đọc sách có chí hướng báo quốc lại bất đắc dĩ vì cuộc sống bức bách mà lần lượt bị buộc cúi đầu trước hiện thực nhưng..... nhưng dù chỉ là thể diện tượng trưng, vẫn có thể cho người ta đi? Ngạo mạn như vậy nhớn nhoe chỗ cao như vậy thật sự cần thiết sao?

Ưc chế bốc lên trong lòng, nét mặt thoáng chốc liền biến đổi, mày hơi hơi chau lên, Đồng Nhạn Linh bất giác tiết lộ tâm tư của mình.

Mà những thứ đó lại không trốn khỏi ánh mắt nhạy bén của Diệp đại thiếu gia, vừa thấy liền hiểu ngay.

Nhưng dù cho đã sáng tỏ, hắn cũng không tiến hành bất cứ thay đổi gì, vẫn duy trì dáng vẻ như cũ, Diệp Côn dứt khoát nâng tay đang cầm thuốc lá lên, lòng bàn tay ngửa ra hướng về Đồng Nhạn Linh mà ngoắc ngoắc đầu ngón tay.

Thấy động tác đó, cảm giác không được tôn trọng đã tiến thêm một bước trở thành bị lảng nhục, Đồng Nhạn Linh cắn răng, chịu đựng cảm xúc tựa hồ sắp bùng nổ dữ dội, đi về phía trước vài bước, đến trước mặt Diệp Côn.

Anh ngược lại muốn nghe xem thử, người đàn ông này muốn nói những gì.

“Có điều... Tôi muốn hỏi thầy Đồng một câu.” Rút một hơi thuốc lá cuối cùng, tùy tay dụi tắt đầu lọc thuốc lá vào gạt tàn thủy tinh trên bàn, giữa làn khói lượn lờ ngón tay Diệp Côn chỉ mấy bài văn trên

báo “Thầy châm biếm bằng ngôn từ lưu loát trôi chảy, chọn từ đặt câu tho thảo bắt tuyệt, văn chương quả thực rất khá, nhưng, tất cả chúng có nghĩa lý gì?”

Lần này, trong đầu không chỉ mỗi phần nộ nữa. Vừa rồi người đọc sách tự cho mình là thanh cao lại bị một tên thương nhân ngoắc ngoắc ngón tay gọi đến bên chân mà vây trong xấu hổ, hiện tại thì hoàn toàn là bị đả kích triệt để.

Hắn thế mà dám công khai chỉ trích văn chương của anh không có ý nghĩa!

Đó đều là tấm lòng son sắt ưu quốc ưu dân của anh! Có ý nghĩa gì ư? Anh nói xem nó có ý nghĩa gì?

“Người học chữ, đọc hết sách vở thi ca liền có nghĩa vụ nói lên tiếng lòng thay nhân dân. Hiện giờ xã hội không yên ổn, vì bách tính nói vài lời chính là ý nghĩa.” Thanh âm không cao, thế nhưng trầm trầm nhấn từng chữ, Đồng Nhạn Linh đột nhiên xuất hiện vẻ thần nhiên sau khi bị buộc đến đường cùng, dù sao cũng sắp bị dồn tới vách núi rồi chi bằng giống liệt sĩ oai hùng một chút!

Nhưng cái người ép anh lên vách núi kia lại giống như cũng không có ý định khiến anh nhảy xuống, mà chỉ đang thưởng thức dáng vẻ cố gắng trấn định trong hoảng loạn của anh, cũng có hứng trí chờ nhìn xem anh sẽ phản kích thế nào mà thôi.

“Vấn đề là thầy lên tiếng thay bách tính, bách tính ngoại trừ ngu dân thì chính là điều dân, ai có thể thật sự lĩnh hội nhân tình của thầy?”

Đồng Nhạn Linh nhin không được nhẹ nhàng nắm tay thành nắm đấm.

“Dù cho trong vạn người chỉ có một người được đánh thức, cũng đáng giá.”

“Đáng giá chỗ nào chứ?” Người kia đột nhiên lại cười ra tiếng, một tay Diệp Côn chống đầu, sắc bén mắt nhìn chăm chăm Đồng Nhạn Linh “Đầu tư trăm vạn chỉ lấy về một phần, vụ mua bán này thua lỗ quá nặng, không khỏi khiến quý thần khiếp sợ.”

“Lên tiếng vì nhân dân há có thể đánh đồng với buôn bán?”

“Sao lại không thể đánh đồng? Quy tắc giống nhau cả thôi.”

“Sao... sao có thể giống.”

“À.... Cũng đúng, là không giống nhau, buôn bán chỉ bỏ tiền ra, thu về không được cùng lắm thì tay không rời khỏi thương trường, ngày khác có thể gây dựng lại từ đầu cũng không chừng. Nhưng ‘lên tiếng’ vì dân, trong thời thế này một khi đã bỏ ra thường là cả mạng sống đều bỏ vào. Hay là nói, lá gan các người lớn, trước khi mở miệng đều không bận tâm ngẫm lại xem có khi nào vừa dứt lời, kẻ ‘Ăn cơm người đời’ liền bị người đời mang đi chém?”

Người đàn ông kia vừa nói vừa cong khóe môi, khẽ mỉm cười.

Đứng ở đối diện, ngay cả đầu ngón tay Đồng Nhạn Linh đều muốn rung lên.

Anh thật muốn gào lên một tiếng ‘Tôi đắ tội anh khi nào vậy Diệp đại thiếu gia? Sao cứ phải từng bước ép sát gây khó dễ tôi như thế, rốt cuộc anh toan tính cái gì?’

Nhưng cuối cùng, anh vẫn không nói gì, anh chỉ khẽ buông mắt, nhìn tờ báo trên đùi đối phương, hít vào mùi thuốc lá mà không khí ẩm ướt không xóa tan được, dùng im lặng đấu tranh.

Diệp Côn thường thức sự đấu tranh của anh, sau đó khẽ hừ nhẹ một tiếng, trên mặt mang theo nụ cười khó lường, đứng dậy. Hắn bước về phía trước một bước, đứng ở đối diện Đồng Nhạn Linh, khẽ thả ống tay áo sơ-mi đang xắn lên kia xuống, lại cài kĩ từng cúc áo trước ngực, mắt thấy ánh mắt đối phương vội dời đi không nhìn cánh tay cùng lồng ngực của hắn, mới một lần nữa thắt chặt cà vạt, cầm áo khoác trên lưng ghé dựa lên, hướng về phía cửa nhà kính nâng nâng cằm.

“Trời không còn sớm. Tôi cũng không làm phiền thầy Đồng nữa, đi thôi, tôi đưa thầy ra ngoài.”

Nghe ngữ điệu tựa hồ rất lễ độ, Đồng Nhạn Linh thật sự rơi vào mê hoặc.

Người này, rốt cuộc là muốn gì.....

Vừa rồi còn ôm khí thế bức người không lưu đường sống, hiện tại lại giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra, muốn tiễn anh về? Một hồi biện luận ban nãy chẳng lẽ dùng cái này làm kết quả? Chẳng lẽ người đàn ông ngang ngược này cảm thấy hắn thắng sao? Thắng bởi khí thế? Thắng cả ở đạo lý?

Thật sự cảm giác thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, Đồng Nhạn Linh thở nhẹ một tiếng, không muốn tiếp tục tranh luận nữa. Vẫn rũ mắt như cũ, anh quay người lại, mang theo bất an đi ra ngoài.

Rời khỏi căn nhà kính ẩm áp lập tức cảm giác được cái lạnh đối lập bên ngoài, Đồng Nhạn Linh rung mình một cái, nắm chặt cặp sách trong tay. Mà người đàn ông đi phía trước lại vẫn là vẻ thản nhiên, hai tay cắm trong túi quần, giày da không dính một hạt bụi giẫm trên con đường đá, phát ra tiếng vang trầm ồm.

“Thầy Đồng là người địa phương sao?” Diệp Côn hỏi.

Đồng Nhạn Linh nhú nhú mày, gật đầu “Vâng.”

“Có từng tới các tỉnh ngoài chưa?”

“Mới chỉ đi Thiên Tân và Tô Hàng.”

“Du lịch sao?”

“Trong nhà có người quen ở Thiên Tân, đi Tô Hàng là theo lời mời của học trưởng Lý, xem như..... du lịch đi.”

“Thầy rất thân với Lý Kính Đình?”

“Học trưởng với tôi xem như cùng chung chí hướng.” Chung quy cảm giác người này nhàn hạ nói chuyện phiếm so với hùng hổ chèn ép vừa rồi càng khiến anh thêm mất tự nhiên, Đồng Nhạn Linh dè chừng cẩn thận, tận lực không để lời nói chứa bất cứ cảm xúc gì “Mấy năm trước, anh ấy nhận việc ở Trình Báo, khi được nghỉ lễ liền mời tôi cùng tới Tô Hàng.”

“Chuyện anh ta từng làm phóng viên ở Trình Báo thì tôi biết.” Vừa đáp lời vừa móc ra một bao thuốc lá màu vàng trong túi áo, lại rút ra một điếu thuốc, đốt xong mới giương mắt nhìn khoảng trời xa xa đang dần mờ tối “Lý Kính Đình cũng có thể tính là người thông minh, không để lộ suy nghĩ bản thân quá rõ, kết giao không ít nhân

vật nổi tiếng quyền quý. Chỉ tiếc, ở Thượng Hải người tài ba quá nhiều, không tới phiên anh ta thăng tiến. Trở về Bắc Kinh thì lại có thể lên tới chức chủ biên.”

Người anh mà mình kính nể suốt thời sinh viên bị một câu bình phẩm từ đầu đến chân như vậy, Đồng Nhạn Linh chột thêm mất tự nhiên, vốn định bắt lấy cơ hội nói đôi câu tốt cho học trưởng nhưng ai biết người kia không cho anh cơ hội này.

“Bản chất Lý Kính Đình không xấu, chỉ là có bệnh chung của đám học giả mà thôi.” Thản nhiên nói, thản nhiên cười, Diệp Côn phun ra làn khói trong miệng, nhìn thoáng qua Đồng Nhạn Linh bên cạnh chỉ lo cúi đầu nhìn đường “Đây là bệnh chung của những người đọc sách như thầy, chính là muốn uốn nắn nhân tâm, thay đổi thế giới.”

“Tôi.....” Phát hiện quả nhiên vẫn bị chèn ép gây khó dễ, Đồng Nhạn Linh chột muốn nổi giận, nhưng trong tiềm thức lại biết đại khái là cãi không lại người căn bản không phân rõ phải trái trước mặt này, cục tức lớn như vậy nhưng anh lựa chọn chủ động buông tay.

“Những kẻ học nhiều biết rộng đều cảm giác bản thân có thể ổn định thiên hạ, thay đổi người khác.” Tựa hồ rất vừa lòng với việc nhượng bộ của đối phương, Diệp Côn cố ý dừng bước, nhìn Đồng Nhạn Linh cũng ngừng lại theo bản năng, tiếp tục dùng thanh âm trầm thấp “Nhưng thiên hạ là của người trên tay có vũ khí sắc bén, không phải thuộc về kẻ trong bụng chỉ đầy văn chương. Ngẫu nhiên một hai kẻ mạnh miệng, kết quả cũng vẫn rơi vào vòng xoáy không đáy của ích lợi. Mặc kệ tới khi nào, lợi ích đều là ngọn hải đăng của xã hội, mà kẻ mạnh vĩnh viễn đều là kẻ mạnh, vĩnh viễn đều không rảnh phí tâm làm mấy thứ ‘lên tiếng’ vì dân. Mấy người đọc sách như thầy.... xét đến cùng, là quá nhàn rồi.”

Từng câu từng từ đều ghim vào tim, nghe được câu cuối cùng, Đồng Nhạn Linh đã không muốn bác bỏ nữa.

Không cùng chí hướng, không cần phân bua.

Tranh luận với một người làm ăn, một kẻ quá mức hiện thực như hắn, kết quả cũng chỉ chọc tức chính mình mà thôi.

Anh tội gì phải thế.

“Cho nên.... Tôi đến dạy quốc văn cho nhị thiếu gia, đại thiếu gia thực ra là cảm thấy không cần thiết phải không?” Cảm giác mình giống như đoán được nguyên do mà này giờ đối phương không buông tha cho anh, Đồng Nhạn Linh cười khổ một tiếng.

Người đàn ông này hẳn căn bản là chán ghét người đọc sách giả thanh cao, đại khái trong mắt của hắn chỉ có đồng bạc sáng bóng kêu leng keng thôi, hắn đó mới là chân lý hiện thực của thế giới trong hắn.

“Cũng không hẳn.” Câu trả lời ngoài dự liệu của người khác, Diệp Côn hút điếu thuốc sau đó chậm rãi nhả khói ra, trêu chọc ngọn tóc rối loạn của anh “Mấy thứ như quốc văn, học bao nhiêu vẫn là hữu dụng, tôi chỉ không muốn khiến trong đầu Thiên Điều nhồi vào một mớ ‘lý tưởng’ rỗng tuếch mà thôi.”

“.....”

“Từ bé nó đã được bao bọc quá tốt, căn bản không biết hiện thực tàn khốc. Thầy Đồng, làm phiền thầy dạy nó ca từ thi phú, cũng chỉ nên vậy thôi, những thứ ‘khác’ vẫn là để tự thầy hưởng dụng cho hao mòn đi.”

Nói đến nước này, Đồng Nhạn Linh đã hoàn toàn hiểu rõ.

Phỏng đoán của anh là đúng, Diệp đại thiếu gia này xác thật chính là ghét kiểu người thích làm người tốt, thích lên tiếng thay kẻ khác như anh mà thôi, vừa rồi trong nhà kính từng bước bắt ép làm anh khó xử, lúc này ở hoa viên lại không chút che giấu tạo áp lực, tất cả đều đủ để chỉ rõ vấn đề.

Được rồi.....

Được rồi.....

Vậy thì cứ theo như lời anh đi, nhà văn nghèo kiệt hủ lậu như tôi liền thành thành thật thật chỉ lo dạy chút thơ ca, kẻ trong bụng chỉ toàn văn chương như tôi liền thức thời nhường kẻ trong tay có ‘vũ khí sắc bén’ ba phần đi.

Chỉ là làm gia sư mà thôi, tôi cần gì phải đối đầu với anh cơ chứ?

Mang theo cười khổ thở dài, Đồng Nhạn Linh gật gật đầu.

“Tôi hiểu rồi.” Anh nói.

Đối phương không lập tức mở miệng, chỉ là nhìn biểu tình của anh, nhìn một lát không biết sao lại nhếch lên khóe miệng.

“Thầy Đồng năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

“..... Chưa tới 30.”

“Sinh năm nào?”

“Năm Quang Tự thứ hai mươi bốn.”

“.....Ồ, năm Biến pháp Mậu Tuất?”

(*)Biến pháp Mậu Tuất (1898) hay cuộc Vận động Duy Tân đều là tên dùng để chỉ cuộc biến pháp do phái Duy tân đề xướng, được Hoàng đế Quang Tự cho thi hành kể từ ngày 11 tháng 6 năm 1898 ở Trung Quốc.(Bối cảnh truyện năm 1926, Đồng Nhạ Linh sinh năm 1898 => anh 28 tuổi)

“Phải.” Nghe câu hỏi như vậy, Đồng Nhạ Linh nhẩn lại nhin, rớt cuộc vẫn không lạnh không nóng cho đối phương một câu “Đại thiếu gia có phải muốn nói đến kết cục của tôi sẽ phải chết giống lục quân tử Mậu Tuất lên tiếng vì dân?”

Diệp Côn nghe, đầu tiên là sững sốt sau đó là chau mày, cuối cùng đột nhiên trầm giọng cười ra tiếng.

Hắn đứng trước ánh mắt không hiểu gì của đối phương cười một lát, tiện đà lắc lắc đầu, thở dài một tiếng.

Không trả lời câu nói kia của Đồng Nhạ Linh, người đàn ông kia chỉ tỏ ý đằng trước là đường mòn bao quanh núi giả, sau đó nói cho anh đi từ nơi đó có thể trực tiếp xuyên đến cửa hông, không cần phải vòng qua phòng học của Thiên Diểu bên kia nữa.

Vừa bị cười một trận khó hiểu khiến cho bất an lại nhìn thoáng qua lối đi có hơi u ám nhỏ hẹp, trong lòng Đồng Nhạ Linh vốn không muốn đi qua nhưng Diệp Côn đã đi trước một bước tới đó. Nếu lúc này lui bước, khó tránh khỏi lộ ra vẻ hẹp hòi, cho dù vị đại thiếu gia này có khí thế bức người thì mình là con nhà tri thức, cũng không thể lỗ mãng không từ không biết mà trốn. Huống chi, một người đàn ông lại sợ không gian âm u chật hẹp cũng không thể biểu hiện ra ngoài mới đúng....

Nghĩ như vậy, Đồng Nhạn Linh vẫn theo qua.

Đường mòn thật sự rất hẹp, chứa một người đều có phần khó khăn, gió lạnh từ bên tai rung rinh xẹt qua làm người ta không thể nào dễ chịu, lại càng không cần nói dáng vẻ của núi đá cùng động tác lắc lư của cỏ khô, Đồng Nhạn Linh cảm giác đằng trước đã nghe không thấy tiếng bước chân người kia nữa mà đường dưới chân anh mới đi được một nửa. Hoảng loạn tự nhiên sinh ra, anh vội vã bước nhanh hơn, thậm chí không bằng dứt khoát đâm đầu lao ra khỏi cái nơi âm u tĩnh mịch này. Sau đó, ngay khi mắt anh thấy đến gần cuối đường rồi, cơ hồ sắp chạy lên lại hoàn toàn ngoài dự liệu mà va phải người đột nhiên xuất hiện ở phía cuối đường mòn.

Cặp đũa sách vở của anh rơi xuống con đường đầy sỏi đá, kính mắt cũng bị va mà lệch qua một bên.

Tầm mắt đột nhiên trở nên mờ lung, trong lúc hoảng hốt anh cảm giác được có một bàn tay nắm chặt lấy cánh tay anh, một tay còn lại thì đỡ lấy kính mắt.

“Thầy Đồng, con đường này tuy là dùng chân để đi nhưng chỉ dùng chân đi đường thì không được đâu.” Mang theo ý trêu đùa, giọng nói trầm thấp truyền lại đây, cùng truyền đến còn có mùi khói thuốc lá ản ản lượn lờ trên người đối phương. Diệp Côn khom lưng nhặt cái cặp kia lên trả lại cho Đồng Nhạn Linh, sau đó ngay khi anh còn đang do dự nên giải thích trước hay là nên nói cảm ơn trước, đã dùng ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn anh, nói ra lời làm cho người ta cực kỳ hoảng hốt “Mới rồi cự ly cách hơi xa, tôi vẫn chưa phát hiện, hóa ra ản sau mắt kính của thầy Đồng là đôi mắt đẹp đến vậy.....”

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 5

Biên tập: Yến Phi Ly

Trận chiến ngầm giữa Đồng Nhạn Linh và Diệp Côn chỉ có thể dùng từ ‘thất bại thảm hại’ để hình dung.

Mặc kệ thế nào anh đều không thắng nổi người kia, bất kể là khí thế, ngôn từ hay thậm chí là ánh mắt.

Loại ánh mắt này quả thực quá mức áp lực và uy hiếp.

Lúc nào cũng như muốn ngoan độc xé nát hồn phách của anh trong nháy mắt.

Hắn khen anh có đôi mắt đẹp.

Làm gì có người đàn ông nào lại đi khen một người đàn ông khác như vậy?

Chẳng lẽ.....

Không, những chữ nằm sau ‘chẳng lẽ’ vẫn không cần suy nghĩ thì hơn.

Cẩn rằng tự nhủ như vậy, dọc theo đường về nhà Đồng Nhạn Linh đều cau mày, tìm đập thành thịch như muốn lao ra khỏi ngực.

Anh cơ bản là trốn ra. Kích động né tránh người đàn ông kia, kích động nói tiếng “Tạm biệt!”, kích động lao ra khỏi hai phiến cửa dày rộng, mãi tận khi ra ngoài đứng ở bên đường, anh mới nhẹ nhàng thở phào.

Sắc trời đã trở nên tối mịt, ánh dương dần mờ nhạt, mây chiều như dòng sông đỏ gạch, Đồng Nhạ Linh không muốn bị đụn mây kia làm nhộn nhạo xúc cảm trong lòng, dứt khoát bước nhanh về phía nhà mình.

Anh không gọi xe kéo tay, bóng ma trong lòng khiến anh vô cùng phiền muộn, anh thầm nghĩ dùng việc tản bộ để giải tỏa nỗi lòng. Anh một lòng nghĩ lợi bộ về tới nhà sẽ tắm rửa, trò chuyện với cha mẹ và em trai, ăn một chút gì đó, đọc một cuốn sách sau đó đi ngủ thật sớm, dùng một giấc ngủ ngon để xua đi một khắc phiền não hôm nay.

Nhưng mà chờ anh thở hồng hộc về đến nhà thì lại phát hiện trong nhà căn bản không thể cho anh cảm giác bình thản.

Cha đang trong phòng khách, cơn giận còn sót lại chưa tiêu tan, mẹ thì ngồi ở bên cạnh khóc sụt sùi.

“....Cha?” Trong lòng căng thẳng, Đồng Nhạ Linh đã không còn tâm trí nghĩ gì đến chuyện tắm rửa trò chuyện nữa, đi lên phía trước, anh dè chừng đứng bên cạnh cha, ánh mắt lại lo lắng nhìn người mẹ đang dùng khăn tay lau nước mắt bên cạnh.

“Nhạ Linh về rồi hả con.” Thấy con trai lớn xuất hiện, ông Đồng tựa hồ bình tĩnh hơn đôi chút, trên mặt là biểu tình “ít nhất trong cái nhà này còn có một đứa biết điều”.

“Hôm nay có mệt không?”

“Không ạ.”

“Sao mà cả người đầy mồ hôi thế kia?”

“À, là do con đi bộ về.”

“Sao phải thế? Từ bên nhà đó về nhà mình cũng không gần đâu.”

“Chỉ là.... cảm thấy cả ngày ngồi một chỗ đọc sách nên ngẫu nhiên muốn hoạt động gân cốt thôi.” Nhẹ nhàng cười mỉm, tìm ra lí do coi như hợp lí, anh dò hỏi “Cha, nhà mình sao thế này? Xảy ra chuyện gì hả?”

“Làm sao, còn có thể làm sao!” Vừa bị hỏi như vậy, thật giống như nháy mắt được phát tiết cơn giận, ông Đồng lấy tay đập mạnh lên bàn “Còn không phải thằng em vô dụng của con sao!”

“Nhạn Thanh? Nó lại đi.....”

“Nhạn Linh!” Mẹ đột nhiên cầm chặt cổ tay anh, nước mắt lăn dài trên hai má “Con khuyên em con đi! Nó là em sinh đôi của con mà! Con nghĩ cách để em đừng tới gánh hát nữa có được không?”

“Bà bảo Nhạn Linh nghĩ cách gì? Nhạn Linh biết nghe tôi mà kiên định đi theo con đường chân chính! Cái thằng không tiền đồ kia là do bà dưỡng ra! Sao bà không tự mà nghĩ cách. Lúc trước đều là bà dung túng nó trốn tới rạp hát nếu không cũng không ra nông nổi này.”

Mất thấy cha lại nổi giận, Đồng Nhạn Linh vội khuyên giải an ủi, tận lực lựa lời áp chế những lời tổn thương mẹ của cha mình, anh

lấy lý do sức khỏe của mẹ không tốt, sợ khóc nhiều sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng, vội vã đưa bà Đồng về phòng ngủ. Nói mẹ đừng nghĩ quá nhiều, cha cũng vì đang nổi nóng mới nói như vậy, sau đó mới trở lại nhà chính hỏi rõ sự tình rốt cuộc là như thế nào.

Thực ra cũng không cần hỏi nhiều, hẳn là chuyện Đồng Nhạn Thanh lại trốn tới gánh hát, lẫn lộn đầu đuôi, không làm việc đàn hát, hoàn toàn quên bốn phận của người đọc sách, làm cho gia đình thư hương gia truyền xấu hổ.

Ông Đồng vừa nói vừa mắng, tay run hết cả lên, chộp lấy tẩu thuốc trên bàn hút hai hơi liền ho một trận kịch liệt.

Nhanh chóng rót cho cha chén nước trà, Đồng Nhạn Linh cau mày thở dài một tiếng.

“Cha, chuyện Nhạn Thanh con nhất định sẽ khuyên nhủ nó. Cha đừng nóng giận quá, em nó chỉ là còn tâm ham chơi nên nhất thời nghiện hát mà thôi. Chắc nó lại tới đoàn kịch Khánh Bình phải không? Học trưởng Lý biết chủ đoàn kịch Khánh Bình, mai con sẽ nhờ anh ấy nói giúp cho, nếu lần sau Nhạn Thanh lại đi, người ta không cho nó vào trong là xong.”

“Không cho nó vào cửa, tám phần nó liền trèo tường mà vào! Con không để chủ đoàn kịch Khánh Bình cho nó vào thì còn có đoàn kịch khác chịu nhận nó. Nó trời sinh là đứa không chịu cố gắng, thói xấu này đều là do mẹ con chiều mà ra. Cha thấy nó không làm cha tức chết thì chưa chịu yên đâu!”

“Cha, cha đừng nói vậy, Nhạn Thanh không phải đứa không thuốc nào cứu được. Hôm nay chờ em về con sẽ nói chuyện tử tế, trước cha đừng vội quở trách, chờ con với em nói chuyện xong, con

lại nói cho cha suy nghĩ trong lòng nó, được không ạ?” Lại giúp cha vỗ lưng sau một cơn ho khan, Đồng Nhạn Linh chỉ cảm thấy chuyện hồi chiều bị người kia trêu đùa so với tình huống nhà mình không đáng nhắc đến.

Người nhà không bớt lo, người ngoài không bớt lo, đất nước không bớt lo, chuyện nhà cũng không yên, thật muốn bóp chết con người ta sao?

Đêm đó, nhà họ Đồng ăn cơm trễ hơn bình thường rất nhiều, chị Kim giúp việc biết ông Đồng đang nóng giận, đành phải hỏi Đồng Nhạn Linh lúc nào mới dọn bữa. Dặn chị chờ thêm một lúc, anh khuyên giải đến tận khi cha nguôi giận mới bảo chị Kim đi làm vài món thanh đạm đến.

Sau bữa cơm, anh ở bên an ủi người mẹ đang nấu ruột lại khuyên nhủ người cha phiền muộn hồi lâu rồi mới về phòng mình, nhìn cái giường trống không của em trai bên kia, cảm giác đầu như muốn nứt ra.

Anh chờ, chờ mãi tới gần nửa đêm mới nghe tiếng cửa cổng lặng lẽ bị đẩy ra.

Đồng Nhạn Thanh đã về.

Kia là người em trai song sinh có gương mặt giống anh, cá tính lại đối lập rõ ràng.

Thấy cha mẹ bên kia đã tắt đèn, anh cả thì ở trong phòng đợi mình, Đồng Nhạn Thanh liền biết nhất định mình sắp đối mặt với một hồi giảng đạo giảng lý. Đóng chặt cửa, cậu một tiếng thở dài, trực tiếp đi đến bên bàn sách, tựa vào mép bàn.

“Nói đi.”

“Nói cái gì?” Đồng Nhạn Linh nhú mày, buông tập thơ trong tay xuống.

“Cha mẹ bảo anh dạy dỗ em cái gì, anh cứ truyền đạt lại đi.”

Nhìn em trai khoanh hai tay trước ngực, một bộ xa cách ngàn dặm, anh chỉ cảm thấy lòng đau đớn khó chịu.

“Cha mẹ chỉ là giận và đau lòng thôi, anh thì chỉ mạnh miệng xung phong nhận việc khuyên nhủ em.” Hết cách mà cười khổ một chút, Đồng Nhạn Linh đứng lên vỗ vỗ bả vai em trai “Được rồi, rửa mặt rồi ngủ đi, chắc em cũng mệt rồi, có lời gì thì lát nữa tắt đèn nằm trò chuyện.”

Chính là như vậy, luôn là như vậy..... Chung quy đối với đứa em trai này anh nặng lời không nổi, Đồng Nhạn Linh vừa cười vừa thầm mắng chính mình, lại vừa đau lòng thằng quỷ ham chơi không chịu lớn này, hoặc là nên nói, thằng quỷ phản nghịch trong nhà này.

Ban đêm, hai anh em chen chúc trên một cái giường, dùng giọng nói đồng dạng với nhau trò chuyện đủ loại đề tài.

Đồng Nhạn Linh hỏi em trai về dự định trong tương lai, đáp án nhận được lại là điều anh không muốn nghe nhất “Hát kinh kịch”.

Lại hỏi tiếp nếu cha mẹ nhất quyết không cho phép thì cậu tính toán sẽ làm thế nào, được đến đáp án càng là điều anh không muốn nghe – bỏ đi.

“Em không thể cho người ta câu trả lời thuyết phục để lòng dạ thoải mái chút sao?” Thật sự không có biện pháp, Đồng Nhạn Linh

tựa như dối nói một câu như vậy.

“Anh hai, anh đừng ép em, lòng cha kiên định, mẹ cũng không dám không nghe cha, người mà em có thể nói vài câu thật lòng cũng chỉ có anh. Em thật sự rất muốn hát, đây là lời chân tâm thật ý của em, em chỉ muốn cả đời vui vẻ ca hát, em biết con hát trong mắt người đời chỉ là đám hạ lưu hèn mọn nhưng em thật sự rất muốn hát..... Anh, anh đừng ép em.....” Nói xong lời này, Đồng Nhạn Thanh trở người, nhét cả thân mình vào trong lòng anh.

Đồng Nhạn Linh hết cách.

Đúng vậy, lòng cha kiên định nhưng anh thì mềm lòng, anh thật sự không ép buộc nổi ai.

Đối với học sinh anh còn không tức giận bao giờ sao có thể đổ cơn giận lên người em trai, sao có thể bức đưa em sinh đôi này vào đường cùng?

“Đừng nói về em nữa, anh ấy, chuyện làm gia sư cho nhà kia thế nào?” Người còn chôn trong lòng anh bỗng nhẹ giọng hỏi.

“Ờm... cũng bình thường.”

“Chỉ là ‘bình thường’ thôi hả?”

“Nhị thiếu gia cũng rất thông minh lanh lợi, nền tảng kiến thức hơi lỏng chút nhưng trò ấy chăm chỉ lại nhu thuận hiểu chuyện.”

“Thế đại thiếu gia thì sao?”

Tim Đồng Nhạn Linh thoáng chốc giật thột “Đại thiếu gia sao là sao?”

“Em nghe người ta nói Diệp gia đại thiếu gia rất lạnh lùng, làm người lại ngang ngược. Hôm trước em biểu diễn ở đoàn kịch Khánh Bình cũng thấy anh ta ngồi ở tầng hai nghe hát. Lúc nào cũng một thân âu phục giày da, tay cầm gậy, sau lưng có mấy người hầu mặc đồ đen, thấy thế nào đều giống đại ca của một bang hội.”

“Thế sao.....” Trầm trầm lên tiếng, Đồng Nhạn Linh cố che lấp mà khẽ cười “Anh dạy em trai anh ta mà, không có cơ hội giao tiếp với anh ta đâu, gặp mặt cũng chỉ gật đầu chào thôi.”

“Ừ.....” Đồng Nhạn Thanh không nói thêm gì, điều này làm cho Đồng Nhạn Linh không khỏi nhẹ nhàng thở ra, tuy trong lòng vẫn đang rối rắm nhưng lại không muốn kể chuyện hồi chiều ra khiến em trai lo lắng, tùy tiện tìm đề tài khác, hai anh em lại hàn huyên vài câu liền tách ra phần mình mình ngủ.

Mà ở một biệt thự kiểu dáng Tây Âu cách nhà họ Đồng không quá xa, đèn trên tầng hai vẫn sáng, đại thiếu gia Diệp Côn – cái người vừa khiến Đồng Nhạn Linh khó chịu kia vẫn còn đang thức.

Người đàn ông mặc áo ngủ tơ lụa tựa vào đầu giường, trên đùi đắp chăn, miệng ngậm thuốc lá, trong tay là một cuốn tạp chí mỏng. Đèn thủy tinh ở đầu giường chiếu ra ánh sáng nhu hòa trên trang sách, hiện ra từng hàng chữ in ấn rõ ràng, lộ ra từng áng văn trong lành điềm đạm.

“Tròn Tròn là một chú mèo nhỏ.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó là ở phòng của một người anh khóa trên trong trường đại học. Thân mình nó rất béo, lớp lông trắng dày và mềm mại, chòm râu vểnh cao, lúc nào nó cũng mang vẻ biếng

nhắc, đỉnh đầu có nhúm lông hình tròn màu vàng rất đẹp, đó cũng là lí do vì sao nó có tên là Tròn Tròn.

Tròn Tròn nom có vẻ rất phúc hậu, tay chân vì cái bụng bự mà trông ngắn ngắn, một đôi mắt híp không giống chú mèo hoa gầy trơ xương lúc nào cũng tròn to mắt của hàng xóm nhà tôi.

Lúc đó, nó nằm sấp nằm trên ghế sofa bên giường của đàn anh, cơ hồ vẫn không nhúc nhích, chỉ là nâng lên mí mắt liếc nhìn tôi một cái. Khoảnh khắc đó, ánh mắt vừa rồi còn giống chú mèo nhỏ biếng nhác được chăm bẵm kĩ càng ở nhà giàu lại lóe ra ánh nhìn sắc xảo hết như loài hổ dữ. Tựa như nó đang thăm dò tôi, xem tôi như một gã đeo kính xâm nhập vào lãnh thổ của nó.

Rồi sau đó, ước chừng là phát giác tôi cũng không có uy hiếp gì, nó mới hồi phục về bình thường, lười biếng ngáp một cái, đứng dậy, cong lưng uốn uốn eo, ngó tôi kêu ‘miao~’ một tiếng không quá giống tiếng mèo kêu, nheo mắt, tựa hồ truyền đạt ra ý tứ có thể chấp nhận tôi làm bạn vậy.”

.....

Đọc một hồi, Diệp gia đại thiếu gia lúc nào cũng lạnh lùng như băng lại bỗng khơi mào khoe miệng, tựa hồ có vài phần thưởng thức đối với loại tản văn này.

Hắn không thích nhìn văn nhân thảo luận vấn đề chính trị.

Rất không thích.

Bởi vì hắn biết, đó là màn diễn chẳng có kết quả tốt đẹp, thông thường càng là vở diễn náo nhiệt bao nhiêu thì lại càng hạ màn trong tịch mịch bấy nhiêu.

Hắn biết, bởi vì chính hắn cũng từng một lòng một dạ muốn tỏ lòng vì nước vì dân.

Diệp Côn là người đọc đủ loại sách vở, từ rất sớm hắn đã được khai thông tư tưởng, khi còn nhỏ dưới sự giáo dục nghiêm khắc của mẹ mà chăm chỉ học quốc văn. Mẹ là hậu nhân của gia đình có tiếng cũng coi như là tài nữ có tiếng tăm, Diệp lão gia ngày ngày đêm đêm chỉ lo chuyện buôn bán làm ăn, người vợ cả mạnh mẽ lại hiếu thắng này liền tự tay bồi dưỡng con trai thành thiếu niên tài hoa xuất chúng, xuất khẩu thành thơ.

Hắn cũng từng hiểu được thế nào là lý tưởng thế nào là chí hướng, nhưng lý tưởng và chí hướng của hắn đều bị hiện thực dập nát.

Vận mệnh quốc gia không hưng, thế sự suy tàn, một bụng học vấn của hắn không tìm được chỗ phát huy.

Mẹ ốm chết ở tuổi trung niên, cha cưới hết vợ này đến vợ khác, trong cái gia đình này, hắn chỉ thấy phiền.

Tốt nghiệp đại học xong hắn không có ý định kế thừa gia nghiệp nên dứt khoát ra nước ngoài. Hắn du học qua ba nước Anh, Mỹ, Pháp, chứng kiến thế giới phương Tây phồn hoa, cũng bị gột tẩy thành một kẻ theo chủ nghĩa hiện thực. Hiệu quả mà quyền lực cùng kinh tế có khả năng tạo thành khiến hắn rung động. Hắn học được ngôn ngữ phương Tây, cũng học được phương thức kinh doanh của người Tây. Trở về từ hải ngoại, từ một thân áo dài Diệp Côn đổi thành tây trang giày da, trên đầu mang mũ dạ, trên tay cầm gậy(*), giây phút đặt chân lên bến tàu kia hắn liền triệt để không còn là thanh niên đầy lý tưởng năm đó nữa.

(*) Nguyên văn: Văn minh côn: Quý ngài phương Tây thời xưa hay cầm một cây thủ trượng (gậy ba-toong) sang trọng tỏ vẻ phong độ cùng thân phận, trở thành hình tượng của những quý ngài tri thức, quyền quý. Trong thời Dân quốc, Trung Quốc có một số phần tử trí thức bị ảnh hưởng bởi văn hóa phương Tây cũng thích cầm một cây thủ trượng. Đến Trung Quốc thì được gọi là ‘văn minh côn’. (Theo Baiken.Baidu)

Hắn bắt đầu nắm giữ việc làm ăn của Diệp gia ở Thiên Tân và Thượng Hải, ngày càng bành trướng khổng lồ thị trường, hắn mang hết thầy những gì học được ra để chinh chiến trên thương trường, hắn ngày càng biến thành vẻ lạnh lùng bá đạo, dần dần hắn trở thành đối thủ cạnh tranh mà ai ai cũng phải e ngại như ma quỷ.

Không, cũng không thể nói như vậy, bởi vì ai muốn cạnh tranh với hắn, kẻ đó căn bản đều chưa được xưng là đối thủ của hắn.

Đây là một gã đàn ông xem việc ‘đoạt lấy’ trở thành toàn bộ nhân tính của mình.

Người đàn ông này một khi coi trọng cái gì, không từ thủ đoạn cũng nhất định phải đoạt được. Tự tin cùng cuồng vọng của hắn khiến người ta khó có thể lý giải, cũng là đòn sát thủ ngay từ đầu liền làm đối phương kinh sợ.

Chỉ là, hắn không ép buộc hay cưỡng đoạt như đám thổ phỉ, hắn sẽ khôn khéo làm đầy đủ ‘chuẩn bị’ sau đó bắt lấy nhược điểm, canh đúng thời cơ, một chiêu chí mạng.

Mà hiện tại, hắn đang có hứng trí làm ‘chuẩn bị’.

Hắn biết, tản văn do tác giả “Văn Vân” này viết thực ra chính là của Đồng Nhạ Linh. Hắn gọi một cuộc điện thoại liền có người tra ra tất cả những bút danh mà Đồng Nhạ Linh từng sử dụng, lại thêm một cuộc điện thoại mấy người phụ trách ban biên tập liền lấy lòng đem tất tần tật sách, báo, tạp chí có văn Đồng Nhạ Linh viết cung kính gửi đến ‘quý phủ’ của hắn.

Đúng vậy, chính là ‘phủ’ của riêng hắn.

Nơi này là biệt thự của hắn.

Cách nhà chính khá xa, biệt thự nơi đây mang kiến trúc phương Tây, cửa sắt đen kiên cố cùng tường rào cao bao quanh khu nhà hai tầng. Đây là biệt thự sau khi Diệp Côn trở về thủ đô đã tìm kiến trúc sư nước ngoài đặc biệt thiết kế. Hắn muốn có thể nhìn bao quát những dãy nhà tường đỏ ngói xanh trong thủ đô, hắn muốn vừa đẩy cửa sổ ra liền có thể trông thấy mái nhà trát vôi của những nhà trệt ngõ nhỏ bốn phía từ ban công tầng hai nhà mình. Hắn cần cảm giác nhìn xuống, như thế hắn mới có được cảm giác an toàn.

Mà trong quá trình lật xem mấy mẫu văn này, hắn dần dần phát hiện, gạt đi một số những tiêu đề ôm đầy nhiệt huyết vì nước vì dân, những tản văn còn lại đều tràn đầy nét tao nhã trong cuộc sống sinh hoạt thường nhật.

Hoa đào nở rộ đầu xuân, hồ sen thơm ngát trong mùa hạ nóng bức, cuối thu cúc trắng ngợp trời, thủy tiên, mai vàng khi trời chuyển lạnh. Cánh diều no gió, ve sầu trên cây, lũ chó nhỏ trong sân, ổ mèo con bên cạnh bếp lửa, cụ già cầm quả óc chó mân mê trong tay, đám trẻ nô đùa đốt pháo đón Tết..... Từng cảnh sinh hoạt gia đình ấm áp tựa như không thể né tránh được đôi mắt quan sát tinh tường của người kia.

Cặp mắt kia quá đổi trong veo xinh đẹp, đuôi mắt hơi hơi nhếch, hàng mi lại buông xuống thật dài giấu đằng sau mắt kính, biểu lộ ra ánh mắt nội liễm cung kính thậm chí là lảng tránh trốn chạy.

Người này, không biết có bao nhiêu thiếu tự tin.....

Cậu ta không biết rằng cậu ta có thể dùng câu từ trau chuốt dẫn dắt người khác tiến vào thế giới trong mắt cậu ta sao? Lại thêm gương mặt tuấn tú giống như làn nước trong veo thanh thuần nhưng một khi ngẩng lên lại có thể châm lửa trong mắt người thường thức.

Chỉ lần đầu tiên nhìn lướt qua, gương mặt ấy liền khiến Diệp Côn không thể nào quên được.

Hắn rất rất muốn nhìn thử xem khuôn mặt ấy khi bị xé đi lớp nhả nhận cùng thể diện sẽ là bộ dáng gì, kinh ngạc, phẫn nộ, đau thương, thậm chí là đắm chìm trong tình dục, như thế nào cũng được! Hắn đều muốn nhìn thấy! Không sót một thứ!

Kiên nhẫn, hắn đợi ba ngày.

Ba ngày, nếu nói là dùng để thu thập thông tin về một thầy giáo đối với hắn mà nói đã quá đủ rồi.

Mà ba ngày sau cũng là ngày Đồng Nhạn Linh đến nhà chính phụ đạo cho Diệp Bằng.

Cũng là ngày hắn có thể bắt đầu ‘săn bắn’.

Hắn biết rõ thời gian dạy học, trước nửa tiếng hắn liền về nhà chính, lại vẫn chờ đến sau khi tan học mới tựa hồ như vô tình ngẫu nhiên, lại tựa hồ cố tình cố ý mà xuất hiện ở con đường Đồng Nhạn Linh nhất định phải đi qua.

Thấy người đàn ông mặc áo da cáo, bên ngoài khoác áo choàng đen đứng ở cổng lớn, tim Đồng Nhạh Linh phút chốc hốt hoảng.

Đó là đường lui duy nhất của anh....

Diệp Bằng hiện đang đi bên cạnh anh nhưng mà thiếu niên vẫn muốn tiễn anh ra cổng sẽ không dám trái ý anh cả nhà mình. Nếu Diệp Côn không cho phép căn bản không ai có thể đưa anh rời đi.

Trên thực tế, Diệp Côn đích xác không cho phép bất luận kẻ nào mang Đồng Nhạh Linh rời đi, trừ chính hấn.

Mà lấy lí do “Nhà thầy Đồng và chỗ của tôi tiện đường, thay vì gọi xe kéo tay không bằng tôi đưa thầy một đoạn” liền cứ như vậy mở ra cửa xe, dùng một đôi mắt sáng rực nhìn chăm chăm đối phương, khóe miệng còn nhợt nhạt ý cười, ít nhất trong nụ cười đó xem như thật sự chứa cái gọi là ‘cười’.

Thấy trời vẫn còn sáng lại không có cách nào từ chối, rồi rầm hồi lâu, cuối cùng Đồng Nhạh Linh vẫn lên xe Diệp Côn.

Anh biết mình có lẽ không nên làm như vậy nhưng anh thật sự không nghĩ tới hành động bây giờ sẽ dẫn tới chuỗi hậu quả thế nào.

Mới đầu, Diệp Côn cũng không nói gì chỉ lẳng lặng lái xe.

Mới đầu, Đồng Nhạh Linh cũng không suy xét đến vì sao hấn không gọi tài xế tới lái xe.

“Mấy ngày qua tôi đã đọc hầu hết các tác phẩm của thầy Đồng.”
Đột ngột thốt ra một câu như vậy, Diệp Côn nhẹ bẫh nhìn lướt qua bên người đàn ông e dè ngồi bên cạnh.

“....Đại thiếu gia không phải không thích đọc sách chính luận sao.” Nhẹ nhàng đáp lại, cũng tỏ ý phản kháng, vừa có chút lo lắng lại cũng là phỏng đoán, Đồng Nhạn Linh chờ những lời đáp trả tiếp theo của đối phương.

“Tôi là đọc những tác phẩm khác của thầy.”

“À, là mấy tản văn về đề tài cuộc sống sao?”

“Ừ.”

“Mấy bài đó..... Nói ra thật xấu hổ, chỉ vì kiếm tiền nhuận bút mà thôi.”

“Tiền nhuận bút?” Diệp Côn khẽ hừ nhẹ một tiếng “Thầy Đồng thứ cho tôi nói thẳng, mấy tản văn vì ‘Kiếm tiền nhuận bút’ kia của thầy so với văn chính luận có ý nghĩa gấp mười gấp trăm lần.”

“Cám ơn khích lệ.” Thật sự nghĩ không ra đáp lại thế nào, Đồng Nhạn Linh đành phải mang theo chút khẩn trương và chút mong chờ khó hiểu, xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Người này.... thế mà lại lên đọc văn của anh.

“Thầy có một chuỗi bài viết về chim cá chó mèo, đúng không?”

“Phải, nó in trong phụ bản của tờ Kinh Hoa năm ngoái, mỗi tháng một....” Nói một nửa, tâm tình vốn đột nhiên được khen ngợi mà vui vẻ liền ngưng bật. Đồng Nhạn Linh trừng lớn mắt nhìn về phía Diệp Côn “...Nhưng khi ấy tôi dùng bút danh không ai biết mà.”

“Thế sao? Tôi làm sao lại biết được nhỉ?” Lập tức bật cười, còn cười cực kỳ bá đạo, Diệp Côn một tay cầm vô lăng, một tay kia thì

vươn qua nắm một nhúm tóc quăn vào gọng kính của Đồng Nhạn Linh, sau đó hần thấp giọng gọi một tiếng “Văn Vân.....”

Nháy mắt ngay cả bả vai cũng cứng ngắc, Đồng Nhạn Linh theo bản năng trốn sang hướng bên cạnh, anh chợt thấy may mắn người đàn ông kia không tiến thêm một bước trêu chọc anh, nhưng ngay trước khi anh định bảo đối phương đừng trêu chọc anh nữa, đối phương đã mở miệng.

“Thầy Đồng, hôm nay đưa thầy về nhà thực ra là vì tôi muốn ở trên đường bàn chút chuyện làm ăn với thầy.”

“Tôi chỉ là thầy giáo, bàn chuyện làm ăn với tôi làm gì?”

Dự cảm bất thường bắt đầu nổi lên, theo sau đó chính là lời nói không nhanh không chậm.

“Thầy Đồng, thầy có em trai song sinh đúng không? Tôi nghe nói cậu ấy có ngoại hình giống thầy như hai giọt nước. Em trai thầy không đam mê sách vở chỉ thích những việc liên quan đến nghệ thuật, ngày thường chỉ cần rảnh rỗi liền tới rạp hát Khánh Bình. À, đương nhiên không chỉ Khánh Bình, còn có Hồng Yến, Quảng Nguyên, Thanh Nhã, Tiểu Ngâm Tú, Như Ý, Thiên Cát.... mấy rạp này cậu ta đều từng tới. Thầy là anh trai hẳn là cũng biết nhỉ.”

Không. Anh không biết.

Đồng Nhạn Linh cảm giác mình cơ hồ không thể hô hấp nổi nữa, sắp nghẹn chết trong cái xe hơi này! Đưa em ruột thịt của anh từng tới gánh hát nào kẻ làm anh trai như anh đây lại không nắm rõ bằng một người ngoài!

Mà người này điều tra sự tình rõ ràng như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?

“Thầy Đồng, tôi là người thích nói thẳng, thật lòng thì đối với thầy tôi quả thực có đôi phần tính toán, nhưng tôi biết trong mắt thầy người làm ăn vừa có tiền vừa có thể lực như tôi chẳng qua chỉ là dạng hạ lưu, so với con hát như... em thầy không mấy khác biệt. Cho nên mấy ngày này tôi vẫn luôn nghĩ nếu tôi có biện pháp khiến Đồng Nhạn Thanh ở Bắc Kinh, Thiên Tân, Thượng Hải không thể tiến nửa bước vào các gánh hát, không làm nhục truyền thống gia đình thầy, khiến người cha tính tình nóng nảy kia không hờ một cái lại nổi trận lôi đình..... Người làm anh như thầy liệu có thuận theo ý tôi hay không?”

Lời nói vừa dứt, Đồng Nhạn Linh rốt cuộc hiểu rõ mọi thứ.

Sau lưng anh đã chảy ra mồ hôi lạnh, anh tìm không thấy nửa câu để trả lời, tay ôm cặp sách khổng lồ chế không được run nhè nhẹ mà người đàn ông kia tiếp đó dùng thanh âm trầm thấp hơi lộ ra hung hiểm nói ra lời càng khiến anh ngoại trừ mặt trắng bệch ngồi ở trên ghế thì không có lời nào ứng đối hoặc là chống cự.

“Tôi cũng không yêu cầu gì nhiều, chỉ cần mỗi lần thầy dạy cho Thiên Diễm xong theo về biệt thự của tôi, ở lại một đêm là được. Về phần đêm ấy tôi muốn làm gì... dù sao, nếu không tính lần đầu hơi đau đớn thì hẳn có thể nói sẽ khiến thầy và tôi đều có thể hưởng lạc thú. Đây chính là ‘giao dịch’ mà tôi muốn bàn với thầy. Nếu thầy không chấp nhận điều kiện này cũng không sao. Dù sao em trai thầy giống thầy đến vậy, nghe nói giọng nói cũng không mấy khác biệt. Tôi tìm cậu ta cũng không phải là không thể, có khi càng dễ dàng đắc thủ, con hát... Thầy hiểu mà, được mấy kẻ đoan chính.”

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 6

Biên tập: Yến Phi Ly

Đồng Nhạn Linh thật sự không nhớ nổi ngày hôm đó anh đã trầm mặc về nhà suốt cả đoạn đường như thế nào.

Không, phải nói là không biết bị “đưa” về nhà như thế nào.

Anh không nói cho Diệp Côn nhà anh ở đâu nhưng người đàn ông kia vẫn biết.

Người đàn ông kia dùng hành động thực tế nói cho anh rõ, không có việc gì mà không nằm trong tầm khống chế của hắn.

Địa chỉ của anh là chỗ nào, người nhà anh gồm có những ai, em trai anh yêu thích cái gì, thậm chí ra vào gánh hát nào hắn đều biết.

Người này thật sự quá đáng sợ.....

Lý Kính Đình từng nói với Đồng Nhạn Linh, Diệp gia có bốn vị tiểu thư thì đều được gả vào những gia đình quyền quý. Cảnh sát, pháp viện, Quốc hội, quân đội, các loại cơ quan có thực quyền của chính phủ đều kết thân với vị thương nhân giàu có này. Ai cũng biết đây là Diệp lão gia dùng bốn đứa con gái của mình để ‘giao dịch’ nhưng ai cũng không thể phủ định tác dụng to lớn của nó.

Diệp gia chính là một cây đại thụ có gốc rễ rắc rối khó gỡ, thẩm thấu lan sâu vào nền đất tràn đầy huyết ô ở thời cuộc bấy giờ, sau đó vươn chạc cây tới tận trời cao, tiếp nhận thật nhiều ánh sáng hấp thụ thật nhiều mưa gió. Muôn dân bách tính đem ra mà so với bọn họ thì chính là hạng ‘dân đen’, là dân đen yếu đuối chân chính như mặt chữ – bị bao phủ trong bóng ma tăm tối, không có tiếng nói, ăn bữa hôm lo bữa mai.

Mà nhà họ Đồng là một trong số đó.

Cái gọi là gia đình nho giáo gia truyền đối với những kẻ nắm quyền chân chính chỉ là hạng tiện như chó má.

“Giao dịch này của tôi vẫn hi vọng thầy Đồng cân nhắc một chút.” Khóe miệng như trước là nụ cười tự tin, Diệp Côn dừng xe ở góc rẽ yên lặng, đôi mắt hẹp dài liếc qua hai má đã lộ ra tái nhợt của Đồng Nhạn Linh “Nói thật, bất kể thế nào thầy cũng sẽ không thiệt. Thứ nhất, thầy cũng là đàn ông sẽ không phải giống đám hoàng hoa khuê nữ lo lắng trinh tiết gì đó. Hai là, nếu thầy theo tôi mặc kệ dăm bữa nửa tháng hay là ba bốn năm, trong thời gian đó và cả về tương lai sau này tôi đều sẽ chu toàn cho thầy, bao gồm cả gia đình thầy, xảy ra chuyện tôi cũng sẽ giúp đỡ một tay. Muốn cái gì thì cứ việc mở miệng nói với tôi, ít nhất... trong thành Bắc Kinh hiện tại còn chưa xuất hiện thứ tôi mua không nổi.”

Câu câu chữ chữ tựa như từng đợt kim châm, chọc thủng màng tai và lòng tự tôn của Đồng Nhạn Linh.

“Nếu tôi chết cũng không đáp ứng... thì sao?” Ôm chặt cặp sách trong lòng, anh xoay qua mặt, dùng toàn bộ định lực của mình đối diện với người kia.

“Chết cũng không đáp ứng sao?” Hấn cũng không hề ngạc nhiên khi nhận được đáp án thế này, thậm chí càng giống như rất hưởng thụ câu trả lời của anh, một tay Diệp Côn cầm vô lăng, một tay kia sờ sờ cằm, ngửi khí tựa hồ tràn đầy không biết làm sao “Vậy thì đành phải dùng biện pháp tàn nhẫn chút.”

Đồng Nhạn Linh cắn chặt răng khi nghe thấy mấy chữ kia.

“Biện pháp gì?”

“Thầy đoán xem, thầy nghĩ Diệp Côn tôi có khả năng tung ra phương thức tàn nhẫn nào?”

Giờ này khắc này anh thật sự bị buộc đến đường cùng, Đồng Nhạn Linh không biết nói gì để đáp lại, cau mày nhắm mắt, anh chỉ cảm thấy trong đầu, trong lòng đều là từng đợt từng đợt trời long đất lở.

Mà điều làm cho anh triệt để dội sóng còn ở phía sau.

Thường thức đủ nổi tuyệt vọng trong anh, Diệp Côn nhún vai rồi sau đó mở miệng “Hơn nữa, thầy Đồng à, thầy đáp ứng hay không đáp ứng đều là chuyện về sau, hiện tại dù sao thầy cũng nên giao ‘Tiền xe’ cho tôi trước mới được. Dù gì tôi cũng là người làm ăn, người làm ăn không làm những cuộc mua bán phí công, tôi tự mình lái xe đưa thầy đến tận cửa, dù sao thầy cũng nên cho tôi chút gì đó khiến tôi vừa lòng không còn cảm giác uổng một chuyến này.....”

Lời vừa dứt, ngay khi Đồng Nhạn Linh phát giác sự tình không đúng, hết thảy đều đã chậm.

Người đàn ông kia áp lại đây, giữ chặt cánh tay anh rồi sau đó trực tiếp ngăn chặn đôi môi vừa muốn kháng cự.

Đó là nụ hôn rắn chắc mang tính chất chiếm đoạt.

Đồng Nhạn Linh muốn giãy giụa, đôi tay kia liền nắm chặt cầm anh, một tay còn lại làm càn mà dấn tại ngực anh, tràn đầy ác ý xoa bóp vài cái, ngón cái đè lên chỗ đầu v* giờ trò xấu mà nhéo mạnh xuống.

“Ô.. ưm!.....” Đồng Nhạn Linh hoảng sợ than nhẹ một tiếng, rồi cuộc dùng hết khí lực đẩy mạnh đối phương ra.

Hốc mắt anh đã ửng đỏ, dù đang mặc trang phục mùa đông khá dày nhưng nơi vừa bị chạm vào vẫn có loại đau đớn rất nhỏ, trên môi còn vương cảm xúc ẩm ướt từ nụ hôn vừa rồi, cả người hướng ra sau tựa vào cửa xe. Anh nhìn chằm chằm Diệp Côn, nhìn chằm chằm vẻ mặt cực kỳ thản nhiên của người đàn ông nọ, sau đó hốt hoảng đẩy cửa nhảy xuống xe, nghiêng ngã chạy về phía cổng nhà mình.

Anh không biết Diệp Côn dùng loại ánh mắt gì nhìn bóng dáng trốn chạy của anh, anh không biết một người đàn ông như anh vì sao sẽ vừa khóc vừa chạy đi, lại càng không biết chiếc xe đen bóng kia rời đi khi nào.

Anh chỉ biết rằng mình trốn thật nhanh vào nhà, trốn vào trong phòng, khóa trái cửa sau đó ngã ngồi trên mặt đất.

Anh vận dụng toàn bộ ý chí mới khiến bản thân trong thời gian ngắn nhất hơi tỉnh táo lại, rửa mặt, cố vuốt chỉnh tề lại mái tóc, luyện tập vài lần cho đến khi có thể khiến nụ cười ngày thường vẫn trưng trước mặt người nhà một lần nữa tự nhiên treo trên mặt mới rời khỏi phòng ngủ trở lại nhà chính.

Mẹ đang bày chén đĩa, trên bàn là đồ ăn nóng hổi vừa nấu xong, chị Kim bưng tô cá hấp đặt chính giữa bàn, cha ngồi trên ghế bành cách đó không xa, trong tay là một quyển sách được đóng thô sơ, đứng phía sau là em trai Đồng Nhạn Thanh, tay cậu cầm tẩu thuốc của cha để bỏ thêm thuốc mới.

“Anh hai về rồi hả?” Em trai chào hỏi anh, tựa hồ coi sự xuất hiện của anh trở thành thứ không khí mới mẻ dễ chịu duy nhất trong cái nhà nặng nề u ám này.

Gật gật đầu, chào cha mẹ một tiếng, Đồng Nhạn Linh tới phụ mẹ dọn cơm.

Trong bữa anh nói không nhiều, mẹ hỏi anh có chuyện gì cũng bị anh lấy lí do dạy học nên hơi mệt lấp liếm.

Mãi đến khi trời tối đen, sau khi tắm rửa hoàn tất hai anh em đều trở lại trong phòng, anh rót cuộc mở miệng hỏi Đồng Nhạn Thanh sau một hồi ghen thật lâu.

Anh nói, Nhạn Thanh, anh hỏi em rốt cuộc có thể rời khỏi đoàn kịch được không? Rốt cuộc em có thể ngừng hỗn độn ở những nơi kia? Rốt cuộc em có thể ngừng tới các gánh hát kia nữa được không?

Đồng Nhạn Thanh trầm mặc rất lâu, có hơi khó chịu thờ dài, nói với anh, lòng cậu đã quyết, cậu chỉ muốn hát kinh kịch, ai cũng ngăn không được, ai cũng đừng hòng ngăn cản.

Nghe đáp án như vậy, Đồng Nhạn Linh kích động hẳn lên, anh đi tới bên giường em trai, ngồi xuống túm lấy cổ tay đối phương, hỏi nếu anh một mực cứng rắn ép em thì sao? Nếu anh lấy cái chết ra

bức em, bảo em không được đi làm con hát nữa thì sao? Em không vì ai thì cũng nghĩ vì anh có được không? Em không vì người ngoài thì cũng vì cha mẹ mà ngấm lại được không? Cái nhà này đều bận lòng vì em, em biết không? Lấy lương tâm ra suy xét, em có từng hiểu cho nỗi khổ của cha mẹ và anh không? Anh cầu xin em! Cầu xin em cũng không được sao?

Giống như bị những lời đột ngột này làm kinh ngạc, Đồng Nhạn Thanh theo bản năng bối rối tránh thoát tay anh, trầm mặc vài giây, tựa như giận dữ mà xoay người nằm xuống, dùng chăn bao kín lấy đầu.

Sau đó cậu nói, anh hai, em nói thẳng cho anh hiểu, anh với cha mẹ chết tâm đi. Anh đừng cầu xin em cũng đừng nói suy xét nỗi khổ tâm của ai, mọi người nếu còn liên hợp đối phó em, em cũng sẽ trở mặt, đến lúc đó chỉ có thể trách khổ tâm của các người đặt nhầm chỗ trao làm người mà thôi!

Đồng Nhạn Linh trầm mặc thật lâu. Sau đó, anh hỏi thật khẽ:

“Nhạn Thanh, em có biết hiện tại cả nhà này từ trên xuống dưới đều chỉ do một mình anh lo không? Mắt cha kém lắm rồi, thân thể cũng yếu, ông sớm không thể viết văn hay phiên dịch như xưa. Mẹ không có công việc, em thì lại suốt ngày ở bên ngoài rong chơi. Nói gì thì em cũng học qua cao đẳng, nếu có thể tìm một công việc đứng đắn cũng coi như có thể giúp cái nhà này....”

“Chê tôi liên lụy thì cứ việc đuổi tôi đi!” Lời kháng nghị mang theo giọng mũi truyền ra từ trong ổ chăn, tiếp sau đó liền không có động tĩnh gì nữa.

Nghe câu nói kia, Đồng Nhạn Linh chỉ cảm thấy vùng ánh sáng ấm áp trong lòng tựa như bị một cơn mưa lạnh vô tình cuốn trôi dập đi hết thấy.

Hai tay anh chống đầu gối, im lặng một hồi lâu mới mím môi đứng lên, lẳng lặng bước trở về giường của mình.

Nhẹ đặt thân lên giường, anh ngủ.

Từ đêm hôm đó trở đi, ước chừng khoảng ba ngày anh không chủ động nói chuyện với em trai nữa.

Ban ngày, anh tới trường học nghiên cứu bài vở, ngâm mình hơn nửa ngày trên thư viện. Buổi tối, anh về nhà ăn cơm, xem sách cùng cha, nói chuyện phiếm với mẹ sau đó lẳng lặng lên giường ngủ.

Lặp lại như vậy đến ngày thứ tư, giữa trưa hôm ấy sau khi từ trường học trở về, dùng cơm trưa xong Đồng Nhạn Linh như thường lệ chuẩn bị tài liệu để giảng cho Diệp Bằng, chào cha mẹ rồi hướng về phía cổng lớn.

Đồng Nhạn Thanh chần chờ, đuổi theo anh vài bước, kêu một tiếng “Anh hai!”

Quay đầu lại, anh nhìn gương mặt cơ hồ là giống anh như đúc, không nói một lời.

“Anh, anh... về sớm một chút.” Người đuổi theo sau anh trên mặt hơi hơi ửng hồng, như là muốn nói thêm vài câu gì lại sợ anh tức giận.

“Hôm nay em lại muốn đi hát?” Nhìn em trai vừa thay áo dài mới, tóc tai mặt mũi cũng được sửa soạn rất tỉ mỉ, anh nhẹ giọng hỏi.

Đồng Nhạn Thanh cúi đầu, mắt chớp chớp vài cái, sau đó trả lời thành thật, vâng.

“Thế thì không cần quản anh có về hay không.” Trên mặt không có bất cứ biểu tình gì, thanh âm lại mơ hồ chứa đầy run rẩy, một tay Đồng Nhạn Linh túm cửa cổng loang lổ, trước khi rời đi chỉ chừa cho đối phương một câu “Anh vừa nói với cha mẹ đêm nay anh sẽ ở lại Diệp gia, nhận được lời mời thịnh tình từ Diệp thiếu gia, hiện tại khó mà từ chối.”

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 7

Biên tập: Yến Phi Ly

Dứt lời, Đồng Nhận Linh bước ra khỏi cổng nhà.

Cả đoạn đường anh bước đi vô tri vô giác, khi phụ đạo cho nhị thiếu gia cũng phải tận hết sức lực mới không đến mức làm rối loạn bài vở, lúc tiết học kết thúc anh cùng Diệp Bằng đi về sảnh chính, trò chuyện dăm ba câu với Diệp lão gia, ngay khi thiếu niên định tiễn anh ra cổng thì ở nơi đó lại truyền đến vài tiếng còi vang.

Tiếng động đó khiến Đồng Nhận Linh không khỏi rùng mình.

Anh hoảng loạn nhưng vẫn không thể di chuyển.

Anh ngồi lặng thinh tại chỗ chờ đợi bóng dáng người đàn ông cao lớn mang âu phục giày da từng bước đến gần.

Hệt như một vị khách tiêu chuẩn, anh đứng dậy cúi đầu chào một tiếng “Đại thiếu gia.”

Qua khóe mắt anh thoáng trông thấy đối phương quét mắt nhìn mình, sau đó lại gần bàn bạc đôi câu về chuyện làm ăn với Diệp lão gia, tiếp đó khóe miệng Diệp Côn hơi hơi giương lên nói với cha, hôm nay hẳn phải tới nhà hàng gặp đối tác nên sẽ không ở nhà ăn cơm. Mặt khác, dù sao cũng tiện đường cho nên sẽ lái xe đưa thầy Đồng về nhà.

Diệp lão gia đương nhiên vui vẻ đồng ý, dặn dò Diệp Côn trên đường đi chậm một chút, sau đó được Diệp Bằng dìu ra ngoài, tiễn hai người kia đến cổng lớn.

Hai cha con cũng không biết Đồng Nhạn Linh buông rũ đôi mắt ngồi yên trên xe đang suy nghĩ cái gì trong lòng, cũng không biết Diệp Côn căn bản không hề lái xe tới nhà hàng nào cả, mục đích của hắn chính là biệt thự riêng của hắn, nụ cười trên mặt hắn cất giấu đều là đắc ý vui vẻ cùng nôn nóng của mãnh thú trước giờ xử tử con mồi.

Dọc theo đường đi hắn không nói gì, Đồng Nhạn Linh cũng lặng im.

Xe chạy đến ngã tư đường xa lạ, dừng trước hai cánh cửa sắt tối đen.

Thò tay qua cửa sổ xe, ấn chuông điện trên tường, không bao lâu sau cổng lớn từ từ được mở ra, một người đàn ông có vẻ là quản gia chạy đến bên cạnh xe, cung cung kính kính kéo cửa xe, cúi đầu khom lưng chào “Đại thiếu gia, cậu đã về?”

Hắn không đáp lại nửa chữ, chỉ hỏi một câu “Ngài Taka chuẩn bị xong bữa tối chưa?” sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục liền phân phó “Vậy chú đỗ xe đi rồi rời khỏi đây với ngài ấy.” nói xong bèn xuống xe.

Diệp Côn đi về phía trước vài bước, phát hiện người ngồi trên ghế phụ không hề nhúc nhích, dừng lại quay đầu nhìn thoáng qua, không khỏi khe khẽ lắc đầu.

Đồng Nhạn Linh hoàn toàn không biết mình bị làm sao, cứ thế ngây ngốc xuống xe theo sau.

Anh không dám nhìn mặt quản gia lại càng không nguyện ý đi phỏng đoán xem đối phương hiện tại đang suy đoán lai lịch của anh như thế nào, anh chỉ vô thức cất bước, không nói một tiếng theo sau người đàn ông cao lớn kia tới tòa nhà hai tầng màu xám sẫm sâu trong khuôn viên biệt thự.

Thẳng đến khi vào sảnh chính, anh mới ý thức được tòa nhà này đẹp đến nhường nào.

Sàn nhà sáng sủa, nội thất theo phong cách phương Tây, đèn chùm trên trần xa hoa. Ghế sofa bằng da màu đen tuyền, tấm thảm trải sàn mềm mại màu nâu nhạt, giấy dán tường ánh vàng, bức rèm trắng như trân châu.... Toàn bộ sảnh lớn trang hoàng tráng lệ nhưng mà màu sắc lại vẫn thiên về màu trầm có phần thanh lãnh.

Giống hệt như ai kia.....

Đang cúi đầu nghĩ, từ hướng phòng bếp có một người đàn ông trung niên thấp bé đi ra, người nọ ăn mặc chỉnh tề, để hai nhúm râu sinh động, nhìn thấy Diệp Côn bèn quay củ cúi người rồi sau đó nhìn thoáng qua Đồng Nhạn Linh, chỉ khẽ gật đầu xem như có lễ rồi hướng tới cửa lớn rời đi.

“Đó là đầu bếp của tôi, Takadashi.” Diệp Côn phát hiện Đồng Nhạn Linh đang nhìn chằm chằm bóng dáng đối phương, vờ như tùy ý giới thiệu một câu.

“Người Nhật Bản.....?”

“Thế nào, không thể sao?”

“Không.....”

“Tay nghề của ngài ấy rất giỏi, nhân phẩm cũng tốt, là tôi mời ngài ấy về từ nhà hàng Raffles. Đến đi, ăn cơm trước.” Gỡ bỏ nút thắt áo khoác, cởi ra, tùy tay ném lên ghế sofa, Diệp Côn vươn tay ôm bả vai Đồng Nhạn Linh, rút cặp sách anh vẫn luôn ôm không buông trong tay, cùng đặt ở trên ghế, sau đó nhẹ nhàng đẩy đẩy cái người toàn thân đều đang cương cứng, ý bảo anh đi tới phòng ăn.

Đồng Nhạn Linh cơ hồ chính là lão đảo đi qua.

Mà sự tình kế tiếp càng khiến anh không hiểu làm sao.

Vị thiếu gia ngang tàng trong miệng người đời thế nhưng vì anh mà kéo ghế dựa, giúp anh rót rượu, giới thiệu cho anh tên của mỗi một món ăn, tay cầm tay dạy anh cách dùng dao nĩa.....

Nhìn tay đôi phương cắt beefsteak hơi hơi phát run, Diệp Côn bụng lỵ rượu vang đến gần bên miệng hơi hơi nheo mắt cười.

Bữa cơm hôm đó, Đồng Nhạn Linh ăn không nhiều, tuy rằng đồ ăn là mỹ vị dị thường nhưng anh lại ăn không vô. Trên bàn cơm, Diệp Côn câu được câu không nói chuyện phiếm với anh, anh đều hàm hồ đáp qua loa, tâm lý vẫn luôn lo sợ bất an không biết một khắc nào đó liền sẽ bị làm gì.

Bên ngoài, trời dần dần chuyển tối, mây chiều áp qua cửa sổ sát đất màu đen rộng rãi, che khuất chút tia nắng cuối cùng. Rốt cuộc chịu đựng đến món tráng miệng sau bữa cơm, anh buông cái nĩa bạc sáng bóng trong tay xuống, chỉ lo co quắp bất an cúi đầu nhìn khăn trải bàn tơ lụa.

Người đàn ông ngồi bên cạnh đốt một điếu thuốc, yên lặng hút mấy hơi, sau đó hỏi anh một câu “Thầy Đồng hiện tại xem như nghĩ xong hết rồi, phải không?”

Rõ ràng là câu hỏi nhưng tựa hồ không mang theo ý hỏi nào, nghe thế nào cũng giống như đã xác định cụ thể. Đồng Nhạn Linh nghe, mày khẽ chau lại, do dự nhiều lần mới ngẩng đầu lên.

“Đại thiếu gia, anh thật sự có thể khiến Nhạn Thanh không thể tiến vào các gánh hát nửa bước sao?”

“Phải.”

“Sẽ không làm nó bị thương chứ?”

“Sao có thể.” Cười lạnh một tiếng, Diệp Côn cách màn khói mỏng manh nhìn người đàn ông hốc mắt đã hơi đỏ lên, sau đó chậm rãi vất chân trái lên trên đùi phải “Thầy yên tâm, một cuộc điện thoại thôi. Thiếu một con hát như Đồng Nhạn Thanh hay là thiếu một cỗ đồng như tôi, bên nào thiệt bên nào hơn, e rằng chỉ cần không ngốc thì kẻ nào cũng rõ.”

“.....” Không biết nên cảm ơn hay là nên nói cái gì, Đồng Nhạn Linh hít thở thôi cũng cảm thấy khó khăn, đến cuối cùng thậm chí ngay cả gạt đầu đều làm không được. Anh liền ngồi ở nơi đó chờ đến tận lúc Diệp Côn yên lặng hút xong điếu thuốc. Ngay lúc người đàn ông kia dụi tắt đầu thuốc lá rồi đột nhiên đứng dậy thì cả người anh run lên, tiếp đó liền bị một sức mạnh kinh khủng kéo dậy, kính mắt trực tiếp bị lấy xuống.

Gần trong gang tấc, Diệp Côn chăm chú ngắm nhìn anh. Cảm bị nắm nên anh cố cách nào cũng tránh không khỏi tầm mắt bá đạo ấy.

“Phòng tắm ở trên lầu, bên tay phải. Nước đã chuẩn bị sẵn cho thầy rồi, lúc này hẳn vẫn còn ấm.” Dứt lời, Diệp Côn khẽ cười một tiếng, một lần nữa đeo kính lại cho anh sau đó hất hất cằm, ý bảo anh đi tới hướng cầu thang.

Đồng Nhạn Linh hoàn toàn không rõ mình mơ mơ hồ hồ lên lầu bằng cách nào, anh tìm thấy gian phòng tắm kia, đẩy cửa đi vào, ngây ngốc đứng lâu thật lâu mới chậm rãi cởi quần áo, rảo bước tiến lên bồn tắm lớn, ngâm vào làn nước ấm áp.

Từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên anh ngồi trong bồn tắm như vậy.

Ở nhà dùng bồn gỗ dĩ nhiên mức nước dễ xối, mà hiện tại anh ngồi trong bồn tắm sứ trắng kiểu Tây được nối liền với một lò than có thể bảo trì nhiệt độ cho nước, bên cạnh bày đầy các loại chai lọ thủy tinh nhiều màu sắc, có sữa tắm nhiều hương vị, chênh lệch như vậy đến cùng là muốn chứng tỏ cái gì?

Rốt cuộc anh định làm cái gì?

Trời ạ! Anh rốt cuộc đang làm cái gì đây?

Đột nhiên tinh thần hoảng hốt hỗn loạn, Đồng Nhạn Linh lập tức đứng dậy ra khỏi bồn tắm. Anh muốn chạy, lập tức muốn trốn!

Anh nghĩ dù cho có phải quỳ xuống cầu xin Diệp đại thiếu gia thì cũng phải hủy bỏ cuộc “giao dịch” này, em trai chẳng phải chỉ là muốn làm một con hát thôi sao? Như vậy cứ tùy ý nó đi! Chẳng phải anh chỉ cần vất vả chăm lo cho cả nhà thôi sao, vậy thì cứ cố gắng mà lo đi. Cùng lắm thì xem hết thầy trở thành số mệnh của mình, vui vẻ mà chịu đựng là được rồi.

Anh mắc vào vị thiếu gia kiêu ngạo ương ngạnh kia là muốn làm gì?

Kéo khăn tắm mềm mại trên giá treo bên cạnh xuống qua loa lau khô thân thể, Đồng Nhạn Linh muốn bằng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo.

Thế nhưng, anh không đạt được.

Người đàn ông cao lớn xuất hiện ở cửa phòng tắm, không nói trước một lời liền trực tiếp đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy anh hoảng loạn muốn dùng quần áo che thân thể mới cười nhẹ, đi lên trước vài bước nắm cổ tay anh, không chút do dự trực tiếp kéo anh đi ra ngoài.

Quần áo, khăn tắm rơi trên mặt đất, chân trần đi qua nền nhà bóng loáng lưu lại một chuỗi dấu chân hỗn độn. Đồng Nhạn Linh căn bản không kịp cự tuyệt đã bị kéo vào phòng ngủ, sau đó người đàn ông dùng một chút lực, cả người anh liền bị quăng ngã ở trên giường.

Anh thấy Diệp Côn ngay cả cửa phòng ngủ cũng lười đóng đã cởi bỏ cúc áo sơ-mi đi về phía anh. Anh muốn chống cự lại dễ dàng bị nắm chặt cổ tay, anh muốn kêu một câu “Đừng!” nhưng nụ hôn mang tính chiếm đoạt đã ập đến, dù chỉ nửa chữ anh cũng chẳng thể nói ra khỏi miệng.

Nụ hôn sâu bá đạo, ngoan cố, công thành đoạt đất, khớp hàm bị đầu lưỡi điêu luyện rất có kỹ xảo cạy ra cùng với độ sâu làm người ta xấu hổ khó nhin, Đồng Nhạn Linh chưa từng có loại tiếp xúc này, lúc anh cảm giác được nước bọt đang trượt xuống từ khóe miệng mình cơ hồ muốn cắn lưỡi tự sát. Nhưng nụ hôn mạnh bạo đột

nhiên lại kết thúc vào lúc này, bờ môi không có bất cứ ngôn từ gì chỉ vội vã nhắm nháp cánh môi mềm của anh sau đó lại xê dịch đến bên gáy.

Anh sợ muốn chết....

Trước ngực bị xoa nắn, bên hông bị sờ soạng, đầu ngón tay còn vương mùi khói thuốc một đường thò đến đùi trong của anh, sau đó khi anh liều mạng muốn khép chặt chân lại liền bị bàn tay nóng rực tách ra.

Trong cổ họng phát ra rên rỉ khàn khàn, anh muốn cầu xin đổi phương dùng tay nhưng lại xấu hổ đến nỗi không biết nên nói thế nào, Diệp Côn giữ chặt anh, ôm siết anh, gặm cắn vành tai anh rồi sau đó dùng thanh âm trầm thấp cùng hơi thở nóng bỏng trêu chọc thái dương anh.

“Nếu em sợ thì nhắm mắt lại.” Mệnh lệnh nhẹ nhàng rơi xuống đối với Đồng Nhạn Linh mà nói lại giống như con bệnh sắp chết vớ được liều thuốc thần. Thuốc hay thường có độc, chỉ là trì hoãn cái chết của anh chứ không có khả năng khiến anh vực dậy từ cõi chết, nhưng con người khi lâm vào đường cùng rồi sẽ chẳng nghĩ ngợi được nhiều đến vậy.

Anh nhắm mắt lại.

Sau đó, tiếp đón anh chính là một hồi chiếm đoạt.

Thân thể bị lật qua, lưng bị đầu lưỡi nóng ướt liếm láp, eo bị nâng lên ở tư thế sỉ nhục nhất, cảm xúc lạnh lẽo trơn trượt dán tại nơi nghĩ anh cũng không dám nghĩ, đầu ngón tay chỉ lưu luyến

quanh quần bên ngoài một lát bèn đâm vào mà không có bất cứ dấu hiệu báo trước gì.

“A...! Ừ.....” Rốt cuộc kêu thành tiếng, anh không chịu nổi thò tay muốn tóm lấy tay đối phương nhưng người đàn ông kia căn bản không cho anh phản kháng, một tay giữ eo anh một tay vẫn như cũ tiếp tục xâm nhập cùng thăm dò, ngôn ngữ trêu chọc cũng từng từ từng chữ rót vào lỗ tai anh.

“Đừng lộn xộn, một lát là xong. Thả lỏng, nghe lời..... Hửm? Sao thế? Là nơi này?” Diệp Côn cảm nhận được khi đụng chạm tại một chỗ sâu, thân thể trong lòng hắn đột nhiên co rút, hắn cong khoe miệng, ngậm vành tai mềm mại nhẹ nhàng gặm liếm, hắn không cần nghĩ ngợi liền đâm vào ngón tay thứ hai. Đè ép cùng khuếch trương, con mồi dưới thân càng thêm e ngại, hiển nhiên đã bị gọi lên tình dục mà trở nên không kiên nhẫn gì, hắn nghe tiếng rên bối rối cùng vô vọng, cảm giác vòng eo của người kia dần vô lực mới xê dịch bàn tay vốn dùng để trói buộc đến giữa đùi đối phương, cố ý bắt ngờ nắm lấy vật đã bắt đầu có phản ứng.

“A!..... Đừng..... Đại thiếu gia! Đừng..... Ừ!” Nơi nào đó chậm rãi được xoa nắn, trong thân thể lại bị động tác đâm chọc lặp đi lặp lại, chưa từng thể nghiệm qua khoái cảm cường liệt như vậy khiến Đồng Nhận Linh dường như chết ngất, anh mang theo giọng mũi nức nở cầu xin nhưng anh rõ ràng thân thể mình muốn cái gì. Loại tương phản rõ rệt này khiến anh hoảng loạn, một loại sợ hãi theo bản tính ẩn sâu trong con người như bị bắt được, bị phơi bày trước mọi thứ.

Anh không thể nhẫn nhịn được khiêu khích thuần thực trước sau như vậy, gắt gao tóm chặt nệm giường tơ lụa trơn trượt dưới thân,

trong tiếng rên rỉ khó nhin, trong tay người đàn ông kia anh đặt tới cao trào lần đầu tiên trong đời.

Khi thở hổn hển ngã vào trên giường anh nghe được tiếng cười khê của đối phương, cảm nhận được một bàn tay đem thứ chất lỏng dính dính nồng mùi tanh vẽ loạn trên lưng anh, bất giác anh thấy có hơi rùng mình nhưng lại vô lực phản kháng.

Rồi sau đó cả người anh bị lật lại, anh trông thấy áo sơ-mi trắng của người kia đã hỗn độn bị cánh tay cơ bắp dứt khoát lột ra, tùy tiện ném xuống đất, trông thấy quần tây màu đen bao bọc không nổi mà gồ lên hình dáng rõ rệt, sau khi đai lưng bị cởi, khóa kéo bị kéo ra, quần lót cũng bị tụt xuống, thứ thô lớn sẵn có liền cứ như vậy hiện ra trong tầm mắt anh.

Anh lại bị nắm cổ tay, đầu ngón tay tiếp xúc đến vật nóng rực kia không khỏi vội dùng lực rút tay về, nhưng người đàn ông đối diện không bởi vì anh trốn tránh mà buồn bực, ngược lại thuận thế ngăn chặn cánh tay anh, tách rộng hai chân anh sang hai bên.

“Đại thiếu gia..... Không được. Cầu xin anh.....”

Trực giác nói cho anh biết lớp phòng tuyến bảo vệ cuối cùng của anh sắp bị công phá, Đồng Nhạn Linh tuyệt vọng cầu xin, anh không nhận biết rằng nước mắt của anh đã rơi đầy mặt nhưng anh phát hiện kẻ xâm lược kia lặng nhìn anh một lát bèn cúi đầu hôn lên khóe mắt anh, vươn tay chặt chẽ ôm lấy anh, sau đó thấp giọng nói “Nếu đau, cứ cắn tôi.”

Đó là mệnh lệnh? Hay là nhắc nhở? Anh cũng không phân rõ nữa, anh chỉ nhớ rõ xúc cảm khi đỉnh của vật cao ngất kia chen ở lối

vào sau đó không chút thỏa hiệp mà từng bước từng bước đâm vào hậu huyệt chưa từng tiếp nhận dị vật.

Anh đau, thật sự, thật sự rất đau.

Đã đau đến nỗi thân thể cương cứng, hô hấp cũng không thể thông thuận, đầy đầu anh nghĩ đến đều là câu nói kia “Nếu đau, cứ cắn tôi.”

Xâm lược lại một lần nữa mạnh bạo ập đến, anh thật sự mở miệng cắn làn da đã hơi ướt mồ hôi trước mặt, anh nghe thấy tiếng thở dốc bên tai kèm đau đớn của người đàn ông kia, nhưng dù cho anh cắn mạnh thế nào, cướp đoạt trong thân thể vẫn không có chút dấu hiệu nhân nhượng.

Mà khi hưng khí thô lớn đã tiến vào toàn bộ, ngừng lại vài giây mới bắt đầu chậm rãi chuyển động thì ngay cả sức lực để cắn của anh đều tiêu biến triệt để.

Đau, vẫn là đau, nhưng trong đau đớn lại hỗn loạn có được cảm xúc quái dị. Anh muốn khóc và cũng thật sự khóc ra, nước mắt mặc dù không biết có phải hoàn toàn bởi vì sỉ nhục mà rơi xuống thấm ướt thái dương hay không, cảm giác mê mẩn, sung sướng lại vẫn không chịu chèn ép của lý trí và đạo đức càng ngày toát ra càng nhiều.

Anh nhin không nổi tiếng rên rỉ, rên rỉ đến nỗi cổ họng khàn đặc, đầu v* đã bị liếm mát, xoa nắn hơi hơi sưng đỏ, thứ giữa đùi càng đi trái ngược với ý chí. Anh có thể cảm nhận được mồ hôi nhỏ giọt từ thái dương người kia đọng trên mí mắt anh, sau đó hòa cùng nước mắt lướt qua gò má.

Anh nhớ rõ bản thân liên tiếp bị bức lên đỉnh sau đó tại thời điểm người đàn ông kiềm chế không đặng mà kịch liệt đưa đẩy, bị chất lỏng nóng bỏng đậm sệt nhồi đầy trong cơ thể....

Chuyện tiếp sau đó nữa, quả thật rất mơ hồ.

Rốt cuộc Diệp Côn có thỏa mãn mà hôn anh hay không, rốt cuộc có ôm anh không buông dù đã rút vật kia ra hay không, rốt cuộc có cầm khăn tắm lau thân thể cho anh hay không, rốt cuộc có kéo chăn đắp cho anh đồng thời thủ thủ bên tai bảo anh đừng khóc nữa hay không.

Anh không nhớ rõ.

Hoặc là, vốn dĩ nhớ rất rõ, chỉ là không chịu thừa nhận những điều kia đều thật sự từng xảy ra mà thôi.....

Thứ duy nhất không thể phủ nhận chính là hơi ẩm truyền tới từ làn da nơi hai người dán cùng một chỗ, hơi thở đượm mùi thuốc lá nhàn nhạt lượn lờ sau vành tai và cả vòng tay vững chắc siết chặt lấy anh, thẳng đến khi anh nặng nề chìm vào giấc ngủ đều chưa từng rời đi một khắc nào.

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 8

Biên tập: Yến Phi Ly

Sáng sớm ngày hôm sau, Đồng Nhạn Linh mơ hồ tỉnh lại trong trạng thái cả người mỏi nhừ.

Rèm cửa sổ che không hết ánh nắng ban mai sáng sủa, bị tia nắng ngoài kia chiếu lên trên mặt anh vội nâng tay lên che mắt, dùng giọng khàn khàn nhẹ phàn nàn một câu “Nhạn Thanh, sáng rồi sao không gọi anh.....”

Trả lời anh lại là thanh âm tràn đầy cảm giác áp bách. Diệp Côn đến gần bên tai nói với anh “Dù có gọi, em thật có thể dậy nổi?”

Nghe được thanh âm kia Đồng Nhạn Linh lập tức mở bừng hai mắt.

Anh nhìn người đàn ông trước mắt, hai má phớt đỏ bừng, muốn ngồi dậy lại bị cảm giác mất lực bên hông cùng đau đớn phía sau làm cho đổ ập xuống.

Diệp Côn liền nương loại mất lực này ngăn chặn anh, khoe miệng vẫn là nụ cười nhẹ bá đạo như trước, một bàn tay lại lần nữa bắt đầu vuốt ve sườn eo anh.

“Đại thiếu gia.... Đừng! Trời sáng... Ừ...” Đồng Nhạn Linh muốn cự tuyệt nhưng đối phương không cho, khổng chế được thân thể hư

nhuyễn vô lực kia, Diệp Côn xốc chần lên rồi cứ như vậy khiến hai người đều trần trụi bại lộ trước nắng sớm. Sau đó hắn liên tục hôn sâu nhiều lần khiến hai mắt người trong lòng trở nên mờ lung ướt át, lại rời nụ hôn một đường xuống phía dưới, xê dịch đến bụng, nhẹ nhàng hôn vài cái cuối cùng tách đôi chân không tình nguyện kia, đỡ vật tối hôm qua không nhớ rõ đã bắn bao nhiêu lần, không chút nghĩ ngợi liền ngậm vào.

Nhưng cái được gọi “Không chút nghĩ ngợi” kia thật ra chỉ là Diệp Côn mà thôi, còn ở trong mắt Đồng Nhạn Linh thì đó tuyệt đối là “nghĩ cũng không nghĩ tới”! Dùng miệng lưỡi đi đùa bỡn nơi hạ lưu nhất của giống đực?

“Ừm!... ha....Đại thiếu gia.... Không được....” Huyết áp xuống thấp khi mới ngủ dậy cùng uể oải bởi tối hôm qua bị giày vò đủ kiểu khiến anh không có biện pháp chống cự nhưng dục vọng thì lại tỉnh nhanh hơn so khối não trong đầu nhiều, chỗ đó không biết xấu hổ cứng lên, bị người đàn ông kia hứng trí nuốt sâu vào tận yết hầu.

Đồng Nhạn Linh nhắm mắt lại, cuối cùng ngừng giãy giụa, tiếp đó anh liền cảm nhận được có đầu ngón tay một lần nữa thò vào khe hở chật hẹp phía sau.

Diệp Côn phát hiện kháng cự yếu ớt đột nhiên ngừng lại, hắn lập tức hiểu rõ đó vừa là tuyệt vọng lại là bại bởi khoái cảm, mà trong mắt của hắn tốt nhất là bại bởi khoái cảm chiếm phần nhiều thì vẫn hơn. Việc này đối với hắn mà nói cũng không khó, trên thực tế khối thân thể này coi như là phối hợp đầy đủ, bởi vì hậu huyệt tối hôm qua vừa bị xâm nhập rất nhanh liền bắt đầu run rẩy nuốt đầu ngón tay của hắn.

Quả nhiên.

Một khi nếm mùi ngon, ai còn muốn ăn chay niệm Phật? Nếm qua sung sướng của tình dục, liệu kẻ nào có thể tránh khỏi tra tấn của dục vọng?

Nơi ấy rất nóng rất ướt, quyến rũ người ta muốn hung hăng bạo ngược, Diệp Côn tuyệt đối sẽ không bỏ qua loại hấp dẫn này, nhả vật đã sắp đạt tới cao trào trong miệng ra, nắm đôi chân kia quẩn lấy thắt lưng mình, hấn dùng vật lửa nóng sớm đã cứng chen vào cái miệng thấy thế nào cũng giống như là đang mời gọi hấn.

Đồng Nhạn Linh nâng tay che mặt, gắt gao mím môi, sau đó khi thứ cao ngất kia từng chút một đâm vào trong, anh đè nén không nổi mà phát ra tiếng than nhẹ cùng thở dốc áp lực.

Được khai phá từ một đêm trước cùng với hư huyền khi sáng sớm mới tỉnh dậy, thân thể vô lực so với tối hôm qua buông lỏng hơn đôi chút. Chỗ kia thì vẫn chặt như cũ nhưng cũng không đến mức khó cử động. Diệp Côn ôm thân thể lại dần dần hiện ra màu phấn hồng, cẩn thận dè chừng điều chỉnh tư thế, khiến người đàn ông dù bắt đầu còn hoảng loạn kia cũng phải bắt đầu tuân theo sự dẫn dắt mà khóa ngòi trên người hấn.

Diệp Côn chỉ cho anh nên tự mình đưa hông thế nào nhưng Đồng Nhạn Linh làm không được, anh thật sự không có sức lực nên dứt khoát cố ý ngừng lại. Người đàn ông kia lại yên lặng ôm anh, mặc cho anh tựa vào đầu vai mình, không hề có động tác tiếp theo.

Mới đầu còn cảm giác may mắn không tiếp tục bị buộc làm thế này thế nọ nhưng dần dần Đồng Nhạn Linh bắt đầu nảy sinh ra một loại cảm giác khác thường từ chỗ sâu thân thể. Phía sau, bả vai cùng đùi bị chạm rãi cọ xát, cọ xát như vậy khiến anh không tự chủ được lén co rút bên trong, mà mỗi một lần co rút lại càng có thể cảm

nhận rõ ràng hình dạng thứ chôn sâu bên trong. Loại xấu hổ kèm theo khoái cảm này khiến Đồng Nhạh Linh bị sự tồn tại của thứ thô lớn tra tấn muốn phát điên, mà lờì thâm thì bên tai càng càn rờ không chịu bỏ qua cho anh.

“Mới lần đầu tiên em đã học đợc cách tự ‘cắn’ tôi như vậy? Hửm?” Lờì trêu chọc đầy tà khí tàn nhẫn vạch trần chuyện hạ lưu anh đang làm, Đồng Nhạh Linh bắt đầu thử giấy giữa lại bị người đàn ông không thể nhẫn nhịn thêm một giây nào nữa dứt khoát thuận thế áp đảo, nắm giữ eo anh, bắt đầu không chút khách khí đưa đẩy.

Buổi sáng hôm ấy anh lại lên đỉnh một lần, bên trong cũng lại một lần nữa bị lấp đầy, chất lỏng đậm sệt mà hậu huyết đã không thể chứa hết khi đối phương rút khỏi liền thuận theo đui trong chảy xuống làm bắn nệm giường xa hoa.

Đồng Nhạh Linh ngay cả sức để mà khóc cùng phần nộ đều không còn dư chút nào.

Anh xụi lơ trong lòng đối phương, mơ màng lại thiếp đi.

Lần thứ hai tỉnh dậy mặt trời đã lên cao trên đỉnh đầu, anh mang theo cảm giác mỗi mệt càng nghiêm trọng trở mình ngồi dậy, cúi đầu mò mẫm bốn phía tìm kính mắt.

“Ờ trên gối.” Một thanh âm nhắc cho anh biết.

Không có biện pháp trưng ra vẻ thản nhiên như đối phương, Đồng Nhạh Linh tìm đợc kính mắt, yên lặng đeo vào, vuốt vuốt mớ tóc hỗn độn, muốn xuống giường nhưng lại không muốn bị nhìn thấy thân thể trần trụi.

Người kia tựa hồ rất rõ suy nghĩ của anh, buông tờ báo trong tay xuống, vài bước đi tới đưa một bộ áo ngủ bằng lụa mềm mại cho anh “Mặc vào trước.”

“....Cám ơn.” Muốn nói lời cảm ơn, cổ họng lại cực kỳ không thoải mái, thoáng nhận ra nguyên nhân khiến Đồng Nhạn Linh không khỏi cắn răng, cũng không ngẩng đầu vội mặc vào bộ áo ngủ khá là rộng so với anh, buộc chặt dây lưng bên hông rồi mới chậm rãi thả xuống giường. Anh có thể cảm giác được dọc theo đùi chảy xuống thứ gì đó, vội vã muốn đi rửa sạch nhưng bước chân lại không thể nhanh, anh lắc lư đi về hướng phòng tắm trong trí nhớ.

“Bồn tắm đã chuẩn bị nước ấm rồi, đi vào đi ra cẩn thận đừng để bị ngã. Quần áo của em đang treo trong đó, còn cần gì thì gọi tôi.” Giống như nói ra một chuyện quá đổi bình thường, thậm chí so với bố trí công việc còn lạnh nhạt hơn, Diệp Côn nói xong cũng không tới đỡ Đồng Nhạn Linh đã vô lực, chỉ một lần nữa đi đến sofa rộng rãi bên giường ngồi xuống, lại cầm lên tờ báo ban nãy.

Hắn cũng không phải không muốn lo cho Đồng Nhạn Linh nhưng hắn biết rõ lúc này càng sẵn sóc thì đối phương lại càng xấu hổ, chỉ bằng cho người kia chút thời gian tĩnh để anh mặc quần áo, không còn vẻ hỗn độn không chịu nổi nữa sẽ càng dễ tiếp xúc gần gũi hơn.

Trên thực tế, suy nghĩ của hắn là đúng, bởi vì khi Đồng Nhạn Linh ngâm mình trong bồn tắm, uể oải như muốn tan ra, thật sự cảm thấy may mắn vì không bị đỡ đi tắm rửa.

Cực lực nói cho chính mình đừng nghĩ nhiều gì hết, anh làm sạch thân thể, sau đó lại chậm rì rì lau khô bọt nước. Sát tường đối diện bồn tắm lớn có bàn trang điểm, bên trên bày ngăn nắp dao cạo, gel vuốt tóc, nước hoa và mấy thứ đàn ông thường dùng, Đồng Nhạn

Linh đi qua cầm lấy lược sừng trâu, do dự một chút, vẫn đứng đối diện với gương sửa sang lại mái tóc hơi ướt.

Cạnh bàn trang điểm là giá treo quần áo, quần áo của anh đều ngay ngắn chỉnh tề treo trên đó, thò tay sờ thử, cảm giác khô mát thơm tho, mơ hồ còn mang theo chút độ ẩm sau khi được sấy.

Yên lặng mặc quần áo, anh đứng trước gương phòng tắm nhắm mắt, trầm ngâm một hồi lâu mới cắn răng cúi đầu trở lại phòng ngủ.

Giường vẫn hỗn loạn như trước, ngòai trên sofa vẫn là người đàn ông chỉ mặc áo ngủ kia, tóc hấn có vẻ tùy ý vuốt ra sau, trong cổ áo mở rộng là lồng ngực rắn chắc giấu không được.

Đồng Nhạn Linh bức bách bản thân không được nhìn thứ không nên nhìn, sau đó rũ mắt nói với đối phương, áo ngủ lúc này đã treo trên giá áo, không biết có được hay không.

“Có gì mà không được.” Cười một tiếng, Diệp Côn gác chân bắt chéo, cầm điều thuốc từ bàn tròn bên cạnh, đốt lửa, sau đó đánh giá vị thư sinh đã mặc quần áo chỉnh tề đối diện “Quần áo đều khô rồi chứ?”

“À... ừ.”

“Ngày hôm qua nó hơi ướt, tôi cầm tới lò sưởi dưới lầu hong vài giờ, hẳn là không còn ẩm nữa.”

“Thật ngại quá, làm phiền anh.....”

“Phiền thì không phiền.” Nhẹ cười, Diệp Côn đứng lên, từng bước đi tới gần Đồng Nhạn Linh, nâng tay lên cởi bỏ từng nút từng nút áo dài mà anh vừa cài nghiêm chỉnh.

“Đại thiếu gia....” Nháy mắt anh lại hoảng loạn hết cả lên, anh bắt lấy bàn tay kia, ánh mắt tỏ ý cầu xin mà Diệp Côn thì chỉ dùng bàn tay còn đang kẹp thuốc lá chặt chẽ cuốn lấy anh, tay còn lại thì kéo mạnh cổ áo anh, lại gần, không chút hoang mang không chút vội vã lưu lại trên xương quai xanh của anh một dấu hôn thật đậm.

Đau đớn qua đi, Đồng Nhạn Linh dùng biểu tình sắp khóc đối mắt với cái kẻ cướp đoạt ngang tàng kia, hắn thì lại rất vừa lòng nhìn dấu hôn của mình, sau đó kéo anh tiến lại trước gương trên tủ quần áo, dán chặt sau lưng anh, ôm lấy anh chỉ vào dấu vết trên cổ, môi dán đến bên tai anh khẽ nói cho anh biết, có thứ này ở đây, em chính là của tôi. Chỉ tôi có thể làm như vậy, người khác nếu dám chạm vào em, dùng bàn tay nào tôi liền cho người chặt bàn tay đó ném xuống sông. Lại đập kẻ đó xuống cho nó tự vớt, vớt được tôi sẽ tìm bác sĩ nối tay cho. Vớt không được..... vậy thì đến chết cũng đừng hòng bò lên. Tôi nói được làm được, hiểu chưa?

Hiểu, đâu chỉ là hiểu...

Cảm giác chính mình lâm vào vực sâu thăm tối căn bản không nhìn thấy đường để mà có thể bò về, Đồng Nhạn Linh nhắm mắt lại, gật gật đầu.

“Loại quan hệ này của chúng ta..... muốn tới lúc nào?” Trong màn khói lượn lờ, gom đủ dũng khí anh mới hỏi một câu như vậy.

“Đơn giản tới khi một bên chán mới thôi. Thế nào?” Diệp Côn nói xong cũng không đợi anh trả lời liền thả tay đang ôm bên hông anh ra, đi về phía cửa phòng ngủ “Trước cứ vậy đi, giờ thì xuống lầu ăn cơm, nghỉ ngơi một lát rồi tôi đưa em về nhà.”

Người đàn ông bá đạo khiến người khác phải kinh sợ kia chính là kiểu người nói như thế nào thì phải làm thế ấy.

Hai người ăn cơm, Diệp Công gọi cô giúp việc cứ đúng giờ lại tới lên thu thập phòng ngủ trên lầu sau đó gọi quản gia sắp xếp cho thợ làm vườn sửa sang lại nhà kính trồng hoa, nhắc nhở chú Triệu lái xe năm giờ đưa thư ký Tôn đi tiếp đón ông chủ Trương đến nhà hàng Vĩnh Đức, tài xế Tiểu Hà thì lái xe đưa hân qua trước, còn dặn thư ký Tôn đừng quên mang theo hợp đồng, hôm nay hợp đồng nhất định phải ký trên bàn cơm. Sau đó trước chín giờ sẽ đến rạp hát Khai Minh ở đầu thị trấn Châu nghe Dương Tiểu Lâu hát ‘Thieu hoạt xa’.

Mặt không chút thay đổi phân phó hết thảy công việc, bưng lên ly hồng trà uống một ngụm, sau khi quản gia rời đi sắp xếp mọi việc ổn thỏa hân mới nhìn Đồng Nhạn Linh đang cúi đầu không nói gì, thò tay vuốt ve ngón tay xương xương của anh.

“Có khỏe không?”

“Ừ....” Hơi khấn trương rút tay về, theo bản năng anh nhìn bốn phía.

“Không cần lo lắng, bọn họ đều là người của tôi, sáng tới làm việc buổi tối rời đi, không nên nói sẽ không nói, không nên hỏi sẽ không hỏi, rất kín miệng.” Thản nhiên nói, Diệp Côn lại lần nữa không thỏa hiệp, cầm cổ tay Đồng Nhạn Linh, ngón cái nhẹ ve vuốt trên làn da ấm áp.

Ngày đó, sau bữa cơm Đồng Nhạn Linh được đưa về nhà.

Cha mẹ không biết anh thật sự đã đi đâu, chỉ cho rằng đứa con lớn luôn luôn giữ đạo này thân thiết với vị nhị thiếu gia hoạt bát nhu thuận kia nên mới ngủ lại một đêm mà thôi.

Đồng Nhạn Thanh đang giúp mẹ sửa sang lại kim chỉ trong khay, tinh thần thoát nhìn cũng không tệ lắm, có lẽ tối hôm qua đại khái chỉ vụng trộm chuồn đi chơi một lát, bằng không e rằng lúc này hai tai sớm đã nghe đầy lời lăng nhục của cha.

Anh về phòng, nhắm mắt nằm ở trên giường, không dám hồi tưởng bất cứ điều gì.

Thậm chí anh cũng không dám nghi ngờ Diệp Côn rốt cuộc có giúp anh xử lý chuyện kia hay không, nếu vài ngày sau Đồng Nhạn Thanh vẫn có thể ra vào các gánh hát lớn nhỏ thì anh sẽ thế nào?

Có điều, sự thật chứng minh, Diệp Côn lo liệu mọi chuyện rất chu toàn.

Chỉ hai ngày sau, giữa trưa trời bắt đầu đổ tuyết, từ trường trở về, người kia tựa hồ đã đứng ở cửa cổng chờ anh rất lâu, vừa thấy anh xuất hiện liền vội vã nhào tới.

“Anh!! Em hỏi anh rốt cuộc là ai giở trò?” Người kia có khuôn mặt giống hệt anh, cả giọng nói cũng tương đồng, đang khàn cả giọng hướng về phía anh kêu gào ầm ĩ, tóm cánh tay anh liều mạng mà lay “Tại sao hôm nay em tới rạp Khánh Bình, ngay cả cửa họ cũng không cho em vào? Ngay cả rạp Như Ý và Tiểu Ngâm Tú cũng vậy! Đoàn trưởng bên Như Ý nói ông ta không dám cho em vào cửa, sợ bồi nhọ gia phong nho nhã của Đồng gia! Chuyện này rốt cuộc là ai làm? Có phải là cha không? Anh nói đi!”

Đồng Nhạn Linh lần đầu tiên thấy em trai thê thảm như vậy.

Má và thái dương đều mang theo vết bầm tím, mà người có thể đánh cậu chỉ có thể là người cha kính yêu kia. Anh có thể đoán được, bị toàn bộ gánh hát nhốt ngoài cửa, em trai anh nhất định nổi điên đi tìm cha lý luận, mà chịu gia pháp chính là kết quả tất nhiên.

Vết bầm tím kia khiến anh đau lòng, đau lòng vì em trai nhưng khi nghe thấy em trai không có lý trí miệng đều là lời mắng chửi ác độc đòi liều mạng với cha, anh không biết mình là thuận lý thành chương hay căn bản là điên rồi, run rẩy môi nói cho Đồng Nhạn Thanh, kẻ muốn cắt đứt tâm tư làm con hát của cậu, kẻ không để gánh hát cho cậu vào cửa không phải cha mà là thằng anh trai này.

Nghe được đáp án này, Đồng Nhạn Thanh đầu tiên là trừng mắt kinh ngạc nhìn anh hồi lâu, ngay sau đó, đột nhiên nâng tay lên không nói không rằng cho anh một cái bạt tai.

Đồng Nhạn Linh ngay cả né tránh cũng không hề có ý nhúc nhích dù chỉ một chút.

Kính mắt bị đánh rơi, nằm chổng chơ trên tuyết ngay cửa cổng, gọng bị gãy, mắt kính thì bể nát.

Anh không còn tâm trí lo lắng mà đi nhặt, bởi vì em trai lập tức khóc rống lên gắt gao túm tà áo anh, quỳ phịch xuống trước mặt.

“Anh hai! Tại sao? Em là em ruột của anh mà? Cha mẹ không cho em đường sống, đến anh cũng muốn bức em chết sao? Anh hai! Em sắp bị cái nhà này bức chết rồi anh không thấy sao? Em xin anh, cầu xin anh giúp em, thả cho em một con đường sống đi! Em quỳ xuống lạy anh! Anh cứu em đi! Anh giúp em đi!!.....”

Nghe cậu thảm thiết van xin như vậy, Đồng Nhạ Thanh chỉ cảm thấy từ màng tai đến tận não, từng từ từng chữ đều bị phóng đại vô số lần. Dưới chân anh chột mềm nhũn, bịch một tiếng ngã ngổ trên mặt đất.

Tiếng chửi mắng của cha vẫn truyền ra từ trong nhà, ngay cả mẹ cũng khóc sụt sùi, xen lẫn với nhau, chen chúc len qua cánh cổng cũ nát, nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Ngõ nhỏ trong cơn mưa tuyết yên tĩnh đến lạ lùng, chỉ có hai anh em lôi lôi kéo kéo cùng một chỗ.

Em trai còn đang khóc lóc cầu xin cái gì, Đồng Nhạ Linh đã không thể phân biệt được nữa, anh chỉ trầm mặc ngồi yên trên mặt đất, mặc cho sách mới vừa mua rơi tán loạn bên cạnh, mặc cho trang sách mỏng manh rất nhanh bị bông tuyết lay động, trở nên phập phồng bất bình, mặc cho mưa tuyết thấm ướt quần áo anh, cái lạnh xuyên thấu cả đầu ngón tay cùng lòng bàn tay.

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 9

Biên tập: Yến Phi Ly

Đồng Nhạn Linh cảm giác bao nhiêu công sức mà mình khổ tâm xây dựng bấy lâu ngay giây phút em trai quỳ xuống khóc lóc cầu xin liền sụp đổ, hóa thành tro tàn.

Chính đạo tà đạo gì đó, thượng lưu hạ lưu gì đó, thi lễ gia truyền hay hư danh dòng tộc gì đó, tất cả đều hỗn độn thành một nồi cháo thập cẩm phân biệt không rõ, giống như cơn đại chấn qua đi, sông hồ kênh rạch đều bị san thành bình địa, nhà cửa núi đá thành phế tích, rốt cuộc nhìn không ra cao thấp quý tiện.

Trên mặt nóng cháy là cái tát đau ban nãy phải chịu, hai chân lạnh cóng là mưa tuyết thấm vào làm ướt, Đồng Nhạn Linh gất gao nhắm mắt lại, gất gao cắn chặt môi, trái tim trong lồng ngực chết lặng không còn nhảy nhót như trước. Sau đó, anh nghe thấy tiếng cửa phòng bị mở toang ra từ sau cánh cổng, tiếp đó chính là giọng cha quát mắng muốn lao ra ngoài cùng tiếng mẹ khóc lóc liều mình ngăn cản.

Giống như lại bị tát mạnh thêm một cái, anh xiêu vẹo đứng lên, vội vàng túm lấy em trai đang khóc nức run rẩy, móc ra ví tiền trong túi nhét vào tay đối phương. Tiếp đó chặt chẽ nắm lấy đôi tay kia, nhìn chằm chằm cặp mắt sưng đỏ của người trước mặt, hạ giọng

run rẩy dặn dò “Khách sạn Cao Thăng ở phố đối diện, chờ đến tối nay, nhiều nhất là sáng mai! Đi mau!”

Đồng Nhạn Thanh ngơ ngẩn tựa hồ chưa hiểu lại giống như cái gì cũng rõ ràng, nhìn ví tiền trong tay lại nhìn thoáng qua người cha sắp đuổi đến nơi, chàng thanh niên đầy đầu đầy người toàn là tuyệt không kịp gọi một tiếng “Anh” đã vội quay người, nghiêng ngả lão đảo chạy ra khỏi ngõ nhỏ tăm tối.

Ông Đồng nhìn bóng lưng kia, dùng gậy nện mạnh xuống nền đất, phát tiết mà quật mạnh vào bệ đá trước cổng, tựa như đó chính là thằng con đáng chết làm bại hoại gia phong đang bị trói vào cột, quỳ nhận sự trừng phạt của ông.

Sau đó ông đột nhiên lấy tay nắm chặt ngực áo, nhắm mắt nhú mày.

Nhặt lại kính mắt đã vỡ từ trong tuyết miễn cưỡng đeo vào, Đồng Nhạn Linh vội vã chạy tới đỡ lấy người cha lưng lay sắp ngất xỉu, khuyên nhủ mẹ đừng khóc, trước giúp anh đỡ cha vào trong phòng, rồi sau đó cẩn thận dè chừng nhưng cũng nhanh chân, từng bước một đỡ ông Đồng đang run rẩy đến phòng ngủ.

Để cha chậm rãi nằm thẳng lại kéo chăn đắp ở trên người, Đồng Nhạn Linh dặn mẹ trông coi bên giường, bản thân thì gọi chị Kim vừa rồi vẫn luôn trốn trong phòng cho người ở không dám xen vào chuyện nhà của anh, nhờ chị đốt lửa sưởi trong phòng lớn một chút, pha cho ông Đồng chén trà nóng. Sắp xếp xong xuôi mọi việc anh mới dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới phòng khám sau phố mời thầy thuốc ở đó tới khám cho cha.

Thầy thuốc thấy bộ dáng anh xông vào cửa, vốn đang thiu thiu buồn ngủ cũng lập tức tỉnh rụi. Tóc hỗn độn, cả người dính đầy tuyết, kính mắt bên còn bên vỡ nát, Đồng Nhạh Linh dùng bộ dạng hoàn toàn không nhấ nhận như thường, lập tức nhào vào trước bàn, một hồi lâu sau vẫn chưa nói ra một câu hoàn chỉnh chỉ cố thở hổn hển.

Thầy thuốc theo Đồng Nhạh Linh về nhà, rồi sau đó liền tiến hành khám bệnh.

“Ông Đồng vốn có bệnh trong người lại do tức giận quá mức nên mới ngất xỉu.” Nhíu nhíu mày, người đàn ông trung niên hơi béo gọi Đồng Nhạh Linh ra ngoài cửa, thấp giọng giải thích “Trong khoảng thời gian này nhất định phải tịnh dưỡng, đừng làm lụng vất vả, chú ý giữ ấm, trời lạnh cũng đừng đi ra ngoài. Về ăn uống thì phải đủ dinh dưỡng nhưng thanh đạm một chút. Có chuyện gì khiến tâm thần bất ổn hay tức giận cũng đừng nói cho ông ấy. Tôi biết ông Đồng là chủ nhân cái nhà này, chuyện gì cũng phải do ông ấy quản thúc nhưng thời gian này thì phải coi ông ấy như trẻ con mà dỗ mà gạh. Tôi sẽ kê thang thuốc dưỡng tâm an thần, chốc nữa thầy Đồng chiếu theo đi bốc về sắc uống là được.”

“Vâng, vất vả cho thầy rồi, con nhất định làm theo.” Cung kính đáp, Đồng Nhạh Linh mời thầy thuốc đến nhà chính, chờ kê đơn xong, cẩn thận cất kĩ, trả tiền khám bệnh rồi mới vừa nói lời cảm tạ vừa tiến ra cửa.

Ngày hôm ấy của anh trôi qua mệt mỏi đến cực điểm.

Đó cơ hồ có thể nói là ngày chật vật nhất kể từ khi anh bắt đầu hiểu chuyện cho đến khi lớn như vậy.

Thu xếp mọi việc chu toàn, anh trở lại phòng mình thay quần áo, dùng băng dính dán lại gọng kính bị gãy lại cầm chút tiền theo người, dặn chị Kim và mẹ ở nhà trông chừng, bảo mình hôm nay có khả năng sẽ về muộn nhưng dù có thế nào cũng sẽ cố về sớm, cả nhà cứ an tâm chờ anh là được. Anh sẽ nhờ con trai nhà chú Đồng hàng xóm lát nữa tới phòng thuốc một chuyến, bốc thuốc trở về rồi sau đó sắc cho cha uống. Nếu ngộ nhớ trước khi anh về có chuyện gì xảy ra thì phiền cậu Đồng đi mời thầy thuốc về. Nhìn hai người gật đầu đáp ứng, Đồng Nhạn Linh mới chộp lấy cây dù, ra khỏi cửa nghênh đón trận tuyết lớn.

Trước hết qua tìm con cả nhà chú Đồng nhờ bốc thuốc lại cúi đầu cảm ơn thật cẩn thận, anh mới đưa đơn thuốc và tiền vào trong tay đối phương, dặn chú Đồng số tiền này khá nhiều, chắc chắn sẽ dư nhưng mặc kệ còn lại bao nhiêu anh đều không nhận lại, xem như là chút phí nhờ vả. Ngày sau khi cha khỏe hơn anh nhất định sẽ tự mình tới cảm tạ. Rồi sau đó, anh lại bung dù đi về phía đầu hẻm.

Đầu óc anh rối như tơ vò, cực lực nghĩ xem nên làm sao để xin nghỉ bên chỗ Diệp gia, chắc phải bảo mình cần về sớm để chăm sóc cha. Lại nghĩ đến nên làm sao để yêu cầu vị đại thiếu gia bá đạo kia hôm nay buông tha cho anh, mi tâm anh gắt gao nhăn chặt lại, cúi đầu vội vàng rào bước.

Sau đó, khi anh đang bước dọc theo con phố, vừa đi vừa chờ mong có thể sớm tìm được xe kéo tay, phía sau đột ngột truyền đến một tiếng còi ô tô.

Theo bản năng anh quay đầu lại nhìn, ngay tức khắc anh nhận ra người đàn ông ngồi ở trong xe.

Là Diệp Côn.

Lập tức sững sờ tại chỗ, anh chỉ yên lặng chờ đối phương lái xe tới gần anh, rồi sau đó ngoắc ngoắc đầu ngón tay ý bảo anh nhanh chóng lên xe.

Đồng Nhạn Linh không biết mình bị làm sao.

Bởi vì khi đầu gối đông lạnh đến phát run, trong lòng trước nay cũng chưa có từng có chốn để mà an tâm dựa dẫm, lời mời không thể xem là cung kính lễ phép thế nhưng từ lòng bàn chân dâng lên một cảm xúc mãnh liệt, mang tên kiên định.

Vì thế anh lên xe.

Trong xe không ấm áp hơn là bao nhưng ít ra không có gió không có tuyết.

Cẩn thận xếp dù lại đặt gọn bên cạnh ghế ngồi, anh cúi đầu nói một tiếng cảm ơn.

“Đại thiếu gia ngẫu nhiên đi ngang qua đây sao?”

“Ngẫu nhiên đi ngang qua?” Người đàn ông nọ cười một tiếng sau đó lôi thuốc ra đốt, rít một hơi, thò tay qua nhẹ nhàng phủi đi bông tuyết trên vai Đồng Nhạn Linh, tiện đà cầm lấy tay lái khởi động xe “Vậy cũng ‘ngẫu nhiên’ quá mức rồi.”

Theo tiếng động cơ phát động trong xe hơi hơi xóc nảy, người chôn sâu ở ghế phụ không dám suy nghĩ lung tung nhưng đối phương lại trực tiếp cho anh đáp án.

“Hôm nay tuyết lớn, tôi không đến công ty. Thấy cũng không sớm nữa nên qua đón em.”

“....Tội gì phải mất công như vậy.” Hai má nháy mắt đỏ bừng, Đồng Nhạn Linh cảm giác ngay cả hô hấp cũng bắt đầu khẩn trương.

“Tội gì sao?...” Khóe miệng vẫn hơi cong như cũ, ánh mắt lại khẽ nheo lại, ánh mắt kia đảo qua cái người khẩn trương đến mức nâng đầu không nổi, một tay Diệp Côn cầm điều thuốc, một tay nắm vô lăng, vừa lái xe chậm chậm trên đường vừa nhẹ nhàng băng quơ nói một câu “Hiện tại em là người của tôi, bị lạnh hay bị té ngã đều là tổn thất của tôi.”

Ngôn từ như vậy nghe vào trong tai có lẽ cũng không đáng để mà vui vẻ. Một người đàn ông lại bị một người đàn ông khác tuyên cáo như vật sở hữu, theo tình theo lý đều không đáng để mà vui. Từ nhỏ đến lớn đều bị nhồi nhét cái tư tưởng con người phải độc lập mạnh mẽ, nay lại bị một kẻ mạnh khác coi như vật sở hữu, sao có thể vui vẻ chấp nhận?

Nhưng chẳng rõ tại sao buồn bực qua đi sẽ có chút chờ mong nhột nhột, giống như hạt mầm trong lòng đất xám xịt rục rịch đâm chồi nảy lộc đầu xuân.

Đồng Nhạn Linh thật sự không hiểu nổi bản thân bị làm sao.

Anh không nói gì, chỉ im lặng ngồi trên ghế, nhìn từng hạt tuyết phát phơ ngoài cửa sổ.

Xe chạy được một đoạn, anh mới dần dần ý thức được đây không phải đường tới nhà chính của Diệp gia, thậm chí cũng không phải là đường tới biệt thự của Diệp Côn. Trong lòng mơ hồ nghi hoặc bất an, anh nhin không được mở miệng hỏi người kia muốn đi nơi nào.

“Cửa hiệu kính mắt.” Trả lời ngắn gọn, hắn nhìn thoáng qua người ngồi bên bởi vì khăn trương mà bây giờ mới ý thức được kính mắt mình đeo chặt vật không chịu nổi, lại hỏi anh vì sao kính mắt bị gãy.

“Trời tuyết đường trơn..... Tôi bị ngã.” Quả tim trong lồng ngực đập thình thịch liên hồi, một mặt là vì nói dối, một mặt khác lại là vì nghĩ tới những rối rắm mới kết thúc cách đây không lâu cùng với đứa em song sinh không biết hiện tại có phải đang ngoan ngoãn chờ ở khách sạn Cao Thăng hay không, ngực Đồng Nhạn Linh phập phồng phập phồng, xoay mặt đi, đầu cúi xuống càng thấp.

“Té kiểu gì mà để kính bể nát thành vậy.” Giống như căn bản không chấp nhận câu trả lời không mấy thuyết phục kia, Diệp Côn nhú mày, lại hỏi “Rốt cuộc là làm sao?”

“Thật không có gì mà.” Càng nói không có gì, lại càng có vẻ “có”, Đồng Nhạn Linh cảm giác nếu anh thật sự là một con chim nhạn, e rằng lúc này đã rúc đầu xuống dưới cánh để trốn tránh, để tự lừa mình dối người. Mà đối với lời phủ nhận của anh, người ngồi bên hiển nhiên đã hơi tức giận.

Táp xe vào ven đường, sau đó đột nhiên phanh gấp, Diệp Côn túm chặt cổ áo Đồng Nhạn Linh, kéo anh quay qua đối mặt với mình.

“Em tin hay không, hiện tại tôi liền trực tiếp ‘xử’ em trong xe, sau đó vứt hết quần áo của em, khiến em trần trụi theo tôi về nhà. Hửm?”

Nghe lời bá đạo như vậy, anh lẳng lặng nhắm mắt lại, trong lòng hít một hơi không khí lạnh lạnh, Đồng Nhạn Linh không dám mạnh

miệng nữa.

Anh chung quy vẫn cảm giác người đàn ông này thật sự có thể làm ra những chuyện như hắn nói, đôi mắt kia chính là đang nói với anh, hắn làm được.

Hơi hơi giãy giụa thoát khỏi đôi tay đang trói buộc mình, trầm ngâm một lát, cuối cùng anh vẫn kể lại tình hình thực tế.

Giản lược bớt chuyện râu ria thế nhưng không dám nói dối.

Anh không dám giấu bởi vì anh biết, chỉ cần giấu một chút thôi nhưng nếu bị người này biết, kết cục của anh sẽ không tốt đẹp gì.

Diệp Côn nghe xong, hơi hơi nheo lại mắt.

“Cho nên, hiện tại cha em bệnh nặng nằm trên giường, em trai thì trốn đến khách sạn, phải không?”

“.....Phải.”

“Cậu ta..... đánh em?”

Trong giây lát ý thức được ngữ điệu người kia không thích hợp, Đồng Nhạn Linh hoảng sợ, nâng tay lên giữ chặt ống tay áo Diệp Côn.

“Đại thiếu gia! Nhạn Thanh chỉ là nóng nảy quá mới như vậy! Đây cũng chỉ là chút chuyện nhỏ giữa hai anh em.....”

“Em gấp cái gì?” Đột nhiên bật cười, Diệp Côn nhẹ nhàng đẩy đôi tay kia ra “Cậu ta là em trai em, em nghĩ tôi sẽ làm gì cậu ta?”

“.... Không, không.” Lắc lắc đầu, Đồng Nhạh Linh thoáng nhẹ nhàng thở ra, một lần nữa rút tay về.

Mà người đàn ông nọ thì vươn tay qua sờ sờ bên má còn một chút cảm giác đau đốn của anh, sau đó một lần nữa lái xe lên đường.

Hắn đưa anh tới cửa hiệu kính mắt Tinh Ích trước cổng chùa Quan Âm.

Vừa vào cửa, Đồng Nhạh Linh liền cảm giác bất an vô cùng.

Anh chưa từng tới nơi sang trọng giống như vậy.

Lại hoặc là nói, bởi vì đi cùng Diệp Côn nên cửa hiệu này mới càng trở nên sang trọng.

Nhân viên bên trong cũng không nhận ra Diệp Côn, nhưng chỉ cần không mù thì nhìn toàn thân trang phục cao cấp của hắn đã đủ để hiểu vấn đề. Tuy đám nhân viên cũng mặc âu phục giày da, nhưng đẳng cấp khác biệt vẫn rất rõ ràng. Quan trọng không chỉ là chất liệu quần áo mà còn cả khí chất độc nhất kia nữa. Vì thế, tiếp đãi bọn họ rất nhanh liền đổi từ nhân viên bán hàng thông thường thành quản lý, Diệp Côn và Đồng Nhạh Linh được mời qua khu ghế ngồi, sau khi rót trà bày trái cây sấy khô trước mặt, quản lý khách khí hỏi có phải muốn chọn mắt kính cho “Vị tiên sinh này” hay không.

Gật gật đầu, Diệp Côn mở miệng “Cách đây không lâu có một người tên Tôn Hiến Chương tới đây rồi phải không?”

Quản lý suy nghĩ một chút, mau chóng đáp lại “Vâng, đúng là từng có vị khách này, ngài ấy nói ngài ấy làm việc ở công ty Vạn

Quân. Là một vị tiên sinh rất nhã nhặn.”

“Ừ.” Lên tiếng, Diệp Côn cúi đầu đốt thuốc đồng thời buông một câu “Anh ta là thư ký của tôi.”

Quản lý nghe xong, kịp phản ứng đồng thời lập tức trừng mắt, tiếp sau đó cả người giống như nhũn xuống nửa thước.

“VẬY... vậy ngài chính là Diệp đại thiếu gia?” Dò xét nhìn đôi phương, vẻ mặt của viên quản lý cực kỳ khẩn trương.

Diệp Côn thì chỉ tùy ý khẽ gật đầu sau đó chỉ Đồng Nhạn Linh ngồi rụt rè bên cạnh “Vị này là gia sư của em trai Diệp Bằng nhà tôi, thầy Đồng Nhạn Linh. Mắt kính của thầy ấy cần đổi cái mới, tôi nghe thư ký Tôn nói nơi này bán mắt kính tốt nhất.”

“Ngài ấy tán thưởng quá lời rồi nhưng trong tiệm chúng tôi xác thật đều là mắt kính nhập khẩu chất lượng cao, hai loại tốt nhất là Patek Philippe và Longines, gọng kính thì phải xem vị tiên sinh này thích dạng gì, gọng nhựa tương đối nhẹ nhàng, gọng mạ vàng khá đẹp, còn có cả gọng inox.” Quản lý hào hứng giới thiệu, Đồng Nhạn Linh nghe mà âm thầm mỉm cười, nhưng anh không muốn mình biểu hiện quá mức què mùa hoặc là kẻ quá thô tục, nghĩ nghĩ, anh khẽ mỉm cười với quản lý, lấy mắt kính gãy của mình xuống, cẩn thận đưa qua.

“Phiền ngài lấy một cái giống nó là được.”

Quản lý tiếp nhận kính mắt, nhìn sơ qua, mặt lộ vẻ khó xử.

“Thầy Đồng, gọng kính này làm bằng đồng thau, kiểu dáng cũng cũ, hẳn là dùng rất lâu rồi, gọng kính bị biến chất mới dễ bị gãy. Mắt kính này... cũng chỉ là thủy tinh bình thường. Thử cho tôi nói thẳng,

ngài đừng trách, mắt kính như này chỗ chúng tôi không có. Ngài xem, tôi chọn cho ngài gọng kính mạ vàng được không? Ít nhất trông có phần giống với mắt kính này nhất. Thấu kính thì tôi đề nghị ngài dùng Patek Philippe của Thụy Sĩ, ngài hẳn là người thường xuyên phải đeo kính, hăng kính này rất bền, độ chính xác lại cực cao, sử dụng trong cuộc sống là thoải mái nhất. Ngài thấy sao?”

Nghe giới thiệu tinh tế tỉ mỉ như vậy, trong lòng Đồng Nhạn Linh bắt đầu băn khoăn nhưng cũng chỉ cân nhắc một lát, anh liền nở nụ cười với đối phương rồi sau đó nói “Ngài là chuyên gia, tôi nghe ngài nhưng tôi chỉ là thầy giáo, nói ra ngài đừng chê cười, nếu giá quá cao tôi e không đủ sức gánh vác.”

Quản lý nghe xong vội liếc trộm Diệp Côn, sau đó lập tức cười làm lành.

“Thầy Đồng, nếu Diệp đại thiếu gia mang ngài tới, chúng tôi sao dám nhận tiền của ngài, sau này tôi chỉ cần giới thiệu ‘thiếu gia của công ty Vạn Quân từng ghé qua’ nguồn khách còn có thể ít sao? Ngài cứ việc chọn, ngài mang kính thoải mái lại đẹp từ chỗ chúng tôi ra ngoài, đó cũng là ‘bảng hiệu sống’ cho chúng tôi rồi.”

“Nhưng.....”

“Được rồi, đều là người làm ăn không cần nhiều lời.” Cắt ngang đối thoại giữa hai người là Diệp Côn, nhả ra một ngụm khói, hắng nhẹ nhàng phỉu nếp nhăn nhỏ trên quần “Chọn một cặp kính theo lời anh nói, tiền ghi vào tên tôi. Tôi nghe nói người nhà Ái Tân Giác La cũng từng tới đây mua hàng vài lần, nếu muốn có ‘bảng hiệu sống’ nhà bọn họ so với Diệp gia càng thích hợp.”

Diệp đại thiếu gia đã mở miệng, quản lý không lảm lời nữa, chỉ cười khách khí mời Đồng Nhạn Linh qua một bên, trước tiên đi đo độ sau đó liền mang anh đi cắt kính.

Kết quả, vẫn là chọn một cặp kính đắt giá.

Nhìn trái ngó phải trong gương một lúc, cảm giác khí chất dường như cũng khác hẳn, Đồng Nhạn Linh không khỏi có hơi mừng thầm, nhiều lần nói cảm ơn với quản lý, tiếp nhận hộp kính khắc hoa văn tinh xảo bằng da trâu, nhận lại kính mắt cũ của mình liền cung kính cúi chào tạm biệt, rồi mới đứng dậy theo Diệp Côn rời đi.

Quản lý tiễn ra tới tận xe, thẳng đến khi nhìn hai người lên xe mới quay trở vào, Đồng Nhạn Linh ngồi trên ghế phụ, sờ sờ cặp kính gãy nát đã cũ của mình, chần chờ một chút mới mở miệng “Đại thiếu gia, số tiền này về sau trừ trong lương của tôi đi.”

“Lương?”

“Vâng, đợi đến khi nhận lương dạy thêm cho nhị thiếu gia, trừ vào đó là được.”

Diệp Côn nghe anh nói vậy, chỉ giống như có hơi mất vui hừ một tiếng.

“Coi như là tôi thay Thiên Điều tặng quà gặp mặt cho em đi.”

“Vậy làm sao được.....”

“Tôi nói được liền được.” Căn bản không tính toán rồi rằm ở vấn đề này, Diệp Côn dứt khoát trực tiếp chuyển đề tài “Cái cũ sao không vứt đi?”

“À, cái này là học trưởng Lý đưa tôi đi mua ở hiệu Bảo Sơn, cả gọng và mắt kính đều là do anh ấy chọn giúp, giá trị không đáng bao nhiêu nhưng mang ý nghĩa.....”

Đồng Nhận Linh không thể nói hết câu.

Bởi vì ngay khi anh còn đang nói dở, người đàn ông lái xe bên cạnh liền nhíu mày, mãnh liệt thò tay qua chộp lấy kính mắt cũ kĩ kia, vung tay một cái ném vèo ra ngoài cửa sổ.

Biên tập: Yến Phi Ly

Đầy mặt Diệp Côn đều là biểu tình ‘kỷ niệm cái rắm’.

Đồng Nhận Linh mím chặt môi, sau khi kinh ngạc liền xoay mặt đi không nói gì nữa.

Yên lặng giữa hai người kéo dài một hồi cho đến khi vị đại thiếu gia phách lối nào đó phát hiện khi người này không ồn ào, không náo loạn cũng không nói gì thì hắn sẽ bắt đầu chịu không nổi.

Ở ngã tư khẽ đánh tay lái, xe lại lần nữa lệch hướng ban đầu.

Lần này, Đồng Nhận Linh bị dẫn tới một tiệm may.

Diệp Côn gọi anh xuống xe, không cho phản bác dắt anh vào cửa tiệm, sau đó trực tiếp nói với thợ may già đeo mắt kính tròn “Lấy số đo cho người này.”

Mặt tiền của cửa tiệm rất nhỏ, trong ngoài chỉ vền vện hai gian, phòng ngoài bị một cái bàn rộng chiếm đi một nửa không gian, lão thợ may già vốn đang bận rộn cắt bộ quần áo trên bàn nhìn thấy người tới là Diệp Côn, vội vã thả cây kéo, chậm rãi khom người

chào, rồi sau đó khách sáo mời Đồng Nhạn Linh tới một bên, lại kêu thằng nhóc phụ việc tới pha trà rót nước.

“Đại thiếu gia...” Không biết nên nói cái gì mới tốt, lại sợ gây ra phiền phức không cần thiết, Đồng Nhạn Linh căng thẳng dứt khoát lựa chọn yên lặng, không đụng trà được bưng lên, cứ cứng nhắc đứng yên chỗ kia chờ lão thợ may cầm thước dây và sổ tới ghi số đo cho anh.

Động tác của ông lão không tính là nhanh nhưng tương đối nhuần nhuyễn, từ đầu đến chân, mỗi khi đo một nơi liền ghi chép cẩn thận, đến khi đo xong lão ung dung tiêu sái vắt thước dây lên vai, sổ kẹp dưới nách, chấp tay hướng về phía Đồng Nhạn Linh.

“Khổ cực ngài, lão mắt mờ tay chậm, mong ngài lượng thứ. Đứng lâu thế chắc ngài cũng mệt rồi, mau tới bên kia ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi.”

Được một người lớn tuổi hơn ăn nói cung kính như vậy, rồi lại được mời ngồi xuống ghế, Đồng Nhạn Linh có mấy phần không đành lòng, một ông lão nhìn thế nào cũng phải xấp xỉ bảy mươi, lưng đã hơi còng, còn ngừng công việc dang dở để lấy số đo cho anh, sau đó còn bảo anh khổ cực...

“Bác à, người mệt là bác mới đúng, bác cũng ngồi đi.”

Ông lão chỉ khẽ mỉm cười nhìn Đồng Nhạn Linh rồi sau đó khoát tay một cái, xoay mặt nhìn về phía Diệp Côn “Vị này, ngài muốn may âu phục, áo dài, sơ-mi hay áo bông thì về sao cứ phái người tới báo cho lão là được.”

“Vâng.” Gật đầu, hắn lấy trong ví ra một xấp tiền giấy giao cho ông lão “Tôi hỏi lão, đại thiếu gia Diệp Côn của nhà họ Diệp có từng tới đây hay chưa?”

Nghe hắn hỏi như vậy, trong lòng Đồng Nhạn Linh chột cả kinh, lén liếc nhìn Diệp Côn rồi lại liếc nhìn lão thợ may, nhưng chỉ thấy giữa hai người kia là sự ăn ý ngầm có.

“Đại thiếu gia nhà ấy sao có thể tới tiệm may nhỏ trong hẻm của lão, lão nào dám với cao. Người ta là thiếu gia nhà cao cửa rộng, quần áo giày dép của người ta chắc phải là đồ Tây đắt tiền.” Ông lão rũ mắt, hơi cong lưng, thông thả nhả từng câu từng chữ, nói xong một câu sẽ ngừng một lát, thanh âm nhẹ mà trầm thấp.

Diệp Côn nghe xong tựa hồ rất hài lòng, nhìn Đồng Nhạn Linh đang tròn mắt ngạc nhiên, lại hỏi thêm một câu “Vậy từng có vị nào đeo kính tới đây không?”

“Đeo kính thì nhiều lắm, nhị gia Trần Hồng Nho bên khu Đông, ông chủ Vương, còn có tam gia của hiệu cầm đồ nữa, họ đều đeo kính hết, cũng từng tới tiệm của lão may quần áo. Người khác thì thật sự là lão không nhớ ra được.”

Cho đến khi nghe hết câu trả lời, Diệp Côn mới hơi cong khóe miệng, khẽ gật đầu, sau đó tỏ ý bảo Đồng Nhạn Linh rời đi cùng hắn.

Đột nhiên tới, đột nhiên đi, chuyện lần này quả thật khó mà hiểu được, cho đến tận lúc lên xe, xe lại chạy ra đường chính, người ngồi ở ghế phụ mới không nhịn được mở miệng hỏi.

“Đại thiếu gia, vừa rồi... là sao?”

“Lưu số đo lại đây, sau này muốn quần áo gì thì cứ trực tiếp tới đặt.”

“Nhưng... tại sao lại lấy số đo của tôi?”

“Vứt đồ ‘kỷ niệm’ của em, cho nên bồi thường lại thứ khác.” Vừa nói vừa quét mắt liếc đối phương, Diệp Côn khe khẽ hừ một tiếng.

“....” Giờ mới hiểu được rốt cuộc là thế nào, Đồng Nhận Linh lặng im không nói gì.

“Còn đang giận?”

“Không có...”

“Tốt nhất không có.” Lời nói vô cùng không biết nhường nhịn, Diệp Côn yên lặng mấy giây, dứt khoát chuyển đề tài “Tiệm may kia là quần gia cố ý tìm cho tôi. Chỉ có hai ông cháu may đồ thủ công, cộng thêm một đứa nhỏ học nghề. Tay nghề rất cao, không thua thợ may nước ngoài và các cửa hiệu nổi tiếng khác. Mấy người đó cũng biết ý, sẽ không ăn nói linh tinh, những chuyện liên quan ‘mật thiết’ đến bản thân giao cho nhiều người sẽ phức tạp, cuối cùng khó lòng tin tưởng. Bình thời tôi sẽ không tự mình đi, chỉ thỉnh thoảng tới, hỏi những lời kia, nhìn xem có sơ hở gì không. Con người nếu nói láo hay chột dạ, rất dễ để nhìn ra được.”

“Cần bí mật đến vậy sao? Chẳng qua là bộ quần áo thôi mà.”

“Chẳng qua? Dân quốc năm thứ tám, ông chủ hiệu buôn Vĩnh Nguyên ở Thiên Tân bị kẻ thù giấu thuốc súng trong cổ áo bông, kết quả ở buổi dâng hương để người ta lén đi theo, dùng đầu nhang đốt vải, cả khuôn mặt thiếu chút cháy sạch. Đây là cực đoan, còn thông thường muốn hỏi lộ hay tặng quà, tới tiệm may em thường ghé, để

người may trực tiếp làm mấy bộ thêu rồng thêu phượng gửi tới em. Chờ khi em nhận vào tay, muốn khước từ cũng khó, chỉ đành phải nể mặt người ta. Diệp Côn tôi không thể để an nguy đặt ở nơi ai cũng thấy được sờ được, cũng không nguyện ý bị người ta lợi dụng mà không hay biết.”

Nói xong, Diệp Côn thật lâu không chủ động mở miệng nữa, mà nghe xong những câu chữ ấy Đồng Nhạn Linh cũng rơi vào trầm mặc.

Anh cảm thấy, người ngồi bên cạnh mình là một gã đàn ông đủ đáng sợ.

Bá đạo, ngang ngược, dục vọng độc chiếm mãnh liệt, hơn nữa cũng rất đa nghi.

Tựa hồ tất cả những tính từ không có và không muốn có đều có thể bắt gặp trên người Diệp Côn.

Mà những điểm anh có, để anh lấy làm tự hào thì ở người đàn ông này hoàn toàn không thể thấy...

Ít nhất, anh thích giúp đỡ mọi người, biết khiêm tốn nhẫn nhịn, biết đồng cảm với người nghèo khổ. Ít nhất, anh biết niệm tình cũ, nhớ ơn người đã giúp mình, không ép buộc, không nghi ngờ.

Anh vững vàng tuân theo nguyên tắc mà một người có học nên làm, cho đến một ngày nào đó, thứ nguyên tắc căn bản nhất kia bị một kẻ khác đánh vỡ.

Người có học là không thể ‘bán’ mình.

Kẻ sĩ có thể giết chứ không thể chịu nhục, đọc câu ấy bao nhiêu năm, vẫn cho là sợi dây thừng phải nắm chặt cả đời nào ngờ lại bị một ý niệm nhất thời mà dễ dàng buông tay.

Anh bán mình, bán cho cường quyền, bán cho dục niệm.

“Chuyện của em trai em, tôi có một ý này.” Đề tài đột ngột cắt đứt suy nghĩ của Đồng Nhạn Linh, mắt Diệp Côn nhìn phía trước, một tay cầm lái, tư thái ung dung lộ ra ngạo mạn “Em muốn nghe không?”

Hết sức tự nhủ bản thân đừng suy nghĩ vẩn vơ, đừng đem kiêu ngạo cũng chưa tính là thứ đáng để tự hào ra tô điểm cho bản thân nữa, Đồng Nhạn Linh gật đầu một cái “Đại thiếu gia mời nói.”

“Giờ cậu ta đang trốn bên ngoài đúng không?”

“Phải.”

“Hắn là không thể về nhà được nữa?”

“Có lẽ vậy, cha tôi e rằng sẽ không để nó vào cửa nửa bước. Hơn nữa thân thể cha bây giờ... Tôi cũng không dám để nó về nhà.”

“Em còn muốn buộc cậu ta theo ‘con đường chân chính’ gì đó nữa sao?”

“Tôi... Nói thật, tôi không phải không muốn mà là không dám. Tiếp tục như vậy nữa sợ là Nhạn Thanh sẽ điên mất.” Cười khổ một tiếng, Đồng Nhạn Linh vô thức vươn tay sờ mũi. Ý thức được đầu ngón tay đụng phải cặp kính mắt đắt giá mới mua, lại nghĩ tới mắt kính cũ bị ai kia ném ra ngoài cửa sổ, vừa hờn dỗi vừa mất tự nhiên hậm hực thu tay về.

“Cậu ta có hát nữa hay không em cũng mặc kệ?”

“Đại khái vậy.”

“Miễn không diễn ở Bắc Kinh là được phải không?”

“Đúng vậy, nếu tin tức truyền tới nhà, cha tôi nhất định sẽ không tha cho nó.”

“Vậy bây giờ cách tốt nhất chính là cậu ta đi nơi khác, nơi mà cha em không với tới được, lúc đó mới có thể tự do hát kinh kịch.”

“Nơi khác sao?” Bất đắc dĩ cười một tiếng, Đồng Nhạn Linh lắc đầu “Nhạn Thanh tuy bằng tuổi tôi nhưng có lẽ vì từ bé đã được mẹ cưng chiều cho nên tính tình nó ít nhiều có hơi kiêu căng, nhát gan nhưng lại cố chấp, dễ kích động. Nó rất thông minh, nhưng sợ rằng không thể tự thân lặn lội bên ngoài kiếm sống. Những năm qua nó chưa từng thực sự làm công việc gì. Rạp hát nào, đoàn kịch nào thì nó nắm rất rõ, còn để nó tự nuôi bản thân nhất định sẽ giống như ném nó ra giữa biển vậy.”

“Anh em sinh đôi mà sao cách nuôi dạy lại hoàn toàn khác biệt?”

“Ừm... có lẽ là vì tính tình trời sinh. Nhạn Thanh thường hay làm nũng, khiến người khác thích, cưng chiều, có bà mẹ nào mà không thích con trai quần lấy mình? Dần dà về sau cũng ngày càng thiếu độc lập.”

“Nói như vậy tức là em là đứa trẻ không biết làm nũng?”

“...Phải.”

“Cái này ngược lại không nhìn ra.” Khẽ nhướn chân mày, Diệp Côn treo nụ cười nhàn nhạt trên môi, tay phải đột nhiên mò tới ve vuốt đùi Đồng Nhạn Linh “Những lúc em ở dưới thân tôi, quyến rũ hết như mèo con ưa nũng nịu...”

Toàn thân khẽ run lên, thân thể Đồng Nhạn Linh tựa như bị ném trúng một đồng lửa, theo bản năng tránh né sang bên cạnh. Phản ứng này cũng không làm cho đối phương tức giận, ngược lại càng khiến hắn có thêm nhiều hứng thú. Diệp Côn cười mấy tiếng, thở dài, giả bộ như vừa rồi hắn không hề làm động tác ám muội hay nói lời ẩn ý gì, coi mọi chuyện như chưa từng xảy ra, chuyển đề tài trở lại ban đầu.

“Vậy để cậu ta tới Nam Kinh đi.”

Đồng Nhạn Linh đỏ mặt quả thực không hiểu nổi người này mấy giây trước còn đang trêu chọc anh mà ngay lập tức có thể trở lại chuyện chính, tự nhắc mình phải tỏ ra có thể diện, anh nhẹ giọng hỏi “Tại sao là Nam Kinh?”

“Em tư Thục Ngưng của tôi gả đến Nam Kinh, chồng nó là Tạ Kiến Hào giữ chức vụ cao trong quân đội, cũng xem như có thể nhờ cậy.”

Đó là câu trả lời nhưng dường như lại tạo thêm càng nhiều nghi vấn, Đồng Nhạn Linh không dám tự mình suy đoán, nhưng lại khó mà nhịn được.

“Đại thiếu gia, anh...”

“Mấy thứ như sao chép, viết lách hắn em trai em vẫn biết chứ?”

“Mấy thứ này thì không thành vấn đề, Nhạ Thanh đọc nhiều sách, học thức là có, chữ cũng rất đẹp.”

“Vậy để cậu ta tới làm thư ký cho Tạ Kiến Hào, có thu nhập thì đóng tiền phòng hay ăn cơm sẽ không thành vấn đề. Thư ký không phải là công việc nặng nhọc, chỉ cần cậu ta cố gắng học hỏi làm việc cho tốt thì sẽ không đến nỗi gây chuyện. Lúc rảnh tùy ý cậu ta đi hát, cũng sẽ không có ai quản.”

Nghe xong lời đó, Đồng Nhạ Linh thật sự á khẩu không trả lời được.

Anh cảm thấy tất cả định nghĩa, nhận định hoặc đánh giá mà mới vừa rồi anh dành cho Diệp Côn dường như đều bị đánh nát bầy. Anh cần thêm một lần nữa tìm hiểu đối phương. Hóa ra Diệp đại thiếu gia nhìn qua có vẻ đa nghi, phách lối, độc tài cũng sẽ đưa tay giúp đỡ người rơi vào khốn cảnh.

Người đàn ông này giúp anh, mỗi một bước đi đều lo nghĩ thay anh. Tuy trực tiếp hưởng lợi là em trai Nhạ Thanh, nhưng từ đầu đến cuối kẻ bị cuốn vào chuyện này như anh cũng nhận được rất nhiều. Hơn nữa sự trợ giúp này quả thật quá lớn...

“Đại thiếu gia, anh làm vậy... tôi thật sự nhận không nổi.” Trong lòng sôi trào, Đồng Nhạ Linh len lén giương mắt nhìn đối phương.

“Có chuyện tốt cứ nắm chặt trong tay trước rồi nói. Huống chi đây không phải là ‘chuyện tốt’ tự dưng mà tới, cũng không cần suy đoán có cạm bẫy nào hay không.” Vừa nói vừa đánh tay lái rẽ vào một đường hẻm rộng rãi, đậu xe ở ngoài bức tường cao lớn mà tĩnh lặng, Diệp Côn ghé lại gần, đột nhiên đưa tay đỡ sau đầu Đồng

Nhận Linh, tiếp đó không để anh kịp phản ứng đã trực tiếp tiến tới, hôn lên đôi môi hơi có vẻ tái nhợt.

Nụ hôn rất sâu, mang đậm tính chất cướp đoạt, nhiệt độ thấp làm hơi thở nóng bỏng của hai người trong nháy mắt hóa thành làn sương mong manh. Diệp Côn hôn rồi lại hôn, cho đến khi người căn bản chưa học được cách điều chỉnh hô hấp trong khi hôn bị đùa bỡn đến nỗi hoàn toàn rối loạn, không có sức lực. Sau đó hắn mới hơi thỏa mãn mỉm cười nhàn nhạt, lại lần nữa chạy xe nhích về phía trước một chút, dừng trước hai cánh cổng dày rộng đỏ thẫm nổi bật trong tuyết, nhấn còi một cái.

Đồng Nhận Linh lúc này mới ý thức được đã đến cổng nhà chính Diệp gia.

“Tối nay em cứ lo thu xếp cho em trai và người nhà đi, đến ngày mai, tôi sẽ phái tài xế tới đón em về biệt thự, đến lúc đó chúng ta sẽ ‘thương lượng’ thật kĩ nên làm sao để ‘cảm ơn’.”

Dặn dò xong, Diệp Côn đẩy cửa ra bước xuống xe, thờ ơ nhìn người gác cổng đang cung kính chào đón, bảo đối phương báo cho lão gia rằng trên đường tuyết rơi quá lớn cho nên thầy Đồng tới trễ, dặn nhị thiếu gia về phòng chuẩn bị buổi học.

Người gác cổng vội vàng làm theo, bước nhanh tới gian nhà chính, còn người đàn ông cao lớn kia thì giống như một quý ngài, hắn đi tới bên phía Đồng Nhận Linh, một tay mở cửa xe, một tay nhẹ nhàng vươn ra làm một động tác ‘mời’.

Đồng Nhận Linh đỏ mặt, không được tự nhiên nói tiếng cảm ơn rồi xuống xe.

Mà lúc anh bước xuống, hơi ngẩng đầu mới phát hiện trận mưa tuyết vốn đang ùn ùn lạnh buốt đầy trời không biết từ lúc nào đã ngừng hẳn.

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 10

Biên tập: Yến Phi Ly x Tiểu Thất

Ngày ấy Diệp Côn nói muốn giúp Đồng Nhạn Thanh đi Nam Kinh, tinh thần Đồng Nhạn Linh luôn luôn không yên ổn.

Lúc giảng bài cho nhị thiếu gia, anh ngẫu nhiên sẽ nghĩ tới em trai đang trốn ở khách sạn có khỏe hay không. Lên lớp xong vội chạy tới khách sạn, anh lại nghĩ đến tình huống ở nhà không biết ra sao. Đợi đến khi vào khách sạn, nhìn thấy em trai anh mới yên lòng, đồng thời toàn bộ tâm trí đều là lời vừa rồi Diệp Côn nói khi giao tờ giấy cho anh.

“Cầm cái này giao cho em trai em, đêm nay tôi gọi điện tới Nam Kinh, ngày mai bên kia sẽ chuẩn bị sẵn sàng.” Lấy có muốn tiền anh, Diệp Côn theo sau anh đến tận cửa, nhét một tờ giấy vào tay anh “Một lát nữa có vài người bạn cũ của cha tôi tới thăm, tôi là con cả không tiện rời đi, tài xế cũng bị phái đi nhà ga đón người nên đành ủy khuất em tự gọi xe kéo vậy.”

“Đại thiếu gia đừng nói thế.” Nhìn nội dung trên tờ giấy, Đồng Nhạn Linh nắm chặt lấy nó, lui về phía sau một bước, tiện đà khom người chào “Anh giúp tôi như vậy tôi đã vô cùng cảm kích, không biết lấy gì báo đáp, sao có thể nói là ủy khuất.”

“Phải không? ‘Ủy khuất’ hay không ‘Ủy khuất’, ngày mai đến biệt thự của tôi rồi nói.” Lời nói hàm chứa đầy ẩn ý khác, Diệp Côn hơi

hơi cong khóe miệng, sau đó khi người đối diện bắt đầu đỏ mặt bối rối mới bồi thêm một câu “Không cần nghĩ quá nhiều, trừ phần ‘đáp tạ’ mà tôi muốn ra em chỉ cần dạy dỗ Thiên Diểu cho tốt, đã coi như trả cho tôi rồi.”

Nói xong câu kia, Diệp Côn chỉ bảo Đồng Nhạn Linh đi đường cẩn thận liền xoay người cất bước vào nhà.

Mà đứng ở trong tuyết, Đồng Nhạn Linh ngay cả một câu “Dạy học cho nhi thiếu gia vốn là chức trách của tôi” cũng chưa kịp nói thì bóng dáng người đàn ông kia đã biến mất.

Lúc đó, anh không biết có phải mình nghĩ quá nhiều hay không nhưng lời cuối mà Diệp Côn nói vẫn khiến lòng anh không dễ chịu.

Quả nhiên hết thấy vẫn chỉ là giao dịch thôi. Cái gọi là nợ ân tình, trong mắt người làm ăn đều có thể quy ra để tính, đều có thể tính ra để trả. Liệu có khi nào bây giờ hẳn giúp đỡ nhiệt tình như vậy đều là vì muốn được lợi về sau?

Anh không biết, cũng có đôi phần không dám phỏng đoán.

Gọi một chiếc xe kéo tay chạy ngang qua, báo địa điểm, dặn dò người kéo xe chạy chậm một chút liền ôm chặt cặp sách, tựa vào lưng ghế thở phào ra một hơi.

Sau đó anh tới phòng khách sạn, lôi tờ giấy ban nãy ra giao vào tay em trai.

“Anh? Đây là.....” Đồng Nhạn Thanh nhìn chữ trên đó, nhú chặt mày.

“Đây là địa chỉ ở Nam Kinh của tứ tiểu thư nhà họ Diệp và chồng cô ấy Tạ Kiến Hào. Nhận Thanh, những lời anh sắp nói em phải nhớ cho kĩ, không cho quên nửa chữ.”

Mặc dù có dung mạo tương đồng với nhau nhưng khi ở cùng em trai Đồng Nhận Linh tự nhiên lại lộ ra dáng dấp anh lớn. Anh chỉ vào tờ giấy, biểu tình nghiêm túc trước nay chưa từng có:

“Tờ giấy này em cất cho kĩ, nhưng trước đó phải đọc nhiều lần cho thuộc địa chỉ, đừng chỉ trông cậy khi gặp chuyện mới lôi giấy ra xem. Sáng mai anh sẽ tới tìm em, lấy quần áo và vé xe nữa, anh đưa em ít tiền có lẽ có thể chống đỡ mấy tháng, rồi đưa em tới nhà ga. Chờ em đến Nam Kinh, trước tiên tìm tới nhà tứ tiểu thư, nhưng đừng trực tiếp đi vào quấy rầy người ta. Tìm chỗ nào gần đây tắm rửa, cắt tóc, cạo râu, thu thập bản thân cho thật sạch sẽ tinh tươm, thay quần áo rồi mới tới tìm. Đến đó rồi mỗi tiếng nói mỗi hành động đều phải dè chừng cẩn thận, tứ tiểu thư là thiên kim nhà giàu, ngài Tạ lại là nhân vật quan trọng trong quân đoàn, em không thể làm mất mặt bản thân, không thể làm mất mặt Đồng gia càng không thể làm mất thể diện của đại thiếu gia. Đừng quên, con đường này là do anh ta chỉ ra cho em.”

“Em làm thư ký cho ngài Tạ phải cần cù chăm chỉ giữ khuôn phép, không thể chậm trễ lười biếng. Nếu anh ta sắp xếp chỗ ở cho em, nhớ rõ nhất định không được mặt dày đồng ý, tự mình ra ngoài thuê một phòng nhỏ, về sau dùng lương mỗi tháng tự chi trả tiền thuê nhà, tiền sinh hoạt không thể lãng phí. Tối hoặc lúc rảnh rỗi, em muốn đi hát thì cứ đi nhưng phải biết giữ mình, không được có hành vi phóng đãng, tự bản thân em phải có chừng mực. Nam Kinh cũng là chốn đô thị phồn hoa nếu em buông thả chính mình đến lúc đó đừng trách anh nhẫn tâm không cứu! Nhà mình... em tạm thời đừng

hi vọng trở về, bên chỗ cha mẹ anh đương nhiên sẽ biết ăn nói. Về phần sau này cha có nhận em hay không, anh cam đoan sẽ khuyên nhủ ông nhưng anh không đảm bảo được kết quả. Anh biết em luyến tiếc mẹ, mẹ nhất định cũng luyến tiếc em, tương lai có cơ hội, em cũng ổn định rồi, nếu có thể xin nghỉ được vài ngày nhớ trở lại thăm mẹ. Đến lúc đó báo cho anh trước, anh sẽ lên đưa mẹ ra gặp em. Nhận Thanh, anh chỉ có thể làm được như vậy, tới Nam Kinh mọi chuyện phải dựa vào bản thân em. Em phải biết chăm sóc bản thân, tự thương thân, đừng làm mẹ với anh lo lắng, lúc rảnh nhớ viết phong thư báo bình an. Nhớ nhà, muốn khóc liền khóc nhưng khóc xong vẫn phải tiếp tục sống cho tốt, sống cho ra một con người, nghe thấy chưa?”

Nói đến chữ cuối cùng, mặc kệ là người dặn dò hay là người lắng nghe đều sớm rơi lệ đầy mặt. Đồng Nhận Thanh siết tay anh hai, gạt đầu, từ trên ghế quỳ xuống đất, khóc không thành tiếng.

Cậu thề sẽ chặt chẽ nhớ kỹ những lời này, cậu sẽ không làm anh hai mất mặt, cậu cảm thấy có lỗi với anh, cậu nói ngày sau dành dụm được tiền sẽ gửi ngân hàng, nhất định gửi về nhà, cái nhà này cậu cũng không thể để anh hai nuôi một mình.

Mà Đồng Nhận Linh thì chỉ đáp lời khuyên giải an ủi, sau đó vươn tay nâng người có gương mặt giống mình chỉ khác linh hồn kia dậy, ôm chặt vào lòng.

Anh không nữ, anh luôn miệng nói em trai luyến tiếc, mẹ luyến tiếc nhưng chính anh cũng luyến tiếc như vậy. Đó là em ruột của anh, đó là đứa em song sinh máu mủ ruột già với anh!

Anh thật sự rất luyến tiếc! Nhưng trước mắt, ngoại trừ việc để cậu trốn đi thì anh không có cách nào khác.

Anh hiểu được sự đời thật có điểm châm chọc, rõ ràng nhà mình cũng có một vài thân thích, nếu cần nhắc một chút hẳn có thể tìm họ giúp đỡ, thế nhưng tựa hồ cũng không nhanh, không đảm bảo càng không có tính khả thi bằng một người đàn ông vừa quen biết không lâu lại còn đang có một cuộc giao dịch khó nói nên lời với anh.

Thật sự không khỏi cảm thấy châm chọc.....

Ngày đó anh không ở lại khách sạn quá lâu, Đồng Nhạn Linh đợi đến khi cảm xúc cả hai đều ổn định liền rời đi. Anh về nhà, đưa phong thư em trai viết tin giao cho mẹ, nói Nhạn Thanh đã đi nên mẹ không cần quá lo lắng cho nó, nó sẽ ổn, sẽ tự lo được, nó đã bắt đầu học trưởng thành.

Anh không dám để mẹ biết em trai còn đang ở khách sạn, bởi vì anh hiểu rõ một khi mẹ con gặp lại, muốn đi sẽ khó lòng mà đi.

Mẹ khóc khổ sở đến vậy, nước mắt kia là từ tim khóc ra, là đớn đau như khi ép buộc bản thân cắt bỏ một miếng thịt mà chỉ có người làm mẹ mới thấu hiểu.

Đớn đau ấy không biết phải dùng ngôn từ nào để miêu tả.

Đêm đó, Đồng Nhạn Linh xác nhận tình trạng của cha đã ổn định, nhìn mẹ ăn uống đầy đủ, đợi đến khi mẹ ngủ mới về phòng của mình.

Anh bức ép chính mình phải ngủ, ép mình không được suy nghĩ bất cứ điều gì. Sau đó, cuối cùng miễn cưỡng ngủ một giấc không mấy an ổn, tại hừng đông ngày hôm sau, anh bất ngờ phát hiện mẹ không biết từ khi nào đã vào trong phòng, ngủ ở trên giường Nhạn Thanh.

Gối lên gối của con trai, ôm chần của con trai, búi tóc muối tiêu hỗn độn rời rạc, khóe mắt sưng đỏ không biết đã khóc bao lâu. Nhìn mẹ như vậy, Đồng Nhạn Linh lại xót xa trong lòng.

Anh cảm giác mẹ thật bất hạnh, lại có một loại xúc động dị thường cũng muốn hỏi một câu “Nếu người trốn đi là con, mẹ cũng sẽ đau lòng thế sao?”

Nhưng anh không thể, hiện tại anh chỉ có thể tập trung tinh thần chống đỡ cả cái nhà này, ổn định cuộc sống của mỗi một thành viên.

Không có phương pháp khác.

Tay chân rón rén đắp chăn cho mẹ, anh rửa mặt sạch sẽ, đem theo rương da tối hôm qua thu dọn sẵn, lại tới xem tình trạng của cha, dặn chị Kim vất vả lưu ý động tĩnh cha mẹ một chút liền rời đi.

Anh tới khách sạn giao đồ cho em trai, sau đó cả hai cùng tới nhà ga.

Mua vé, đợi tàu đến, hai anh em ngồi cạnh nhau nhưng chẳng ai nói gì, bởi vì đôi bên đều cảm thấy chỉ cần lên tiếng thôi nước mắt liền sẽ không kiềm chế được.

Xe lửa nổ vang tiến vào trạm, còn chưa dừng hẳn Đồng Nhạn Linh liền đi.

Anh không dám nhìn em trai lên xe.

Bởi vì anh sợ ngay lúc đối phương vừa bước lên tàu anh sẽ nổi điên rồi cứ vậy vươn tay tóm lấy ống tay áo em trai, cứng rắn kéo cậu xuống, sau đó la hét không cho em đi! Không cho em trốn! Em không thể bỏ lại mình anh! Em không thể vứt bỏ cái nhà này!....

Đến cuối cùng, tuy rằng anh không nhịn xuống được nước mắt nhưng lại ngăn được việc xông lên không cho đối phương rời đi.

Anh không thể mất đi sự điềm tĩnh, nhà anh hiện tại nếu còn có một người phải bảo trì bình tĩnh thì người đó cũng chỉ có thể là anh.

Dù cho là cứng rắn giả vờ ương ngạnh, anh cũng phải tiếp tục cắn răng tiếp tục ương ngạnh, bằng không có thể như thế nào?

Đồng Nhạn Linh trở về nhà, trấn an khuyên bảo mẹ mọi chuyện rồi sẽ tốt, vì không để em trai lo lắng mẹ cũng phải phấn chấn lên, đợi mẹ cuối cùng thoáng ổn định cảm xúc, trong mắt có phần bình tĩnh lại, anh mới hơi yên tâm.

Buổi trưa ngày hôm đó, anh giúp chị Kim sắc thuốc cho cha, nói chuyện phiếm với mẹ, dặn dò mẹ đừng nói chuyện này cho ai, chỉ cần nói Nhạn Thanh ở bên ngoài không dám trở về là được.

Đợi đến giữa trưa, chị Kim làm bữa cơm đơn giản, ăn xong đưa mẹ đi nghỉ, dặn chị Kim buổi chiều anh có việc ra ngoài, muộn nhất sáng mai trở về. Anh quét tuyết đọng trong sân và trước cổng, rửa mặt, thay quần áo, tựa vào ghế dựa ngủ gà ngủ gật, dù đọc không được vẫn kiên trì đọc sách một lát, bất chợt nghe được từ cửa cổng truyền đến một tiếng còi ô tô.

Cất sách đi, nâng tay lau mặt, anh đẩy cửa ra đi ra ngoài.

Tới đón anh là tài xế của Diệp Côn.

Đối phương rất khách khí mời anh lên xe, rồi sau đó chở anh đến biệt thự, đậu xe ổn định liền rời đi.

Nhìn cánh cửa sắt sơn đen phía sau đóng lại, Đồng Nhận Linh khắc chế khấn trương trong lòng cất bước về phía tòa nhà. Mà ngay sau đó, cửa của tòa nhà mang kiến trúc phương Tây màu xám mở ra, từ bên trong xuất hiện một thân ảnh cao lớn.

Trong tay người nọ cầm thuốc lá, mặc áo sơ-mi trắng đơn giản bên ngoài khoác áo vest lam, quần dài phẳng phiu, giày da bóng loáng. Người nọ chỉ đứng yên tựa vào cửa, vừa hút thuốc vừa nhìn anh từng bước đến gần. Mi tâm hơi hơi nhăn lại, Diệp Côn vuốt mớ tóc đen hỗn loạn, ngay khi Đồng Nhận Linh cúi đầu bước lên được hai bậc thang liền vươn tay ra với anh.

Nếu nói vươn bàn tay đáp lại là động tác theo bản năng thì chờ đến khi Đồng Nhận Linh đổi ý đã không còn kịp rồi. Bàn tay bị nắm lấy, Diệp Côn kéo anh vào trong.

Anh biết đang chờ mình là điều gì nhưng anh không ngờ nó tới nhanh như vậy. Đóng cửa lại, Diệp Côn liền áp cả người anh lên cửa, môi hạ xuống một nụ hôn nồng nhiệt.

Nụ hôn này thật quá nóng bỏng khiến cả tâm trí anh đều không thể chịu đựng nổi. Vậy mà anh lại có hơi cảm thấy may mắn thậm chí là cảm kích nụ hôn này. Bởi chính nhiệt độ, chính vị thuốc lá còn đọng trên đầu lưỡi và chính độ ẩm cơ thể đang dán sát vào nhau lúc này đây mới có thể khiến anh tạm thời mù mịt đầu óc, chân tay mềm nhũn, quên hết đi mọi chuyện ưu phiền.

Diệp Côn không hỏi gì, một chữ cũng không, sau khi nụ hôn kết thúc, hấn dùng ngón cái mơn trớn đôi môi ướt át của Đồng Nhận Linh, nhìn đôi mắt ngập nước của anh, hấn cúi đầu ghé sát vào bên tai đã phấp phồng nói nhỏ “Đi theo tôi.”

Dứt lời, Diệp Côn xoay người đi đến trước chiếc sofa phong cách Châu Âu ở đại sảnh, ngồi xuống tấm đệm rộng rãi, lưng thoải mái tìm một chỗ dựa mềm mại, sau đó lại dập tắt điều thuốc trong tay rồi ngoắc gọi Đồng Nhạn Linh đang dựa vào trên cửa. Khi đối phương vừa đến gần, hắn vỗ vỗ lên chân mình ra hiệu muốn anh ngồi xuống.

“Không cần lo lắng, hôm nay tôi đã cho mọi người tan làm sớm rồi.” Câu nói điểm trúng ngay nội tâm còn băn khoăn của Đồng Nhạn Linh – lúc này vẫn đang chậm chạp bất động. Diệp Côn lại khoa tay múa chân một hồi chỉ cho anh thấy quang cảnh khắp tòa nhà. Sau đó, gương mặt Đồng Nhạn Linh dù ngại ngùng không dám nhìn thẳng vào đối phương vẫn cứ ngắc đến ngồi trên đùi hắn. Lập tức, người đàn ông liền ôm chặt lấy anh, tay trực tiếp luồn vào bên dưới vạt áo, theo ống quần rồi trượt đến bên hông.

Đồng Nhạn Linh rùng mình, hô hấp cũng trở nên hỗn loạn. Anh cảm nhận được lực đạo và độ ấm của bàn tay đang cọ xát trên da mình. Lực chú ý của anh bị cuốn theo từng sự chuyển động của đối phương từ bên hông đến hai sườn, xuống thân dưới đến bắp đùi.

Quần bị tụt xuống, đầu ngón tay bá đạo cầm lấy vạt của anh chậm rãi xoa nắn.

Đồng Nhạn Linh cố áp chế tiếng than nhẹ trong miệng. Anh cũng không dám giương mắt nhìn người đàn ông trước mặt dù chỉ một chút trong khi tầm mắt nóng bỏng của người kia vẫn luôn chăm chú trên mặt anh. Bàn tay ở sau lưng dùng lực ấn anh một cái, khiến anh càng dán chặt vào lòng hắn. Đồng Nhạn Linh liền mượn cơ hội này vui mặt sâu trên hõm vai của đối phương, không để cho tầm mắt của hai người giao nhau nữa.

Động tác cọ xát ngày càng càn rỡ, âm thanh thở dốc cũng ngày càng rõ ràng. Đồng Nhạh Linh sắp nhin không được. Anh muốn tránh, muốn giấh giụa, nhưng người kia lại không cho, thậm chí còn cố ý khóa chặt anh hơn, khiến anh cuối cùng đành vô thố bắn trên một thân tây trang màu lam sang trọng của người kia.

Màu trắng đực trên nền quần áo xanh đậm càng thêm nổi bật, toát lên một vẻ đẹp vô cùng dâm mĩ, Đồng Nhạh Linh xấu hổ muốn chết thế nhưng điều xấu hổ hơn vẫn còn đang chờ chợi phía sau.

“Đến phiên em. Lại đây dùng miệng giúp tôi.” Diệp Côn thấp giọng ra lệnh. Hắh kéo Đồng Nhạh Linh đang run rẩy nhè nhẹ, động cũng không dám động từ trên đùi xuống, khiến anh chậm rãi quỳ lên tẩm thẩm nhưng.

Còn hắh ngồi ở nơi đó, chân mở ra dáng vẻ như một quân vương.

Đồng Nhạh Linh hiểu rõ mình bị yêu cầu làm cái gì, cũng biết mình tránh không khỏi, nội tâm bi ai cùng kháng cự cuối cùng đành bất đắc dĩ mà chấp nhận trong tuyệt vọng. Anh cau mày thở gấp, thò tay qua chầm chầm chầm chầm mở ra thất lựng đối phương.

Vật bại lộ ra rõ ràng chưa phản ứng mà thươc tắh cũng đã khiến Đồng Nhạh Linh xem cũng không dám xem. Anh chần chờ hồi lâu mới lại gần cầm nó lên, mở miệng lộ ra đầu lưỡi.

Thời điểm ngậm lẩh, anh nghe được người đàn ông phía trên phát ra tiếng cảm thán thỏa mẩn, ngón tay hắh lủa trong tóc anh vổ về chơi đùa. Anh nhắh mắt, từng chũt một nuốt vào sâu hơn vật thô lớh kia.

Xấu hổ gì đó Đồng Nhạh Linh cũng không dám nghĩ tới, vì anh cảm thấy nếu suy nghĩ thì mình sẽ lập tức đi tìm cái chết.

Đồ vật giống đực kia được miệng lưỡi chăm sóc rất nhanh liền có phản ứng, cũng càng ngày càng cứng khiến Đồng Nhạh Linh khó lòng nuốt sâu. Khi anh nghĩ tới việc dừng lại, Diệp Côn lại giở trò xấu nắm tóc anh đẩy mạnh một cái. Yết hầu bị chạm đến, Đồng Nhạh Linh ho khan vài tiếng, khóe mắt ầng ậng nước.

Anh đưa ánh mắt như cầu xin đối phương không cần làm vậy nhưng anh lại không biết, ánh mắt ấy chính là liều thuốc thôi tình công hiệu đối với giống đực. Người đàn ông phía trên căn bản không cho anh nhả thứ trong miệng ra, chỉ đưa mắt ý bảo anh tiếp tục. Đồng Nhạh Linh đỏ mắt, cả người run rẩy, một lần nữa hạ mi tiếp tục hầu hạ Diệp Côn, khiến hắh đầy sung sướng nở nụ cười, lưng tựa vào ghế thoải mái hưởng thụ.

Mãi đến khi Đồng Nhạh Linh đau nhức cả cằh, Diệp Côn mới đạt cao trào. Chấh lỏng nóng rực bắn trên gương mặt thon gầy của Đồng Nhạh Linh, làm bắn đôi kính mắt đang nằm ngay ngắn trên sống mũi.

“Thậh ngoan.” Lại gần hôn hôn đối phương, Diệp Côn qua loa thu thập áo quần rồi kéo Đồng Nhạh Linh lên lầu hai. Hắh kéo cả hai vào phòng tắm khiến rất nhanh hai người đều trở thành trần trụi. Sau đó, hắh dẫn Đồng Nhạh Linh đến trước bồn tắm lớn đã chứa đầy nước, lấy mắt kính của anh tùy tiện ném qua một bên. Diệp Côn giúp anh tẩy đi gương mặt không sạch sẽ rồi ôm lấy anh. Cả hai cùng nhau tắm rửa cực kì ái muội.

Đầu ngón tay không ngừng lượn lờ mà cọ xát trên làn da trơn mượt, đôi môi người nọ dường như vĩnh viễn không chịu rời xa

cánh môi đơn bạc mà cứ quẩn lầy, thẳng đến khi ý chí Đồng Nhạn Linh đều đã mông lung, anh mới được kéo ra khỏi bồn tắm lớn, lau khô đơn giản rồi được đưa vào trong phòng ngủ.

Chuyện gì sẽ xảy ra trong phòng ngủ? Ai cũng đều biết rõ trong lòng. Đồng Nhạn Linh rất sợ cái cảm giác ban ngày ban mặt lại lộ ra biểu tình phóng đãng, run rẩy như này. Nhưng anh cũng rõ ràng, trừ khi bây giờ trời tối đi, còn không tình cảnh này hẳn là khó tránh khỏi.

Hôn môi vẫn tiếp tục, những dấu hôn trên thân thể lần trước vẫn chưa kịp biến mất lại được thêm những vết mới. Cả người bị lật qua lật lại một hồi, chất thuốc cao lạnh lẽo chọt xâm nhập vào cửa động. Đồng Nhạn Linh vùi nửa mặt vào trong gối mềm mại, khước mắt liếc thấy một hộp thiếc màu xanh đậm bị ném trên gối. Anh không biết những chữ nước ngoài rồi rấm in trên vỏ hộp là gì, cũng không muốn tìm hiểu, anh chỉ có thể cảm giác đầu ngón tay đang chôn trong cơ thể mình, nhờ dịch bôi trơn mà không ngừng ra vào, mang theo tiếng nước dâm mĩ.

Chỗ đó bị người ta ác ý đè ép, gãi, cào, số lượng cũng gia tăng thành hai ngón tay khiến Đồng Nhạn Linh không thể kiềm chế bật ra âm thanh. Anh chỉ cầu mong một màn xấu hổ này mau chóng kết thúc nhưng đương nhiên, Diệp Côn sẽ không dễ dàng cứ như vậy mà xong. Hắn day cấn, rồi liếm nhẹ vành tai hồng hồng của người kia, cuối cùng thử chen vào ngón tay thứ ba.

“A. Không..... ư.....” Loại cảm giác này so với bị thứ nam tính nào đó trực tiếp đâm vào quả thực dọa người. Đồng Nhạn Linh đỏ mặt rên rỉ, muốn chống cự lại không thể làm được.

Anh cảm thấy thoải mái.

Mẹ kiếp! Thế mà anh dám cảm thấy thoải mái.....

Hô hấp của dã thú liền phập phồng bên tai. Đầu ngón tay cuối cùng cũng rút ra, ngay sau đó vật lớn được bôi loạn đầy thuốc cao liền tiến vào, bên trong lập tức có cảm giác bị nhồi đầy. Vật thô to từng chút một xâm nhập, Diệp Côn một tay đỡ lấy eo của Đồng Nhạn Linh, một tay khác trượt đến giữa đùi anh, trêu đùa thứ vì đau mà héo rút đi một nửa, rất nhanh nó lại lần nữa cứng lên. Diệp Côn kiên nhẫn chờ cho Đồng Nhạn Linh chậm rãi thích ứng, sau đó, liền vội không kịp mà bắt đầu động.

“Ừm a!..... A..... a.....” Đồng Nhạn Linh cắn răng không để mình kêu quá lớn. Anh cố gắng quen với thướt tác và kích cỡ của vật xâm nhập kia để không bị đau. Nhưng rồi lại nghĩ, có lẽ đau đớn mới chính là sự trừng phạt tốt nhất dành cho mình. Vậy nên, anh liền đắm mình vào tình sự vì anh cần sự thống khổ này để trừng phạt bản thân.

Tuy nhiên, đau đớn lại không kéo dài. Diệp Côn rất có kỹ xảo làm cho anh cảm thấy như đã thoát ly khổ ải mà bước chân vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Khoái cảm ập đến khiến Đồng Nhạn Linh sợ hãi nhưng khi cảm nhận được đôi tay rắn chắc kia đang ôm lấy mình, anh bỗng thấy an toàn, thậm chí còn muốn khóc lên và rên rỉ. Lát gan vì suy nghĩ đầy mà trở nên dũng cảm hơn, anh nhắm chặt mắt cất tiếng rên nhẹ, thỉnh thoảng còn nấc lên, sau đó rốt cuộc nhắm nhin không được mà ngênh đón một trận khoái cảm cực hạn khác.

Vật lớn chôn trong cơ thể vẫn chưa có dấu hiệu lên đỉnh. Cả người Đồng Nhạn Linh sau cao trào đã trở nên mềm nhũn, nhưng vẫn kết nối chặt chẽ với từng đợt đưa đẩy. Đôi chân vô lực của anh

bị tách ra, đặt tại hai bên hông của đối phương, động nhỏ tiếp tục hứng chịu từng đợt rút ra đâm vào kịch liệt của đối phương.

“A!... Đại thiếu gia! Chậm!..... Ô.....” Đồng Nhạn Linh cầu xin đối phương dừng lại, anh muốn chạy trốn nhưng thân thể vừa bất tỉnh đầy mẫn cảm lại không nghe sai khiến. Bên trong bị hung hăng bắt nạt, Diệp Côn đang đè nặng lên anh nheo mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, trên mặt là thần sắc hưởng thụ hiếm khi thể hiện. Từng giọt mồ hôi trên thái dương hắt rơi xuống, đậu lại trên lồng ngực Đồng Nhạn Linh, rồi men theo đường cong cơ thể đã bủn rủn vì sung sướng của anh mà chậm rãi trượt xuống.

Những va chạm trong cơ thể vẫn không ngừng nghỉ, thẳng đến khi từ sâu trong yết hầu Diệp Côn phát ra tiếng thở nặng nhọc, hân cuối cùng cũng đạt tới cao trào.

Đồng Nhạn Linh cảm giác tựa hồ bản thân vừa trải qua một cuộc huấn luyện, nhưng đối với Diệp Côn đây mới chỉ là bắt đầu. Hắn rút vật kia ra rồi ôm lấy Đồng Nhạn Linh. Bàn tay dịu dàng xoa xoa sợi tóc mềm mại của anh. Đợi một lúc, cuộc chiến mới lại bắt đầu.

Đồng Nhạn Linh thật không nhớ rõ rốt cuộc mình đã bị làm bao nhiêu lần. Chỉ biết nó liên tục kéo dài, từ buổi chiều thẳng đến trời tối. Nghỉ ngơi, ngủ, ăn cơm, uống nước... anh hầu như đều không rời khỏi giường.

Thời điểm anh còn mơ màng ngủ, Diệp Côn mang lên điểm tâm cùng hoa quả đã được hắn kêu đầu bếp chuẩn bị kỹ từ sớm. Hắn lấy tay chấm lên lớp kem phủ trên bề mặt của miếng bánh ngọt, ý tứ trêu đùa mà vẽ loạn lên môi Đồng Nhạn Linh. Nụ hôn buông xuống nhưng cả người đều uể oải sau cuộc tình nên Đồng Nhạn Linh vẫn chưa tỉnh hẳn. Anh chỉ cảm giác được vị thơm ngọt quấn quanh mà

không biết đó là gì. Sự ngọt ngào ấy rất nhanh lại đánh thức tình dục của anh lần nữa. Đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, vật giữa hai chân Đồng Nhạh Linh đã không biết xấu hổ đứng lên.

Một phen trêu chọc khiêu khích qua đi, lồi vào đã quen với việc xâm nhập liền thả lỏng tiếp nhận một cuộc hoan ái đòi hỏi khác. Diệp Côn chậm rãi đỉnh vào nơi sâu nhất nhưng không vội động. Hắh đưa tay tùy ý lấy một quả phúc bồn tử đỏ sẫm trong khay, nhẹ nhàng đặt trên môi Đồng Nhạh Linh.

“Mở miệng.” Mệnh lệnh nói ra mang theo ý cười. Diệp Côn đợi đến khi đối phương mở ánh mắt mê ly ngoan ngoãn há miệng ăn vào, lại lấy thêm mấy quả bóp nát. Chấh lỏng chua ngọt chảy dọc theo cổ tay hắh, dừng ở trước ngực Đồng Nhạh Linh. Lập tức hắh liền đổi tư thế của hai người, để Đồng Nhạh Linh khóa ngòì trên người mình. Còn hắh thì lại gần, liếm đi chấh lỏng trên ngực, thuận đà du tẩu đầu lướì một vòng, cuối cùng ngậm lấy một bên đầu v*, gặm cắn trêu chọc.

Cổ họng Đồng Nhạh Linh đã hơi khàn khàn, lại lần nữa khó nhin phát ra tiếng rên rỉ. Thứ to lớn chôn trong thân thể anh lần nữa bắt đầu đẩy đưa.

Cả gian phòng tràn ngập hơi thở dâm đãng, thẳng đến khi trời tối đen mới chịu dừng lại. Đồng Nhạh Linh không còn nhớ nỗi mình đã ôm lấy cánh tay rắn chắc của đối phương như thế nào, đã dùng má cọ xát lỏng ngực tinh trắng kia ra sao. Anh triệt để trở thành một nô lệ ngập trong tình dục, hoàn toàn trầm mê mà quên đi tất cả.

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 11

Biên tập: Yến Phi Ly

Diệp Côn phát hiện thật ra Đồng Nhạn Linh là một người rất thú vị.

Đầu tiên đó là khi ngủ anh sẽ luôn hướng đến cơ thể ấm áp của người khác.

Khi hấn vào phòng tắm tắm rửa, trên giường thiếu đi một nửa hơi ấm, trở về liền thấy người kia cuộn lại chui vào trong chăn. Mặc áo ngủ hứng trí nhìn gương mặt say ngủ của anh, Diệp Côn thử xốc chăn lên, chưa đầy một phút liền phát hiện thân thể trên giường càng lui lại, gần như cuộn thành một cục. Càng thú vị là, khi hấn nằm lên giường ngay bên cạnh Đồng Nhạn Linh, không bao lâu sau anh liền mơ mơ màng màng xích lại gần, vùi vào trong ngực hấn.

Còn dám nói mình sẽ không làm nũng.....

Thiếu chút nữa cười ra tiếng, Diệp Côn đưa tay vuốt ve sợi tóc mềm mại của anh, hôn lên hai má đã hơi uể oải.

Có vẻ thật sự đã làm quá mức, làm thầy giáo này mệt đến thế kia cơ mà. Nhưng cũng không thể trách hấn, ai bảo tên thư sinh này mê người quá cơ chứ?

Nhã nhận, thể diện, cung kính, khiêm tốn, tuy không giỏi che giấu cảm xúc cá nhân nhưng về tự nhiên hòa quyện với điệu bộ dè dặt, vẻ vui sướng mà không dung tục, đau đớn mà ẩn nhẫn, khí chất nội liễm nhu hòa, cùng thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, chúng mâu thuẫn với nhau nhưng cũng thống nhất, kết hợp, đan quyện với nhau, khắc ra một Đồng Nhạn Linh hoàn chỉnh.

Hắn chưa từng bắt được con mồi giống như vậy.

Hắn là loài ưng đứng ở chỗ cao nhất vách núi quan sát đám chim chóc ríu ra ríu rít phía dưới, hắn xuất phát từ giải trí mà đi săn, chớp tới một vài loài én, họa mi, quạ,... chơi đủ, chơi chán rồi thì vứt bỏ. Sau đó, đột nhiên có một ngày hắn bất ngờ bắt được một con chim nhạn.

Con mồi mới này sợ hắn nhưng lại dám cố gắng biện luận với hắn; Có việc cần nhờ hắn lại không phải vì bản thân; Thứ tốt hắn tặng, tiếp nhận nhưng lại mong có thể dùng lương để hoàn trả; Dưới cánh ưng oai dũng của hắn nhưng cũng không có dáng vẻ cáo mượn oai hùm, chó cậy gần nhà; Không làm nũng, không chơi xấu, càng không nghĩ mọi biện pháp để lấy lòng hay cố làm hắn vui.

Con mồi lần này dám can đảm dùng nhân cách bình đẳng đấu tranh với hắn, dù cho cuộc tranh đấu phần lớn là sóng ngầm, dù cho đôi mắt xinh đẹp cách mắt kính mỏng manh thường xuyên không dám đối diện với hắn.

Ở trước mặt hắn, Đồng Nhạn Linh là kẻ yếu nhưng trong nội tâm anh lại là người quật cường, kiên trì không gì bẻ gãy.

Hắn nên làm gì với con mồi này đây?

Rõ ràng đã tới tay lại vẫn cảm thấy chưa chiếm đủ, rõ ràng đã chiếm được lại vẫn cảm giác chú nhận nhỏ nhút nhất ôn hòa này tùy thời sẽ tung cánh bay đi.

Rốt cuộc, hẳn nên làm sao với con mồi này mới đủ?

Nhìn người hít thở đều đều trong lòng, Diệp Côn khẽ nhú mào, nhẹ nhàng ôm lấy người nọ rồi sau đó kéo chần lên bao lấy cả hai.

Hôm đó là một đêm ngon giấc.

Buổi sáng ngày hôm sau người mở mắt ra trước là Đồng Nhạn Linh nhưng người rời giường trước lại là Diệp Côn.

Cả người Đồng Nhạn Linh đau nhức mềm yếu thật sự muốn động cũng không thể động.

“Em cứ nằm đó đi, lát tôi bảo Nhã Cầm lên thu dọn mượn một chút.” Mặc quần áo chỉnh tề, Diệp Côn buông mắt nhìn Đồng Nhạn Linh đang xấu hổ hận không thể chui xuống đất cho quên hết mọi chuyện.

“Nhã Cầm.....?”

“Hầu gái lần trước em từng gặp qua.”

“.....Tôi vẫn nên dậy thôi.” Anh cứ cảm giác nếu gặp cô hầu gái dưới tình huống như vậy chắc chắn sẽ không xong, chống giường ngồi dậy, Đồng Nhạn Linh nhìn thoáng qua Diệp Côn lại lập tức thu hồi tầm mắt “Ừm.... Đại thiếu gia, có thể phiền anh cho tôi mượn bộ quần áo được không?”

Diệp Côn hứng trí nhìn đối phương trưng ra dáng vẻ thẹn thùng, lấy ra bộ áo ngủ lần trước Đồng Nhạ Linh từng mặc trong tủ quần áo bên cạnh, nhẹ nhàng vung tay để trên giường.

“....Cám ơn.” Thấp giọng nói lời cảm ơn, Đồng Nhạ Linh cẩn thận che kín người mặc quần áo, rồi sau đó xốc chân lên, trở mình xuống giường.

Hai chân anh mềm nhũn muốn chết, hơn nữa toàn thân đều thê thảm.

Nếu chỉ có dấu hôn thì cũng tạm quên được, đáng xấu hổ hơn là vết trắng đục còn vương trên làn da, tỏ rõ ngày hôm qua nguyên một buổi chiều bọn họ đã làm những gì.

Bám chặt cổ áo ngủ, anh bước vòng qua cái giường lớn, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Diệp Côn vẫn như trước không có ý ngăn cản anh, chỉ yên lặng nhìn anh đỏ bừng mặt đi ra ngoài hướng về phòng tắm.

Khóe miệng nhướn một chút, hần ngồi lên ghế sofa đốt thuốc lá, yên lặng hít mấy ngụm, ánh mắt trong lúc vô tình nhìn thoáng qua cái giường hỗn loạn, mày liền nhíu lại.

Yên lặng thêm một lát, Diệp Côn tặc lưỡi, dập tắt thuốc đứng lên, hần đi đến bên giường, cởi bỏ dây cột của tấm trải giường, vài ba cái lột ra rồi sau đó thò tay tóm lấy ga giường kéo sang một bên, cuộn cùng vỏ chăn thành một cục tùy tay ném dưới chân giường.

Chẳng rõ vì sao hần đột nhiên không muốn để tay người hầu trực tiếp đụng tới nơi hần cùng Đồng Nhạ Linh từng ngủ qua, nơi còn lưu lại nhiệt độ cơ thể cả hai.

Đây xem như là lần đầu tiên hắn có suy nghĩ như vậy.

Ngắm lại cũng tự thấy bản thân có hơi kỳ quái, dứt khoát sắp xếp lại một chút tâm tình của mình, Diệp Côn đi đến bên cửa sổ sát đất, kéo bức rèm che đẩy ra cửa sổ, bước ra ngoài ban công hình cung.

Bên ngoài rất lạnh.

Tựa vào lan can nhìn cánh cổng khép hờ bên dưới, nhìn quần gia vừa tới làm việc đang mở cửa để tài xế lái xe ra ngoài, mơ hồ nghĩ đến có lẽ hôm nay là ngày đem xe đi bảo trì máy móc, Diệp Côn yên lặng tính toán xem trong khoảng thời gian này hai chiếc xe cần dùng trong việc gì, sau này chắc hẳn nên sắp xếp lịch chi tiết, miễn cho lúc cần dùng thì cả hai chiếc đều ở bên ngoài. Rồi trong đầu hắn lại thuận tiện sửa sang lại một chút việc kinh doanh gần đây, cho đến khi cảm thấy nên về phòng liền nghe thấy bên trong có người gọi hắn.

“Đại thiếu gia?”

Là Đồng Nhạn Linh.

Diệp Côn bước vào trong, đóng cửa sổ lại.

Đối phương tựa hồ đã thật vất vả rửa sạch toàn thân, trên người còn có hơi nước lưu lại, trong tay là áo dài của chính mình.

“Làm sao?”

“Quần áo hơi nhăn, nếu không phiền có thể cho tôi mượn bàn ủi được không?”

“Bàn ủi?” Diệp Côn nhướn mày cười một thoáng “Cái này thì em làm khó tôi rồi. Tôi biết cách buôn bán trên thương trường, biết cách chèn ép đối thủ, duy nhất không biết cái nhà này có bàn ủi hay không.”

“Tôi nghĩ nhất định sẽ có, anh mặc toàn là đồ tây.... Không thì đợi tiểu thư Nhã Cầm đến, tôi sẽ hỏi thử.” Đột nhiên nghĩ đến cô hầu gái kia chắc chắn sẽ biết rõ, Đồng Nhạn Linh tính toán kết thúc đề tài này. Mà đối phương lại chỉ vội sửa “sai lầm” của anh.

“Trực tiếp gọi ‘cô’ là được rồi, mấy kiểu xưng hô như ‘tiểu thư’ gì đó thì miễn đi.” Đi tới, thò tay đoạt cái áo dài ném lên giường, Diệp Côn kéo thân thể hơi gầy kia vào trong lòng, bàn tay lướt qua sau lưng lớp áo ngủ tơ lụa, dừng ở nơi ngày hôm qua lặp đi lặp lại động tác xâm nhập “Đều rửa sạch rồi?”

Muốn giã giũa lại bất lực, Đồng Nhạn Linh dứt khoát không nói lời nào nhưng anh trầm mặc cũng không thể được đối phương bỏ qua.

“Kính mắt cũng rửa sạch rồi?” Diệp Côn mang theo nụ cười sờ sờ gọng kính còn vương giọt nước trong veo “Xin lỗi, hôm qua làm bẩn em rồi.”

Lập tức lại nghĩ tới tình cảnh bị bắt ở trên mặt, Đồng Nhạn Linh cảm giác trái tim đều như muốn nổ tung. Thoáng giã giũa thoát ly cái ôm kia, anh do dự không biết nên nhẫn nại đặt mình ở không khí đậm mùi ‘nguy hiểm’ này chờ cô hầu gái đến hay là nên dứt khoát mặc lại bộ quần áo nhàu nát kia, mà người đàn ông đối diện thì căn bản không để tâm cuộc đấu tranh tâm lý của anh.

“Lại đây thắt cà vạt giúp tôi.”

“Hả?” Đồng Nhạn Linh chưa kịp phản ứng đã thấy Diệp Côn đi đến trước tủ quần áo, kéo cửa, chọn ra một cái cà vạt màu đen pha xám từ một dãy cà vạt đủ màu sắc, tiếp đó hướng về chỗ anh vấy tay.

“Lại đây.”

“Đại thiếu gia, tôi không biết.....”

“Tôi sẽ dạy em.” Dứt lời, trong khi chờ Đồng Nhạn Linh đi đến Diệp Côn ngồi xuống ghế bọc vải nhung trước gương lớn, sau đó đưa mắt ý bảo đối phương đứng sau lưng mình “Nhìn này.”

Trong lòng thấp thỏm, Đồng Nhạn Linh muốn cự tuyệt lại cảm giác tựa hồ không thể, đồng thời một loại tò mò khó hiểu đang âm thầm quấy phá, cuối cùng, anh vẫn lựa chọn đứng phía sau người đàn ông kia, nhìn động tác thắt cà vạt phản chiếu trong gương.

Dựng đứng cổ áo sơ-mi trắng, vắt sợi dây vải mềm vòng qua sau gáy, đôi bàn tay thon dài liền bắt đầu những động tác phức tạp. Đồng Nhạn Linh gần như nín thở mà theo dõi, động tác của Diệp Côn không quá nhanh nhưng cũng không thể nói chậm, nhiều lắm chính là giữa mỗi một động tác đều sẽ tạm dừng như là đang đợi anh ghi nhớ. Đợi đến khi hoàn thành, buông cổ áo xuống, hấn nhìn bóng người trong gương, hỏi “Học được chưa?”

Nói thật lòng thì trong lòng Đồng Nhạn Linh hơi hơi giận. Rõ ràng là khá phức tạp, chỉ làm mẫu một lần liền hỏi anh học được chưa?

Hơi hơi cau mày, trong đầu quét sơ qua một lần thứ tự những động tác mà anh nhớ được, anh thở dài kín đáo.

“Đại khái.”

Câu trả lời như vậy không khiến Diệp Côn không hài lòng ngược lại hắn còn cười, hắn thoải mái cởi bỏ cà vạt, nâng tay đưa cho đối phương, bảo anh đứng sau lưng một lần nữa thắt lại cho hắn.

Mang theo vẻ không mấy tình nguyện tiếp nhận, Đồng Nhạn Linh trước hết khoát cà vạt lên cẳng tay mình rồi sau đó dựng đứng cổ áo sơ-mi của Diệp Côn lên, hoàn toàn căn cứ vào trí nhớ mà bắt đầu thử hoàn thành từng bước phức tạp.

Trong lòng thầm nghĩ đến các bước ‘trên dưới trái phải’ lúc nãy, tự nhắc nhở bản thân đừng làm sai gì hết, đồng thời lại muốn cẩn thận đừng chạm đến mặt đối phương, anh mang theo tâm lý căng thẳng còn hơn cả năm xưa bảo vệ luận văn, từng bước một hoàn thành nút thắt muốn đòi mạng người này rồi lại cẩn thận bẻ cổ áo về lại như cũ.

Đôi mắt Diệp Côn toát ra sung sướng.

“Có hơi nhỏ.” Giọng nói trầm thấp đưa ra lời bình đầu tiên, tiếp theo đó chính là một cái xoay người, vươn tay ôm lấy thầy giáo đang cau mày, hắn giương mắt nhìn khuôn mặt muốn trốn tránh của người kia, nói tiếp “Nhưng đối với ‘lần đầu tiên’ mà nói, có thể xem như hoàn mỹ. Quả nhiên như tôi dự đoán, em thật sự rất thông minh. Sự thông minh này từ trong ánh mắt liền có thể nhìn ra được, bất kể có mắt kính che giấu hay không.”

Nghe được lời khen ngợi anh bất chợt cũng thấy vui vẻ, dù cho tình huống trước mắt rất áy náy, dù cho người đàn ông kia rõ ràng còn có thâm ý trong lời nói. Vụng trộm cảnh cáo chính mình không được đắc ý vênh váo, còn có chuyện đứng đắn quan trọng hơn phải làm, Đồng Nhạn Linh nhẹ nhàng mở miệng “Đại thiếu gia, tôi phải về.”

“Về nhà?”

“Ừ. Cha còn đang bệnh liệt giường, chỉ để mẹ ở nhà thật không yên lòng.”

“Ăn sáng rồi đi.”

“Không được, tôi muốn về sớm.”

“Vậy tôi gọi tài xế đưa em về.”

“Không cần phiền vậy đâu, tôi gọi xe kéo được rồi.”

“Không phải em vội về nhà sao? Xe kéo tay có thể nhanh hơn ô tô?” Diệp Côn trực tiếp chọc thủng lời cự tuyệt nhằm chạy thoát nhân của anh, tiện đà lại gần, để lại bên tai anh lời nói ái muội càng không lưu tình “Vả lại, thân thể em bây giờ có thể chịu được xóc nảy hay sao?”

Bị nói như vậy nhưng anh lại không cách nào phản bác, Đồng Nhạn Linh đành phải đỏ mặt trầm mặc, mặc cho người đàn ông kia cười đến đầy mặt dương dương tự đắc.

Ngày đó, rốt cuộc anh vẫn ăn sáng rồi mới đi, một là vì áo dài còn nhiều nếp nhăn, nếu cứ để vậy mà trở về thì thật dễ khiến người hoài nghi, một lí do khác... anh đói.

Anh thật sự đói bụng.....

Thấy trên bàn có trứng ốp la, bánh mì cùng thịt muối, còn có một bình trà tỏa hơi nóng, Đồng Nhạn Linh đói đến nổi đi đường sắp không được. Anh biết tâm lý của mình khẳng định bị nhìn thấu,

nhưng đồ ăn đặt ở trước mắt điều anh có thể làm cũng chỉ là gạt thể diện đi mà ăn.

Ngày hôm qua dường như có ăn bánh ngọt với quả mọng gì đó thế nhưng anh hoàn toàn mờ mịt, thêm vào loại 'tình huống' đó, anh đều nhớ không rõ hương vị, càng không có mặt mũi để mà suy nghĩ cách ăn thế nào, ngược lại đồ ăn ngon lành trước mắt bây giờ lại có thể điều động toàn bộ cảm quan của anh.

Vì thế, tuy rằng không quen dùng bữa sáng kiểu Tây, anh vẫn ăn rất no.

Một loại cảm giác kiên định dâng lên, quy củ buông dĩa xuống, nhấp một ngụm trà, anh mới thỏa mãn vụng trộm thở dài.

Sau bữa cơm, Diệp Côn gọi tài xế tới đưa anh về nhà.

Dọc theo đường đi, anh đều ngại nói chuyện với tài xế, mà trong đầu thì đều là những lời mới rồi của người đàn ông kia, hắn không cho anh ngồi ở ghế phụ, cũng thấp giọng dặn dò anh về sau nếu không phải hắn tự mình lái xe thì không cho ngồi cạnh tài xế.

Người này, rốt cuộc bá đạo cỡ nào chứ...

Đối với một thầy giáo như anh thật sự cần phải vậy sao? Giữa bọn họ không phải chỉ là giao dịch thôi sao?

Không phải ư?

Chẳng lẽ không phải?

Dùng lực nhắm hai mắt, Đồng Nhạn Linh không dám nghĩ nhiều thêm nữa.

Trên người anh là áo dài đã ủi phẳng phiu, đó là do cô hầu gái tên Nhã Cầm làm giúp khi anh ăn sáng. Anh còn cố ý lưu tâm xem đối phương cất bàn ủi ở chỗ nào, tuy rằng cố ý nhớ chỗ cất đồ của nhà người ta có hơi thất lễ nhưng anh vẫn tự nhắc nhở chính mình nếu còn có loại tình huống này thì phải nhớ rõ nơi để lấy.

Nhưng đó là nếu như tình huống này còn xảy ra lần thứ hai mà thôi.

Suy nghĩ linh ta linh tinh không chịu khống chế mãi cho đến khi sắp về đến nhà mới được anh mạnh mẽ áp chế, Đồng Nhạn Linh bắt đầu suy xét những việc cần làm trước mắt. Cân nhắc lát nữa hẳn là qua nhà ông Đồng hàng xóm cảm ơn chuyện nhờ mua thuốc, sau đó mới về nhà mình, mặt khác, không biết em trai lúc này đến nhà tứ tiểu thư hay chưa, cũng không biết có nghe lời anh chỉnh đốn bản thân cho sạch sẽ tinh tươm trước hay không..... Đủ loại suy nghĩ cùng lo lắng quả nhiên vẫn không thể tránh khỏi, anh tựa vào lưng ghế, vừa nghĩ vừa chậm rãi nhắm mắt lại.

.....

Kể từ ngày đó, một thời gian tiếp sau, nhà họ Đồng tương đối yên tĩnh.

Tuy thân thể cha không quá tốt, trong một ngày phần lớn thời gian cần nằm tĩnh dưỡng nhưng trong nhà cũng yên tĩnh không náo loạn như trước nữa. Biết Đồng Nhạn Thanh trốn nhà đi, ông Đồng từng bảo dứt khoát đăng báo đoạn tuyệt quan hệ cha con lại bị Đồng Nhạn Linh khuyên nhủ ngăn cản. Anh không hi vọng người một nhà đi đến nông nổi đó.

Mẹ vẫn cứ thường nhung nhớ con trai, ngẫu nhiên sẽ lo lắng mà khóc, loại tình huống này mãi đến nửa tháng sau nhận được thư từ Nam Kinh gửi về mới xem như ngưng hẳn.

Thư là do em trai viết, cậu báo tin bản thân đã cơ bản thu xếp ổn định, vợ chồng Tạ Kiến Hào và tứ tiểu thư đối xử với cậu rất tốt, công việc văn thư không thể nói là nhàn hạ nhưng cũng không mệt nhọc gì, cậu sẽ giữ khuôn phép cố gắng chăm chỉ làm việc. Phòng ở không dễ tìm cho nên vài ngày đầu cậu ở nhà nghỉ, tứ tiểu thư quả thực có đề cập đến chuyện sắp xếp chỗ ở cho cậu thế nhưng bị cậu uyển chuyển từ chối. Hiện tại cậu ở trọ gần chỗ làm việc của Tạ tiên sinh, là một phòng cũ giá rẻ, hơi ẩm ướt và lạnh nhưng chủ nhà tốt bụng cho cậu bếp sưởi và tủ quần áo miễn phí khiến cậu có được bước đầu ổn định. Tiền anh hai cho để lo chi phí sinh hoạt cậu giữ một ít trên người, còn thừa không dám tiêu lung tung, đều gửi vào ngân hàng để phòng bất trắc. Nghĩ đến mẹ và anh hai, cậu sẽ trốn trong phòng khóc, thế nhưng xin yên tâm, cậu ở chỗ này có người chiếu cố, công việc cũng dần dần thuận tay. Tuy rằng rất muốn đi hát nhưng vẫn tính toán ổn định hoàn toàn mọi chuyện mới nghĩ đến, hiện tại thật sự không đủ tâm sức. Khi sống độc lập mới phát hiện gian khổ, mới biết được vất vả của anh hai. Tạ tiên sinh nói với cậu, đợi đến Tết Đoan Ngọ sẽ cho cậu vài ngày nghỉ, đến lúc đó cậu nhất định mang theo đặc sản của Nam Kinh về thăm mẹ và anh, xin cả nhà chú ý thân thể, chờ khi cậu trở về sẽ gửi điện báo cho anh hai báo tin tức cụ thể...

Nhìn nét chữ đẹp dễ bay bổng, đọc xong toàn bộ nội dung, Đồng Nhạn Linh cầm lá thư ôm lấy mẹ đang khóc tựa vào bả vai mình, vừa cười bảo “Mẹ, mẹ xem đi, con đã bảo Nhạn Thanh sẽ trưởng thành mà.” vừa yên lặng thấm ướt hốc mắt.

Tốt quá, thật tốt quá.....

Ngày tháng an lành lẳng lặng trôi đi gần hai tháng.

Trong lúc này, anh vẫn lui tới biệt thự của Diệp Côn, cùng nhau làm chuyện kia, hoặc, nên nói là ‘chút’ chuyện kia. Diệp Côn chung quy sẽ có đủ loại chiêu thức mới mẻ áp dụng trên người anh, khiến cho anh vừa mới thích ứng loại này lập tức sẽ chuyển qua loại mới.

Nhưng ít ra, anh thật sự dần dần thích ứng. Tựa như lúc đầu người đàn ông kia từng bảo, ngoại trừ lần đầu hơi khó nhận thì về sau liền có thể làm cho bọn họ đều hưởng thụ chuyện tốt.

Thật là chuyện tốt sao? Bị một người đàn ông làm như vậy?

Nhưng anh nào có từ ngữ khác để định nghĩa đâu, anh rõ ràng biết mình không có khả năng cưới vợ sinh con. Kể từ thời học sinh anh đã nhận thấy tính hướng của mình, chỉ là anh không nói ra bởi vì không dám.

Gặp Diệp Côn, sau khi ở bên hắn thời gian dài như vậy anh lại càng thêm khẳng định. Anh thậm chí có thể khẳng định Diệp Côn cũng nhìn ra được tính hướng của anh, nhưng khi loại quan hệ của hai người nhìn tựa như vững chắc lại khiến Đồng Nhạn Linh vô cùng bất an.

Anh là người cần sự ổn định, là người cần cảm giác an toàn, thứ mà anh cần không phải một cuộc tình hào nhoáng, mà là một mái ấm.

Một thứ chờ mong ở thời cuộc bấy giờ có lẽ vốn không nên có, sống cùng một người khác, xây dựng một gia đình.

Loại chờ mong này dù cho là trước thời buổi loạn lạc đã rất không hiện thực, hướng chi đối phương lại là Diệp Côn, hết thấy mở đầu đều chỉ là một cuộc giao dịch.

Cho nên, e rằng lựa chọn tốt nhất chính là không nghĩ nhiều cũng không nói nhiều. Đợi đến khi nên chấm dứt thì chấm dứt, lại một lần nữa trở về cuộc sống êm ả như làn nước trước kia của anh, mà đó cũng mới là kết cục có khả năng xảy ra nhất.

Cũng tốt.

Cứ như vậy đi, bằng không còn có thể thế nào chứ?

Trong lòng chung quy hỗn loạn, bi quan, quan hệ giữa bọn họ cứ như vậy duy trì đến tháng thứ ba.

Nói đến cũng có chút kì lạ, thế mà có thể kéo dài đến tháng thứ ba.

Từ rét đậm đến cuối xuân, anh ra vào biệt thự của Diệp Côn đã tính không nổi là bao nhiêu lần. Đối với cha mẹ anh chỉ bảo là đi thăm bạn, ở lại nhà của học trưởng Lý, trường học có việc phải tăng ca hay ngủ lại bên chỗ Diệp nhị thiếu gia.

Sau lần phát bệnh cấp tính kia cha đã dần phục hồi, đến mùa xuân khi hoa nở rộ đã có thể ra ngoài tản bộ, mẹ là kiểu phụ nữ truyền thống cơ bản không ra khỏi cửa, bí mật của anh có thể bảo toàn được.

Trường học sớm đã mở lớp, anh lại trở về làm thầy giáo môn văn như trước. Ở trên lớp anh nhiệt tình thân thiện được học sinh yêu mến, ở nhà họ Diệp anh tao nhã tận tình, Diệp Bằng cũng rất thích

anh. Mà ở biệt thự, trong phòng ngủ lầu hai, anh có bộ dáng thế nào thì ngoại trừ Diệp Côn ra không có bất luận kẻ nào biết.

Vị thiếu gia bá đạo kia càng không có khả năng khoan nhượng để cho người thứ hai biết.

Đồng Nhạn Linh là của hắn.

Không được thương lượng.

Sau một thời gian chậm rãi ở chung, có một vài thứ giữa hai người từ trạng thái bị phong bế tựa hồ chậm rãi được mở ra. Ít nhất Đồng Nhạn Linh dần dần không liều mạng trốn tránh ánh mắt đối phương nữa, mà Diệp Côn thì mỗi một lần sẽ dẫn anh đi tới mỗi một căn phòng khác nhau của khu biệt thự này.

Phòng khách, phòng bếp, phòng khách nhỏ, hầm rượu, sân phơi, nhà kính.

Đồng Nhạn Linh vẫn chưa chú ý sau lưng tòa biệt thự này, ở cuối hành lang rộng lớn, đẩy cửa ra ngoài chính là một căn nhà kính.

Nếu so sánh với nhà kính bên nhà chính Diệp gia thì tòa nhà này có vẻ bé hơn nhưng nó lại đẹp hơn rất nhiều, bởi vì tạo hình là kết cấu hình vòm trên đỉnh có chóp nhọn đậm chất phương Tây, khi ánh nắng chiếu vào thật giống như một tòa cung điện bằng thủy tinh.

Hoa và cây cỏ bên trong là nhiều loại ở miền Bắc khó mà thấy được, hoặc là những loại cây mà vào mùa đông không thể sinh trưởng, ví dụ như cây phúc bồn tử um tùm bên kia. Mỗi khi trông thấy cây phúc bồn tử, Đồng Nhạn Linh mới nghĩ ra mấy quả mọng chua chua ngọt ngọt trong vài lần ân ái anh được ăn rốt cuộc là quả gì, rốt cuộc là từ đâu mà có.

“Đang nghĩ gì vậy?” Từ sau lưng ôm lấy người thầy giáo đỏ mặt ngấm bụi cây kia, Diệp Côn thấp giọng hỏi.

“Không.” Lắc lắc đầu, Đồng Nhạn Linh nghiêng mặt nhìn về phía một loại cây khác trên cái giỏ bên cạnh “Đây là hoa quỳnh sao?”

“Em nhận ra?”

“Trong nhà một thầy giáo cùng tổ có trồng, khi nở hoa còn bắt mọi người thức đêm để nhìn.” Vừa nói vừa khẽ mỉm cười, Đồng Nhạn Linh chăm chú nhìn những bông hoa trước mắt “Có điều không được đẹp vậy đâu, cũng không có nhiều hoa.”

“Chuyện hoa cỏ tôi lười quan tâm.” Há mồm cắn một miếng lên vành tai đối phương, tựa hồ nhận định còn có chuyện quan trọng hơn cần hoàn thành, người đàn ông dùng sức ôm lấy anh, ngữ điệu càng trở nên công kích “Nên vào ăn cơm, cơm nước xong nghỉ một lát, chúng ta còn có ‘chuyện làm ăn’ cần ‘bàn bạc’ kĩ lưỡng đấy. Nếu em thích, lần này có thể ‘bàn bạc’ ở ngay đây, em có thấy ghế quý phi phía sau đám hoa lan Bạch Hạc kia không? Em thử qua sẽ biết, cực kì thoải mái.....”

Nói xong, Diệp Côn buông tay ra, trên mặt mang theo mỉm cười nhè nhẹ, xoay người cất bước đi trước. Đồng Nhạn Linh đỏ ửng hai má giờ mới kịp phản ứng, nhanh chóng theo phía sau, tuy trong lòng rối như tơ vò nhưng bước chân lại không hề có nửa nhịp chậm trễ.

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 12

Biên tập: Yến Phi Ly

Trong mắt Diệp Côn ở Đồng Nhạn Linh có một điều thật khó mà tưởng tượng nổi.

Trái ngược với sự cực đoan tự khắc chế, trong con người anh tràn đầy sự lương thiện.

Người này, thật sự rất lương thiện. Lo lắng vì nước, vì dân, vì gia đình, còn muốn lo lắng cho lũ mèo nữa.

Khi Diệp Côn tính toán đem mèo mẹ không biết từ đâu chui đến nhà kính còn sinh một ổ mèo con cho thợ làm vườn mang đi Đồng Nhạn Linh liền vội vã ngăn cản hẳn.

“Đại thiếu gia, có thể đừng đưa chúng đi được không?” Cặp mắt xinh đẹp mắt ẩn sau thấu kính tròn toát ra vẻ cầu xin. Tim Diệp Côn lần đầu tiên có loại cảm giác tội lỗi.

“Hiện tại bên ngoài cũng không phải mùa lạnh.” Hắn nhú mày.

“Nhưng..... Có mèo hoang, chó hoang hoặc kẻ xấu thích chọc ghẹo động vật nhỏ, hơn nữa lỡ như trời mưa.....”

“Vậy ý em bảo tôi giữ lại nuôi sao?” Đôi mày của Diệp Côn nhú lại càng chặt, đối diện với ánh mắt người kia, hắn cảm giác mình tùy

thời sẽ bại trận.

“VẬY..... để tôi nuôi!” Bất chấp tất cả, Đồng Nhạn Linh vươn tay giữ chặt ống tay áo đối phương “Mai sau khi tan tằm tôi mang cái lồng lại đây đưa mèo mẹ với đám mèo con về nhà nuôi. Chỉ xin đại thiếu gia thu lưu chúng nó một đêm. Được không? Nếu không được, hiện tại tôi lập tức về lấy.....”

“ĐƯỢC rồi được rồi!” Rốt cuộc bị ánh mắt kia đánh bại, Diệp Côn khoát tay bảo thợ làm vườn đi ra ngoài, sau đó đợi khi trong nhà kính chỉ còn lại hai người bọn họ, một tay kéo đối phương vào trong lòng, tiếp đó chính là nụ hôn sâu tràn ngập tính áp đảo.

Đồng Nhạn Linh bị hôn đến mức không thở nổi, lại thêm không khí trong nhà kính nóng ướt quanh thân, đợi đến lúc nụ hôn sâu kết thúc, cả người anh tựa như đều ướt đẫm.

“Quên đi, để em nuôi hết cũng không ổn, em mang về một con thôi, tôi sẽ gọi Thiên Diễm tới mang đi một con, nó muốn nuôi mèo lâu rồi. Để một mèo con ở chung với mèo mẹ ở lại đây đi.” Căn bản không thể tin bản thân sẽ nói ra những lời kiểu này hay đưa ra sắp xếp như vậy, Diệp Côn nhìn trên mặt đối phương đầy vẻ mờ mịt ửng hồng vì nụ hôn bất ngờ ban nãy, cảm giác mơ hồ như bị thứ gì đó chặt chẽ kiềm chế, nhưng Đồng Nhạn Linh sau khi nghe được câu nói kia thì chỉ lo vui mừng cùng cảm kích.

Khắc chế khóe miệng tươi cười, không để biểu tình của mình quá mức kích động, Đồng Nhạn Linh còn kính cẩn cúi đầu nói cảm ơn. Hắn dùng dư quang nhìn về mặt người kia tràn ngập vui sướng lại cẩn thận thử hỏi dò hắn “Thật không phiền đến anh chứ?” rồi lại nhìn lướt qua mèo mẹ mang theo ba con mèo con trốn ra sau cây

chuối tây, Diệp Côn thở dài “Phiền nào đều do con người tự chuốc lấy. Xem như tôi chọc phải phiền toái đi.”

Bị cách nói như vậy khiến anh chột cả kinh, lại cảm giác tựa hồ ngữ khí của hắn cũng không phải oán giận thật sự, Đồng Nhạn Linh không nói gì, lại nhin không được đi phỏng đoán cái gọi là ‘phiền toái’ kia đến cùng là chỉ cái gì, hoặc là chỉ người nào, là thật sự thấy phiền hay chỉ là đang nói đùa mà thôi.

Thời gian gần đây càng ngày có càng nhiều chi tiết nhỏ khiến anh bắt đầu nhin không được suy nghĩ miên man. Một ánh mắt, một động tác, một câu nói, đều sẽ như phản xạ có điều kiện mà đi phỏng đoán liệu có hàm nghĩa sâu xa nào khác không, hắn biết mình như thế rất dại dột, lại càng không dám để cho Diệp Côn biết phần ngốc nghếch này của mình, nhưng chuyện suy nghĩ miên man bản thân anh lại hoàn toàn không thể ngăn cản.

Sẽ chuốc lấy kết quả bi thảm nhỉ? Nếu anh cứ để mặc kệ như vậy.

Phải chăng, trước khi chuốc lấy cái kết tệ hại anh nên khiến nó tiêu tan?

Anh làm được sao?

“Thầy Đồng, chuyện em nợ tôi sắp đến không xuể rồi.” Đêm đó khi phái quản gia đưa một con mèo đen trắng đến nhà chính Diệp gia, giao cho nhị thiếu gia vui mừng như bắt được vàng, Diệp Côn từng thấp giọng lẩm bẩm bên tai Đồng Nhạn Linh khi hai người đang làm chuyện trên giường như vậy.

Mà lúc ấy, Đồng Nhạn Linh chỉ vội vàng thở dốc, căn bản không kịp đoán ý tứ trong lời hấn như trước, cùng với ân tình trả không hết này, rốt cuộc nên hoàn trả thế nào, có nên trả hay không, có muốn trả hay không.

“Thực ra đại thiếu gia để một con mèo nhỏ ở lại với mèo mẹ là chuyện rất tốt.” Khi cùng nhau ngâm mình ở bồn tắm lớn, người đàn ông không mang kính mắt, mái tóc ướt sũng cả người có vẻ hư nhuyển vô lực đã nói như vậy.

“Không phải em sợ mèo mẹ buồn đó chứ.” Diệp Côn nhếch nhếch một bên đuôi lông mày.

“Đây là một mặt. Một mặt khác, tôi nghe nói nếu tách hết mèo con vừa cai khỏi mẹ, mèo mẹ rất dễ bị nhiễm bệnh.”

“Phải không?”

“Phải mà. Đương nhiên, sợ mèo mẹ buồn cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất, dù sao cũng là con mới sinh mà.”

“Theo ý của em, mỗi cây mỗi hoa, mỗi con chó con mèo đều có cảm tình giống con người hả?” Đột nhiên thấy hơi buồn cười, Diệp Côn ôm đối phương, để anh thoải mái tựa vào lồng ngực mình, đầu ngón tay thì nhẹ nhàng xoa nắn tại đầu v* vừa rồi đã không biết gặm cắn trêu chọc biết bao nhiêu lần “Em đó.... lòng dạ y như Bồ Tát sống, tôi lại muốn xem thử lúc em tỏ rõ ý chí sắt đá sẽ trông như thế nào.”

“Sống có quy củ, có đạo lý, làm việc thiện tích đức, có ân tất báo, đây chính là ý chí sắt đá của tôi.....” Chỉ còn lại sức lực yếu ớt như

mèo đến mùa phát tình cùng làn da dán vào lồng ngực vững chãi của đối phương, Đồng Nhạ Linh hơi hơi run giọng đáp lời.

Mà anh nhắm mắt cho nên không thấy người đàn ông ôm anh chậm rãi cong khoe môi, trong mắt toát ra thần sắc như thế nào.

Cuối xuân, hoa đào đã qua mùa nở rộ, cũng có dấu hiệu tàn úa, báo hiệu một mùa hạ xanh mát sắp đến.

Nhị thiếu gia yêu mèo, đặt tên cho mèo con có bộ lông đen trắng là Xuân Nhi", Đồng Nhạ Linh cũng mang đi một bé mèo đen trắng, anh gọi nó là Hải Đường, bởi vì mèo nhỏ lông xù kia thích nhất được ngủ trên bàn đá nhỏ dưới tán cây hải đường trong sân. Gió thổi qua, cánh hoa rụng xuống liền biến thành món đồ chơi thú vị với cục bông kia. Mà ở lại biệt thự của Diệp Côn là một đôi mẹ con mèo tam thể.

Thợ làm vườn, quản gia, tài xế, hầu gái, đầu bếp, mỗi người ra vào biệt thự mỗi khi nhìn thấy hai mẹ con chúng đều sẽ trêu một chút, cho chút đồ ăn. Đợi đến khi vào hạ, mèo con đã dài bằng một nửa mèo mẹ, sạch sẽ, mập mạp, mặt cùng mõng đều tròn xoe y như mẹ nó, ánh mắt thường xuyên nheo lại đến, quăn quýt với nhau nằm trên ghế phơi nắng, tư thái thật giống như thứ cưng của gia đình giàu có.

Đồng Nhạ Linh không biết đã bao nhiêu lần thầm viết tản văn về hai mẹ con nhà mèo trong đầu nhưng anh chưa từng viết ra. Viết cũng không tiện đăng báo, cho Diệp Côn xem lại sợ bị cười, cuối cùng những câu chuyện nho nhỏ ấy vẫn chỉ vẩn vơ dừng lại ở trong đầu, thành một phần của ký ức.

Thời tiết càng ngày càng ấm, cuối cùng khi trời bắt đầu nóng lên, Diệp Côn đưa Đồng Nhạn Linh vào một gian phòng mà trước giờ hần chưa từng để ai vào.

Thư phòng.

Đó là nơi hần làm việc.

Là nơi hần nghe âm nhạc, hút thuốc, tựa vào ghế da rộng rãi, gác chân trên mặt bàn gỗ lim, gối tay lên đầu, hoặc là nghỉ ngơi hoặc là suy nghĩ.

Đây là không gian riêng tư của hần. Trong mắt của hần, không gian tinh thần còn quan trọng hơn, càng có nhiều bí ẩn hơn so với không gian cho thân thể.

Thân thể tiếp xúc, độ ẩm da thịt đều chỉ là mặt ngoài, chỉ cần điều kiện đầy đủ liền có thể thoải mái tự nhiên. Nhưng giới hạn tâm tư một khi rộng mở chẳng khác nào để người ta nhìn thấy lục phủ ngũ tạng bên trong, chẳng khác nào bị tiêm thuốc tê nằm ở trên bàn phẫu thuật, mọi nhược điểm đều hiển lộ, mặc người xâm lược cũng chẳng thể phản kháng.

Suy nghĩ của hần dĩ nhiên Đồng Nhạn Linh không biết, cái kẻ mê sách kia chỉ lo ngấm nhìn giá sách khổng lồ gần như che kín hai mặt tường, từ đáy mắt cơ hồ sáng lấp lánh mang theo ghen ghen tị, sung sướng và cả mới lạ.

Anh thật sự không nghĩ tới tên thương nhân giàu có này sẽ có số lượng sách khủng bố tới vậy.

Mà càng tuyệt vời hơn khi mà trong đó một bộ phận lớn là sách văn học nước ngoài.

“Tôi từng du học nước ngoài, em biết chứ?” Nghiêng mặt nhìn đối phương đang nhìn chằm chằm đắm chữ cái nước ngoài thiết kế tinh xảo trên gáy sách, cả người là một bộ dáng thích thú hiếu kì, Diệp Côn chống tay lên giá sách “Phần lớn số sách này được mua khi ấy.”

“Tôi nghe nói đại thiếu gia từng đi qua ba nước Anh Pháp Mỹ?”

“Đúng.”

“Học đại học sao?”

“Thạc sĩ.”

“Vậy là học kinh tế?”

“Ở Mỹ thì học kinh tế, bao gồm cả luật. Sau này đi Anh với Pháp thì chỉ học văn, còn thỉnh thoảng học chút ít về nghệ thuật.”

“.....Thật là giỏi.” Cảm giác hiểu biết của bản thân đối với người đàn ông này nhận tri càng thêm mới mẻ, Đồng Nhạn Linh nâng tay lên, lưỡng lự vươn tay đi sờ gáy sách bằng da của cuốn sách gần mình nhất.

“Có gì đâu, em không phải cũng học văn sao.”

“Nhưng tôi chỉ đọc sách trong nước mà thôi.”

“Sách nước mình đã đủ để nghiên cứu rồi.”

“Ngẫu nhiên..... tôi cũng đọc thử vài cuốn văn học nước ngoài.” Không định múa rìu qua mắt thợ, cũng không muốn tỏ vẻ khoe khoang, Đồng Nhạn Linh suy nghĩ một lát mới cẩn thận mở miệng “Tôi tham gia câu lạc bộ văn thơ ở trường đại học, học trưởng Lý

từng giới thiệu mấy bản dịch của nó. Ban đầu chỉ thấy mới lạ thôi, về sau thì phát hiện cái hay của nó. Cha tôi biên dịch tiếng Nhật, tôi đọc qua sách mà ông từng dịch rồi, vẫn cảm thấy văn học phương Tây mang sắc thái rõ ràng hơn đôi chút. Lúc ấy, học trưởng Lý cho tôi mượn một quyển Wilhelm Meisters Lehrjahre của Goethe, thích tới nỗi đọc đi đọc lại, thật sự hay lắm.”

Diệp Côn lắng nghe, suy nghĩ rồi trầm mặc, cặp mày ngay khi ba chữ “học trưởng Lý” được nhắc tới lần thứ hai thì nhăn lại, khi tên quyển sách kia xuất hiện mới dần dần giãn ra. Hắn mím môi đi đến trước một giá sách, ngẩng đầu tìm kiếm, lấy xuống một quyển sách có phần bìa được thiết kế độc đáo, đưa cho Đồng Nhận Linh.

Nhận lấy sách, Đồng Nhận Linh nhìn hình ảnh và kí tự in trên bìa, sờ lớp bọc bóng loáng, thoáng giật mình nhìn về phía Diệp Côn “Đây là... bản gốc?”

“Là bản dịch tiếng Anh thôi.”

Khẽ gạt đầu, Đồng Nhận Linh lật xem từng trang, tuy đọc không hiểu nhưng chung quy cứ có cảm giác thân thiết đến lạ. Nụ cười trên mặt tươi tắn hơn, anh cũng nói nhiều hơn.

“Hồi ấy tôi thích nó lắm, thích nhất là bài thơ Mignon, còn không biết trời cao đất rộng gì mà phiên dịch thành thơ tiếng Trung, hiện tại ngẫm lại thật sự là tùy tiện quá mức.”

“Thật ư?” Nhẹ nhàng cười một tiếng, Diệp Côn dựa vào đây, sửa thành hai tay chống giá sách, vây toàn bộ thân thể Đồng Nhận Linh đang đứng quay mặt vào giá sách vào lòng. Sau đó, hắn chậm rãi lật từng trang sách trong tay đối phương, mãi cho đến một trang nào

đó, nhìn qua thì đây rõ ràng chính là một bài thơ “Đây chính là Mignon, em còn nhớ nội dung chứ? Bài dịch của em ấy.”

“Hẳn là vẫn nhớ.” Bị loại tư thế này khiến cho xấu hổ, lại phát hiện căn bản không có chỗ để trốn, Đồng Nhạn Linh đành đổ mặt do dự một hồi lâu, mới nói “Nhưng viết không hay lắm, chỉ là xuất phát từ hứng thú cá nhân mới nghịch chút thôi.....”

“Vậy cho tôi nghe những câu chữ nghịch ngợm của em đi.” Lập tức chặn đứng đường lui của người trong ngực, Diệp Côn lại nhích vào gần thêm một chút, sau đó thấp giọng thì thầm bên cái tai đỏ bừng kia “Mau đọc cho tôi nghe.”

Giọng nói bá đạo lọt vào lỗ tai, giết sạch chút hi vọng trốn thoát cuối cùng của Đồng Nhạn Linh. Tự biết nếu như anh không đọc, nhất định sẽ không có “kết cục” tốt đẹp gì, vì thế, trong lòng run rẩy, thanh âm cũng khẽ run run, anh bắt đầu ngâm nga bài thơ trong ký ức:

“Anh có biết nơi nào hoa chanh nở,

You know that land where lemon orchards bloom,

Trong vườn xanh cam lấp lánh ánh vàng,

Its golden oranges aglow in gloom,

Trời xanh trong cơn gió thoảng mơ màng

That land of soft wind blowing from blue sky,

Dương liễu đứng im nhìn nguyệt quế,

Where myrtle hushes and the laurel's high?

Biết chẳng anh có một nơi như thế.

You know that land?

Chốn mơ xa,

That way! That way

...em mong đến cùng anh.

I'd go with you, my love, and go today.

(Theo Blog Dương Hoàng Dung)

Thơ rất ngắn nhưng đợi đến khi đọc xong, Đồng Nhạn Linh chỉ cảm thấy sau lưng cũng chảy ra mồ hôi dày đặc. Bởi vì mỗi khi anh đọc xong một câu, Diệp Côn liền dán sát bên tai, nhìn sách trong tay anh, khẽ ngâm một câu tiếng Anh cho anh.

Từng câu, từng câu, giọng nói không mấy khác ngày thường nhưng khi đọc một loại ngôn ngữ khác viết thành thơ, chẳng hiểu vì sao lại có thứ cảm giác mê hoặc chết người. Vì thế, bị cánh tay kia bao bọc, bị lồng ngực kia dán vào lại bị giọng nói kia trêu chọc, ngay cả ngón tay Đồng Nhạn dường như cũng trở nên ươn ướt.

Sách bị người đàn ông kia thò tay lấy ra, nhẹ nhàng khép lại, tùy tiện nhét vào chỗ giá sách trống, Diệp đại thiếu gia lúc này nhìn thế nào cũng như là đã đạt được mục đích, ôm chặt lấy Đồng Nhạn Linh, lòng bàn tay lướt qua lớp vải áo mùa hè mỏng manh, đi qua ngực, xương quai xanh, xê dịch đến cổ họng. Vừa cởi bỏ cúc áo dài được cài ngay ngắn, vừa đưa ra một mệnh lệnh bên tai người kia.

“Sau này muốn đọc sách gì, bất kể là trong hay ngoài nước thì cứ nói với tôi, mượn bao lâu cũng tùy em, quên cái tên ‘học trưởng Lý’ kia đi!”

Nghe hắn nói vậy, Đồng Nhạn Linh thật sự muốn đáp trả một câu “Sao anh lại ngang ngược như thế!”. Nhưng anh không dám mạo hiểm, anh quá rõ ràng nếu anh chống đối trước mặt vị thiếu gia bạo ngược có dự vọng độc chiếm điên cuồng này thì nhất định sẽ bị hung hăng “dạy dỗ”. Làm ơn đi, anh không định mai xin nghỉ làm đâu, anh còn muốn di dạy. Thật ra, anh từng ngẫu nhiên trải nghiệm qua vài lần, cảm giác sáng sớm hôm sau không thể xuống giường thật sự khó tả biết nhường nào.

Vào trước những ngày anh không có tiết dạy, Diệp Côn sẽ cực kỳ ‘có tâm’ ôm anh lăn qua lộn lại, buộc anh rên rỉ cầu xin mới chịu dừng tay, sau đó sẽ giúp anh lau người, ôm anh ngủ, sáng hôm sau bụng bữa sáng đến bên giường, cùng nhau ăn, cùng nha trò chuyện.

Ưc hiếp, yêu thương, tuần hoàn qua lại.

Đây chính là những hành động Diệp Côn làm với Đồng Nhạn Linh hoặc có thể nói, là cách thức.

Cũng giống như hiện tại.

Vừa mới bá đạo đòi hỏi quá đáng, giờ phút này Diệp Côn lại giống như muốn bồi thường, hắn cẩn thận ôn nhu hôn lên gáy Đồng Nhạn Linh. Xoay người anh lại đè lên trên giá sách, thông thả cởi bỏ từng cúc áo dài được cài nghiêm chỉnh, sau đó ngón tay khẽ trượt vào lưng quần.

Thân thể Đồng Nhạn Linh hơi hơi run lên, hơi thở bắt đầu rối loạn.

Quần dài bị kéo xuống, nửa người dưới chột trổng trải, cái nơi không biết xấu hổ nào đó liền bại lộ trước mắt đối phương.

Chỉ cần lấy tay chạm nhẹ vài cái liền có phản ứng rõ rệt, Đồng Nhạn Linh cảm thấy bản thân thật kì quái, lại không cách nào làm được hành động né ra.

Người đàn ông rất nhanh đã đưa anh rơi vào bể dục nhục thăm thẳm.

Anh bị kéo đến trước ghế da đen trong phòng, ngồi trên đùi người kia, dán vào lồng ngực đối phương.

Loại tư thế xấu hổ này khiến hai má nóng bừng cỡ nào, Đồng Nhạn Linh cũng không dám suy nghĩ, cùng là đàn ông, anh lại mở rộng hai chân, thứ giữa đùi dâng trào, mặc cho ngón tay dính đầy thuốc cao mát lạnh của ai kia đang thử thăm dò chui vào lỗ nhỏ đói khát.

Diệp Côn thật sự mang theo thuốc cao kia bên người mọi lúc mọi nơi, chỉ nhằm có thể vào lúc thành công trên chộc khiến anh dâng lên khát vọng là có thể tùy thời tùy chỗ đề ra mà làm. Nhưng anh lại chẳng có lập trường chỉ trích hẳn, bởi vì tự bản thân anh dù bị luân lý đạo đức ràng buộc, quản giáo thì vẫn sẽ thuận theo bản tính, tùy thời tùy chỗ tận tình hưởng lạc thú.

Chuyện ân ái giữa họ không phải chỉ mình Diệp Côn thoải mái, nếu nói Diệp Côn là thủ phạm chính như vậy Đồng Nhạn Linh chính

là tông phạm, từ bị dụ dỗ, ép buộc dần dần biến thành ngoan ngoãn thuận theo.

Tội nặng thêm một bậc.

“Muốn sao? Hửm?” Thanh âm lộ ra tình dục cố ý hỏi, Đồng Nhạn Linh không muốn trả lời nhưng nơi nào đó lại đang không ngừng mút vào ba ngón tay của đối phương, nhược điểm lần nữa bị bắt được, hốc mắt đã ướm lên sau khi Diệp Côn lại hỏi thêm một lần nữa, bắt đắc dĩ cắn môi, gật gật đầu.

“Muốn cái gì? Nói cho tôi biết.” Lại một tiếng hỏi thăm, lại là lời khiến người ta khó có thể mở miệng, hơn nữa có thể nói là càng khó mở miệng, mắt thấy sắp đến cực hạn Đồng Nhạn Linh nhắm mắt lắc đầu, anh hi vọng đối phương có thể hiểu ý anh, anh cảm thấy rất xấu hổ, anh không thể thốt nên lời. Diệp Côn đương nhiên nhìn hiểu được, thậm chí không cần nhìn cũng có thể hiểu nhưng hắn lại giả trò chọc ghẹo ném ra một câu “Em không nói, tôi không hiểu được, vậy thôi đi ha.” Hắn rút ba ngón tay ra, ôm Đồng Nhạn Linh đặt qua bên ghế, chính mình thì đứng lên.

Người bị ném tới một bên sắp bật khóc, nơi đã thích ứng cũng rất hưởng thụ khoái cảm bị xâm nhập bị va chạm giờ đây hư không đến lạ, một tay Đồng Nhạn Linh ôm chân, một tay đỡ mặt, phía sau lưng run nhẹ nhẹ, rơi vào hoàn cảnh quẩn bách nhất.

Mà người đàn ông giỏi ức hiếp người kia chỉ ung dung tựa vào bàn công tác rộng rãi kế bên, tùy tay đốt thuốc, vừa hút một hơi vừa hào hứng chờ hành động tiếp theo của đối phương.

“Không thêm làm chút hành động thực tế khiến tôi hiểu đi.”
Giống như nổi hứng từ bi cho anh chút gợi ý, nói xong hắn lại tiếp

tục đợi. Ngẩng đầu nhìn ánh nắng đã tắt phân nửa sau cửa sổ rộng lớn, Diệp Côn lại kiên nhẫn yên lặng đợi chốc lát, rồi cuộc, người kia tựa như bất chấp tất cả thò tay qua, dùng đầu ngón tay thon dài mở thắt lưng cho hắn.

Hắn thắng.

Diệp đại thiếu gia không thích sự thất bại, lại một lần nữa giành phần thắng.

Dập tắt thuốc, trong không khí vẫn còn lưu hương thuốc lá nhàn nhạt, hắn nheo lại mắt nhìn xuống Đồng Nhạn Linh đang cẩn thận kéo thứ đã hơi cứng của hắn ra, đầu ngón tay Diệp Côn bất giác vươn ra vuốt ve tấm lưng đơn bạc của người kia. Hắn cảm giác được tấm lưng kia run rẩy, hắn đợi đối phương nhắm mắt tiến lại gần đây, đợi người kia cũng cố tinh thần mở miệng, lộ ra đầu lưỡi quăn rũ liếm lên đỉnh dương v*t.

Biểu tình vô cùng thỏa mãn không khỏi bật ra, Diệp Côn vùi những ngón tay vào mái tóc đen mềm mại trước mặt, nhẹ nhàng xoa nắn vành tai khéo léo, hưởng thụ môi lưỡi chăm sóc, sau đó không nhẫn nhịn nổi nữa nhẹ nhàng đẩy anh ra, đè thấp thân thể, tách rộng hai chân người kia, dùng thứ còn vương nước bọt trơn ướt đâm vào cái miệng nhỏ đói khát chưa khép lại được.

Khi thứ kia chậm rãi tiến vào, Đồng Nhạn Linh nhắm mắt lại, túm chặt áo sơ-mi người đàn ông bên trên, phát ra tiếng rên nhẹ uyển chuyển như khóc.

Vào thời khắc hoàn toàn bị tiến đến chỗ sâu nhất rồi cuộc không nhịn nổi đạt tới cao trào, cửa động bên dưới liều mạng co rút nhanh hơn, cắn chặt khiến kẻ xâm lược cũng thở dốc trầm trọng. Diệp Côn

lấy lại bình tĩnh, đỡ đôi chân đang quẩn lấy eo mình, căn bản không rảnh mà quần vạt áo sơ-mi trước bụng bị “làm bẩn”, thoáng dừng một chút mới bắt đầu động tác chiếm đoạt.

Động tác đó cơ bản có thể nói là dịu dàng, không cho phép kháng cự nhưng mà rất dịu dàng.

Đồng Nhạn Linh chỉ còn sức để mà thở dốc, trong lúc vô tình trao những nụ hôn mỏng, bốn mắt giao nhau với người đàn ông kia.

Khoảnh khắc ấy anh thật sự có cảm giác, tựa hồ thấy được vẻ cố chấp cháy bỏng trong ánh mắt đối phương. Diệp Côn muốn anh, muốn chiếm lấy hết thấy của anh, hơn nữa không phải anh thì không được.

Khát vọng như vậy khiến trái tim anh bỗng chốc đập nhanh dữ dội, lại bắt đầu nhìn không được phỏng đoán tầng hàm nghĩa thâm sâu ẩn sau ánh mắt kia, khát vọng trong đó, chiếm hữu trong đó, là vì cái gì? Đến cùng là vì cái gì? Trong men tình ngây ngất anh chợt có nghi ngờ như vậy, anh phát giác mơ hồ anh đã đụng tới được đáp án, thế nhưng cách một tầng thủy tinh mờ, anh chỉ có thể nhìn ra hình dáng đại khái.

Nhưng dù chỉ là chút dáng hình mơ hồ kia cũng đã khiến tim anh muốn nổ tung.

Anh cảm thấy thống khổ, bởi vì có sự thật bi quan rằng giữa bọn họ chỉ là quan hệ nhục thể khiến tim anh lạnh buốt, anh không dám nghĩ nhiều, mỗi một lần chỉ có thể giống như đây sẽ là lần cuối, đắm chìm vào sung sướng.

Hóa ra cái gọi là “rung động” nếu nảy nở từ trong tiềm thức vốn đã nhận định một mối quan hệ không nên động tâm sẽ bất đắc dĩ đến vậy, sẽ làm người ta xót xa đến vậy.....

Va chạm càng ngày càng mạnh, càng ngày càng sâu, Đồng Nhạn Linh gắt gao ôm đối phương, vùi mặt vào hõm vai vương theo mùi khói thuốc, lại khi đạt đến cao trào mà co rút, lần đầu, thật đúng là lần đầu tiên liều lĩnh ngẩng đầu, dùng miệng mình hôn lên đôi môi mỏng lúc nào cũng thích nói lời bá đạo kia.

Anh nhận thấy Diệp Côn sửng sốt mấy giây nhưng ngay sau đó nụ hôn lại đột nhiên thêm sâu thêm cuồng nhiệt, đâm rút trong thân thể cũng thô bạo hẳn lên khi nụ hôn sắp kết thúc. Tuy rằng không đến mức quá đau nhưng anh vẫn khóc, anh biết rõ nước mắt lúc này không phải chỉ bởi vì thống khổ. Khẽ cắn chặt đôi môi còn vương đầy xúc cảm, anh không muốn để người đàn ông kia thấy mình khóc bèn vùi đầu vào lồng ngực nóng rực trước mắt, ngay giây phút bên trong bị lấp đầy thứ đậm sệt nóng bỏng, nghe hơi thở tràn đầy hương vị giống đực lượn lờ tại bên tai, mặc cho chất lỏng mằn mặn trong veo trượt xuống từ khoeo mắt thấp ướt ngực áo đối phương.

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 13

Biên tập: Yến Phi Ly

Lo lắng và mâu thuẫn trong lòng Đồng Nhạn Linh có lẽ Diệp Côn nhìn ra được, thế nhưng bọn họ không ai có ý làm rõ mọi chuyện.

Có lẽ những gì nên nói thì luôn phải nói, bằng không áp lực lâu sẽ biến thành thuốc độc, hơn nữa cuối cùng từ ‘bệnh nhẹ mà che giấu’ phát triển thành ‘bệnh nguy kịch’.

Vào những ngày thời tiết nóng nhất, khi lên lớp cho Diệp Bằng, cả thầy và trò đều không tránh khỏi buồn ngủ, vì để nâng cao tinh thần, ông Diệp cho người chuẩn bị nước đá bào và nước có ga, mà Đồng Nhạn Linh cũng tận lực điều chỉnh chương trình học thoải mái hơn một chút, học một lát sẽ nghỉ ngơi một lát, tán gẫu, kể vài câu chuyện đùa, thậm chí còn kể chuyện ma.

Anh không phải người rành rọt cách diễn cảm nhấn nhá giọng để kể chuyện ma nhưng anh sẽ dùng thanh âm trầm thấp, mềm nhẹ, ngữ điệu lành lạnh khiến bầu không khí nhuộm đẫm cảm giác kinh dị, sau đó sẽ khiến người nghe đã bị hút vào bầu không khí rợn người này cảm thấy sau lưng phát lạnh. Nhưng dù cho lưng phát lạnh, nhị thiếu gia vẫn rất thích nghe.

Diệp Bằng cực kỳ yêu mến gia sư của mình, đã đến mức có thể nắm tay làm nũng, đối với người khác cũng luôn mở miệng bắt đầu lải nhải “thầy Đồng của em”. Thật lòng mà nói, biểu hiện của cậu

nhóc sẽ khiến Đồng Nhạn Linh vui vẻ nhưng cũng không khỏi lo lắng vị đại thiếu gia kiêu ngạo ương ngạnh nào đó biết được. Kể có dục vọng độc chiếm quá cường liệt quả nhiên thật đáng sợ, tuy là gần đây bọn họ không gặp mặt.

Việc làm ăn của Diệp gia tựa hồ tiến vào thời kỳ bận rộn, tại một lần qua đêm nào đó Diệp Côn từng nói với anh, nửa tháng tới bọn họ tạm thời không thể gặp mặt, đợi công việc xong xuôi sẽ lại giống lúc trước.

Đối với chuyện này Đồng Nhạn Linh không phát biểu bất cứ ý kiến gì, anh cảm giác mình cũng không cần phải nói gì cả. Người kia là người làm ăn, kinh doanh hơn phân nửa gia sản của Diệp gia, công việc ở Thiên Tân và Thượng Hải tuy tạm thời giao cho người khác xử lý nhưng hắn cũng không thể lơ là. Lần này gặp vấn đề là công ty ở Bắc Kinh, hắn là chuyện khó giải quyết bởi vì hắn nói nửa tháng không thể gặp mặt, Đồng Nhạn Linh cũng thật sự không nhìn thấy Diệp Côn hơn nửa tháng.

Anh lại bắt đầu thấy bất an.

Người đàn ông kia đi đâu?

Công ty, nhà riêng hay nước ngoài?

Giữa bọn họ có phải đã xảy ra vấn đề?

Nói là bận chuyện công việc nhưng có thật là bận việc không?

Đủ loại ý tưởng hỗn loạn với nhau, ngẫu nhiên anh sẽ mất ngủ, ngẫu nhiên sẽ cảm giác huyết Thái Dương và trong lòng đều khó chịu.

Nếu không còn gặp nhau nữa, mối quan hệ bắt nguồn từ cuộc giao dịch này hẳn sẽ thuận lý thành chương mà kết thúc đi?

Nếu vậy chỉ có thể nói, Diệp Côn đã chán rồi.

Mà làm đại thiếu gia hô mưa gọi gió, hẳn là người có khả năng nhất cũng có tư cách nhất để nói ra một chữ ‘chán’.

Hắn muốn cái gì thì sẽ có cái đó, tội gì phải tốn thời gian vào mỗi một mình Đồng Nhạn Linh.

“Xuân Nhi! Đừng nghịch nào~” Diệp Bằng ngồi đối diện đột nhiên gọi một tiếng, Đồng Nhạn Linh hơi hơi giật mình, ý nghĩ thất thần cũng bị cắt ngang.

Xoay mặt nhìn qua, hóa ra là nhóc mèo hoa đen trắng đang dùng chân trước nho nhỏ khều khều vạt áo dài của anh.

“Lớn lên không ít nhĩ.....” Nhìn nhị thiếu gia nhào qua ôm nhóc con không biết sợ là gì lên đùi, Đồng Nhạn Linh vừa cười vừa nói.

“Vâng, thật mau.” Nấn nấn một cái chân béo núc ních, Diệp Bằng cầm chân mèo hướng về phía Đồng Nhạn Linh vẫy vẫy “Phải rồi, Hải Đường nhà thầy thì sao ạ?”

“Cũng lớn gần gần thế này, có điều không béo bằng, không thích chơi đùa, nó mà dính lên đùi liền cuộn tròn không chịu đi.” Khẽ cười thuật lại, toàn bộ tâm trí anh lúc này đều là hình ảnh một nhóc mèo có bộ lông na ná con mèo trước mặt được anh bế về nuôi đang cuộn thành một cục tròn vo trên đùi, còn liều mạng làm nũng.

“Bởi vì chủ nào mèo ấy đó thầy~ em nghịch ngợm cho nên Xuân Nhi cũng nghịch ngợm, thầy Đồng trầm tĩnh cho nên Hải Đường

cũng vậy luôn.”

“Nào có chuyện thế này.”

“Đương nhiên là có chứ, chẳng qua Hải Đường dính người như thế lại không quá giống thầy nha, thầy hửn không phải người thích làm nũng mà.”

Nghe cậu nhóc nói như vậy, lòng dạ Đồng Nhạn Linh bất chợt run lên.

Đột nhiên anh nghĩ đến lời Diệp Côn từng nói qua, bản tính cất giấu sâu trong anh thực ra là ưa làm nũng, hoặc ít nhất cũng sẽ làm nũng trong tiềm thức. Điểm này anh không biết có đúng hay không, anh cảm thấy bản thân rất tự lập, chung quy trong nhà phải trông cậy vào anh, em trai phải trông cậy vào anh, mẹ cũng phải dựa vào anh. Chẳng lẽ bề ngoài anh cứng cỏi, mạnh mẽ đương đầu được với những chuyện này, nhưng trong lòng thực ra là muốn có người yêu thương, mặc anh thỏa mãn làm nũng sao?

Anh sẽ làm nũng với ai đây? Diệp Côn?

Đừng đùa, sao anh có thể không biết xấu hổ như vậy, làm sao dám.....

Tính chất mối quan hệ giữa họ đã chú định anh không được phép có tư tưởng làm nũng này.

Xuân Nhi bị nhị thiếu gia ôm vào trong ngực đang không ngừng xoay xoay thân mình, cái đuôi cao cao dựng lên, quét qua vết sẹo bên má nổi bật trên làn da bóng loáng non mịn của cậu.

Cảm giác ngựa ngựa, Diệp Bằng nâng tay lên tóm đuôi mèo, Đồng Nhạn Linh muốn nói cậu cẩn thận đừng làm nó cào, lại không muốn nhắc tới vết sẹo mà đối phương để ý nhất.

Nhưng anh không ngờ vào lúc anh ngáp ngừng chưa tìm ra từ nào để diễn tả, dứt khoát muốn giả bộ như không có việc gì thì Diệp Bằng lại chần chờ vài giây rồi chủ động mở miệng.

Cậu thiếu niên ấy nói, thầy Đồng ơi em thật sự rất mến thầy cho nên em muốn kể cho thầy nghe một bí mật.

Đồng Nhạn Linh nhướn mày nhìn đối phương.

“Thực ra, đây..... thầy nhìn cái sẹo này đi.” Dùng đầu ngón tay chỉ chỉ vào vết sẹo bên mặt, thiếu niên thanh tú tuyệt đối khiến người ta bất ngờ, cậu thẳng thắn nói ra lai lịch của thứ này “Đây là do anh cả đánh.”

Ngay khi cậu nói kia chui vào lỗ tai, Đồng Nhạn Linh lập tức sửng sốt.

Anh thật sự không biết.....

Chỉ biết vết sẹo là đề tài cấm kỵ lại không biết lí do vì sao có nó, mà giờ này khắc này nghe nói có liên quan đến Diệp Côn, hơn nữa hẳn còn là tác giả gây ra, Đồng Nhạn Linh chợt cảm thấy trong lòng tựa hồ có một tảng đá lớn đang bị cây to trôi theo dòng nước dữ ào ào đập vào.

“Thực ra cũng đáng đời em.” Nhún vai, Diệp Bằng thấy đối phương không nói bèn dứt khoát kể tiếp “Em và chị Thục Ngưng là cùng một mẹ sinh nhưng hai chị em chẳng thân thiết gì. Trước kia em bắt nạt chị ấy, thiếu chút nữa đẩy chị ấy ngã vào bánh xe ngựa

kéo than. May mà người đánh xe lanh tay lẹ mắt ghìm ngựa lại. Lúc ấy vừa vặn anh cả ở bên cạnh trông thấy, trực tiếp đoạt roi trong tay chú đánh xe cho em một quật. Sau đó..... em đau đến muốn chết ấy, máu chảy khắp cả người em, anh ấy bèn ném roi túm lấy em, nói cho em biết chỉ cần em dám khóc một tiếng, anh ấy sẽ đánh thêm một roi, khóc bao nhiêu tiếng thì đánh bấy nhiêu cái. Lúc đó em bị ảnh dọa đống hồn nên không thốt ra bất cứ tiếng nào.”

Cậu kể lại mọi chuyện thật thoải mái, cuối cùng còn mỉm cười bất đắc dĩ, nhưng đối với người nghe thì đó lại là một câu chuyện đáng sợ.

Đồng Nhạn Linh bất giác nghĩ anh có thể tưởng tượng dáng vẻ Diệp Côn khi làm như vậy, người đàn ông bá đạo kia thật sự có thể làm ra những chuyện này. Chỉ là, anh ngạc nhiên bởi vì người kia sẽ nổi giận chỉ vì tứ tiểu thư.

Trong lòng anh không khỏi suy nghĩ vẫn vợ, mà Diệp Bằng vẫn còn tiếp tục kể.

“Thực ra anh cả của em rất tốt, có năng lực, có trách nhiệm cũng có bản lĩnh. Chuyện làm ăn thì khỏi bàn, chỉ nói tới học vấn thôi, anh ấy thông thạo cả tiếng Anh và Pháp, hồi trước nhật kí của anh toàn viết luân phiên hai loại ngôn ngữ. Không biết thầy thấy qua chữ của anh chưa, bất kể bút máy hay bút lông cũng đều cứng cáp khí khái, tiếng nước ngoài em xem không hiểu nhưng chữ Hán anh viết thì em nhìn ra được. Nói chung là em cảm thấy anh ấy giống hệt như câu ‘nét chữ nét người’, trong sắc bén lại lộ ra nghiêm túc cẩn cẩn thận, nhìn quy củ thể diện nhưng thực ra trong khung vẫn có nét hung tàn. Ài... Thầy Đồng, em kể vậy có dọa thầy không?”

“..... Sao có thể, dù sao thầy và đại thiếu gia cũng không thân quen.” Rũ mắt khẽ cười nhẹ, Đồng Nhận Linh cực lực không để mình hiện ra vẻ khấn trương, nhưng anh biết Diệp Bằng nói không hề sai, Diệp Côn thật ra chính là người như vậy. Hắn là cánh ưng oai vệ đứng ở đầu cành cao, dùng ánh mắt sắc bén quan sát phía dưới, tùy thời sẽ giương rộng cánh lao xuống, gắt gao bắt lấy con mồi, không cho nó nửa đường trốn thoát.

“Anh cả thân với chị Thục Ngưng nhất. Thật ra hồi xưa ảnh không thích chị tư đâu nhưng chị ấy không biết ăn gan hùm hay sao lại cứ mè nheo bám riết ảnh không buông. Chị thua anh cả mười lăm tuổi, hình như là khi chị Thục Ngưng được khoảng tám chín tuổi, anh cả từ nước ngoài về một thời gian, chị ấy nhất định muốn kề cận ảnh, anh cả không thèm để ý đến chị, đứng lên định bỏ đi, ai mà ngờ chị ấy đường đường là tứ tiểu thư nhà họ Diệp thế mà nhào lên ôm chân anh cả, khóc lóc om sòm lẫn lộn, khóc đến nỗi ba em cũng chạy từ thư phòng tới xem có chuyện gì.” Nhớ lại chuyện xưa cậu không khỏi bật cười, Diệp Bằng thở dài, cúi đầu xoa đầu Xuân Nhi đang ngoan ngoãn trong lòng “Sau này chị Thục Ngưng đột nhiên trở nên thân thiết với ảnh. Mỗi lần anh cả mua quà về, trên danh nghĩa sẽ để em chọn trước còn lại mới chia cho các chị khác bởi vì em nhỏ nhất nhà mà. Nhưng thực tế, anh ấy đều sẽ chuẩn bị riêng cho chị Thục Ngưng một phần. Nhiều năm qua vẫn luôn như vậy. Lần trước anh ấy chờ em chọn xong mới bảo bác quản gia đóng gói tặng cho các chị khác nhưng ảnh lại mua riêng một cái đồng hồ vàng cho chị tư. Chuyện này em đều biết hết, cũng không phải ảnh làm không kín đáo nên bị lộ mà thực ra ảnh căn bản không tính toán giấu diếm hay sợ người khác biết.”

“Ngày trước em cũng nghĩ nếu em bám riết không buông thì có khi nào anh ấy cũng cưng chiều em giống vậy không, nhưng em

thử, kết quả chính là ảnh không thèm quan tâm em luôn, bởi vậy nên em mới giận dữ ghen tị với chị Thục Ngưng, mới ức hiếp chị ấy nhiều hơn, đến cuối cùng tự mình chuốc lấy một roi đau điếng. Cho nên thầy thấy không, anh cả của em chính là một kẻ kì quái ~ vừa quái dị vừa đáng sợ. Trong nhà trừ ba em thì từ quản gia đến chú gác cổng, giúp việc, tài xế thậm chí cả mấy dì, ai ai cũng sợ anh. Em nghe đối thủ trên thương trường cũng vậy, không thể trêu vào anh, càng không thể hiểu thấu anh. Chẳng biết trong này của anh suốt ngày đang nghĩ cái gì nữa.”

Vừa nói, Diệp Bằng vừa nâng ngón tay chỉ chỉ lên đầu, còn rất trẻ con mà bấu môi với Đồng Nhạn Linh, sau đó khi được nhóc mèo hoa cọ cọ âu yếm mới hưởng thụ mà khẽ cười tươi, người giúp việc vừa lúc đưa nước có ga đến, cả hai mới kết thúc đề tài này.

Nhưng đối với Đồng Nhạn Linh mà nói, tác dụng về sau của câu chuyện kia lại không dừng ở đó.

Diệp Côn “quái dị”, Diệp Côn “hung hãn”, đều khiến anh mờ mịt bối rối. Anh cứ nghĩ nếu anh cũng bám riết không buông thì sẽ nhận được kết quả gì?

Tứ tiểu thư, cô gái gả cho người đứng đầu quân đội Nam Kinh đó có thể thành công mà nheo làm nũng, sợ là ngoại trừ có bát tự hợp với Diệp Côn thì chỉ có thể nói bởi vì cô là con gái.

Nhị thiếu gia làm nũng thất bại, chẳng lẽ bởi vì cậu là con trai?

Có lẽ trong mắt Diệp Côn đàn ông con trai không có tư cách làm nũng... Mà quan hệ giữa bọn họ sở dĩ có thể duy trì liên tục tới tận bây giờ chỉ e cũng là vì may mắn anh xem như không biết làm nũng,

mặc kệ bản chất của anh thế nào, ít nhất ở mặt ngoài, anh không phải kẻ như vậy.

Trời ạ..... Rốt cuộc anh nên làm gì bây giờ?

Rốt cuộc anh nên mặc kệ cảm xúc nào đó đang nhen nhóm mỗi ngày một lớn trong anh, vụng trộm dùng ánh mắt mang theo hơi ấm nhìn sườn mặt người kia, rồi dứt khoát gom đủ dũng khí sẽ nghe theo sự điều khiển của cảm xúc, chủ động biểu hiện sự thân mật? Hay là nên tự nhắc nhở bản thân, kéo giãn khoảng cách, miễn cho đến cuối cùng mất nhiều hơn được, bị đuổi ra khỏi nhà rồi lại than ngắn thở dài oán hận bản thân, chán ghét bản thân?

Ai nói cho anh biết đi, anh nên làm cái gì bây giờ.....

Diệp Côn thật sự là bận rộn công việc? Sẽ không phải bởi lần trước bị anh chủ động ôm hôn mà thấy phiền chứ?

Đất trời ơi...

Ôm tâm tình muộn phiền qua vài ngày, Đồng Nhạn Linh bức bách chính mình, khuyên bảo chính mình, lừa gạt dụ dỗ bản thân, khiến bản thân lựa chọn cách thứ hai.

Anh phải tỉnh táo lại.

Anh không muốn về sau sẽ hối hận.

Anh đưa ra quyết định như vậy và cũng làm như vậy.

Diệp Côn lo liệu công việc xong lại tìm anh, lúc này anh bắt đầu dè chừng, cố ý bất hòa với đối phương. Anh cảm thấy lòng đau đớn không chịu nổi nhưng lại dừng không được. Mỗi một bước đi đều

hết như đang bước trên mũi đao lại chẳng thể bước xuống. Anh cứ cho rằng việc mình làm không lưu dấu vết nhưng anh không ngờ tới, mọi cảm xúc của anh không trốn khỏi ánh mắt đối phương.

Một ngày cuối tuần nào đó, sau khi dạy xong anh lấy cớ phải về nhà chăm sóc cha mà không qua đêm ở nhà Diệp Côn, việc này trực tiếp khiến hấn nóng nảy.

Cặp mắt mảnh dài nheo lại, nâng tay nắm chặt cầm Đồng Nhạn Linh, người đàn ông kia nhìn thẳng vào anh.

“Rốt cuộc em đang làm cái quỷ gì?”

“Tôi..... chỉ là muốn về nhà mà thôi.....” Quả tim trong lồng ngực nhảy loạn liên hồi, Đồng Nhạn Linh có ý định giã giụa lại bị người kia túm càng chặt.

“Về nhà? Trước kia chưa từng thấy em nói muốn về nhà. Em đang cố ý trốn tránh tôi phải không?”

“Tôi.....”

“Nói mau!”

Bị nhìn thấu, bị vạch trần, bị chọc thủng, trong tuyệt vọng Đồng Nhạn Linh tức thì có xúc động dội ngược lại thật mãnh liệt, anh không biết dừng khí từ đâu ào tới khiến anh đẩy đôi tay kia ra, sau đó dù cho hốc mắt bắt đầu phiem hồng vẫn thốt lên.

“Tôi không muốn hối hận. Đại thiếu gia, anh không thích bị người khác quán lấy đúng không? Tôi không muốn khiến anh thấy phiền. Mà thật ra anh đã thấy phiền chán rồi đúng không? Gần hai mươi

ngày không gặp, ngày đó khi anh trở về cũng không... không có về..... rất muốn.....”

Anh không có về rất muốn tôi, phải chăng anh đã chán rồi? Nếu là vậy thì xin nói rõ cho tôi biết, tôi có thể rời đi. Tôi không muốn nhưng tôi có thể đi. Về sau tôi vẫn là gia sư của nhị thiếu gia, anh vẫn là Diệp đại thiếu gia, chúng ta không còn bất cứ liên quan gì. Nhưng mọi chuyện chấm dứt càng sớm càng tốt, tôi không muốn chờ khi anh triệt để phiền chán rồi, về sau chúng ta gặp mặt dù chỉ chào hỏi cũng gượng gạo khó khăn!!

Những lời phía sau này, anh hoàn toàn chưa nói ra, cũng không cách nào thốt lên.

Mà Diệp Côn tựa hồ lại đọc được tâm tư của anh.

Sau đó, Diệp đại thiếu gia quen thói kiêu ngạo ương ngạnh lúc này mày lại nhăn lên, tính tình cũng lập tức nóng nảy.

Hắn kéo cánh tay đối phương, thật giống chim ưng đang quặp một chú nhạn bé bỏng vậy, nhanh chóng hướng về lầu dưới. Đồng Nhạn Linh cảm giác đau nhưng so với nỗi đau da thịt, lòng còn đau hơn gấp bội. Nhất là khi anh bị Diệp Côn kéo ra cửa chính, một giây sau liền bị ném ra bên ngoài.

“Gần hai mươi ngày không gặp? Một em cũng dám nói! Hai mươi ngày này thời gian ngủ của tôi cộng lại đều chưa đến ba ngày! Tôi vừa trở về liền tìm em, em còn muốn thế nào nữa? Còn dám làm mình làm mẩy với tôi, còn dám cố ý bất hòa với tôi? Được. Vậy em dứt khoát đừng đến nữa! Em không muốn hối hận, tôi liền cho em được giải thoát!”

Âm sắc ngoan lệ ném ra vài câu kia, người đàn ông đắm chìm trong cơn phẫn nộ dùng lực đóng cửa, căn bản không nhìn tiếp Đồng Nhạn Linh đứng ngây ngốc bên ngoài, đã nhanh chóng bước lên lầu.

Hắn không biết người kia trầm mặc bao lâu rồi mới cúi đầu, xoa cánh tay, không nói một lời rời đi.

Hắn không biết dọc theo đường đi Đồng Nhạn Linh có khóc hay không, về nhà có mất ngủ hay không.

Hắn thậm chí không biết rốt cuộc chính hắn đang giận cái gì, là bị người kia cố tình lảng tránh hay là vì bị hiểu lầm.

Hắn chỉ hung hăng nốc cạn một ly rượu mạnh rồi sau đó ngã đầu liền ngủ.

Mà Đồng Nhạn Linh về nhà rồi thì ngơ ngẩn rửa mặt đi ngủ, tới rạng sáng chợt bừng tỉnh, sau đó cuộn cả người vào trong chăn, cắn răng khóc thầm.

Anh cảm thấy mình không phải đàn ông, anh lại có thể khóc ướt gối đầu. Nhưng anh thật sự không có cách khác để giải tỏa..... Tim anh rất đau.

Một bên tự nhủ với mình có lẽ như vậy mới tốt, đau dài không bằng đau ngắn, một mặt khác thì chỉ còn lại cảm giác đau, là thật, rõ ràng rất đau.

Mới hừng đông, anh đã thu thập bản thân sạch sẽ chỉnh tề, ra về dạo mạo tiếp tục lên lớp.

Công việc vẫn phải làm, tiền vẫn phải kiếm, nhà cũng vẫn phải nuôi.

Chung quy anh chẳng thể nào bỏ nhà bỏ cha bỏ mẹ mà đi tìm cái chết.

Mấy ngày đó, anh nói rất ít, cực ít, sau đó thẳng đến ngày thứ tư, anh lại tới nhà chính dạy học cho nhị thiếu gia.

Anh chỉ hi vọng không gặp được Diệp Côn.

Trên thực tế, anh cũng không gặp được hắn ở đó. Anh chỉ nhận được tin tức về hắn mà thôi.

Đó là tin Diệp đại thiếu gia uống rượu bàn chuyện làm ăn với đối tác ở Hồng Uẩn lâu xong, trên đường về nhà bị tài xế của mình đâm một đao.

Khi ấy ông quản gia vội vàng vàng chạy tới gọi nhị thiếu gia tới phòng lão gia, lại không nói cho Đồng Nhạn Linh xảy ra chuyện gì, chỉ bảo anh đợi một lát. Anh đợi rất lâu thì ông mới xuất hiện, xin lỗi rồi mời anh đi về trước. Trực giác phát hiện sự tình không ổn nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, Đồng Nhạn Linh gật gật đầu chuẩn bị rời đi, bất ngờ lúc này Diệp Bằng lại nôn nóng chạy tới kéo anh lại nói “Thầy ơi làm sao bây giờ? Anh cả nhà em bị đâm!”

Nghe thấy hai chữ ‘bị đâm’, Đồng Nhạn Linh chỉ cảm thấy bên tai nóng bỏng ù ù, chẳng thể nghe được gì khác nữa.

Anh thậm chí quên sau đó anh đã chạy tới biệt thự của Diệp Côn thế nào. Anh chỉ nhớ rõ bản thân đứng ở góc phố nhìn hai cánh cửa cổng sơn đen gắt gao đóng kín, bên ngoài có mấy chiếc ô tô của nhà chính đang đậu. Chưa đầy một lúc, người ở bên trong đi ra, có

than thở, có kẻ nhú mày, có người vẽ mặt kích động lại không biết làm sao.

Cổng lớn bị đóng lại. Xe nối đuôi nhau rời đi, Đồng Nhạn Linh đợi một lúc lâu, mãi cho đến khi trời đều tối mịt mới ôm ấp quả tim đã sắp nhảy khỏi lồng ngực từng bước từng bước đi về phía cánh cửa kia.

Anh lay thử phát hiện cửa không khóa, anh đẩy ra cánh cửa sắt nặng nề, lại đóng thật chặt, cài then, xuyên qua khoảng sân đi đến tòa nhà hai tầng màu xám.

Cửa nhà bị khóa kín, khóa chặt từ bên ngoài.

Anh đi vòng quanh tòa nhà một vòng, phát hiện không có một cánh cửa nào có thể mở ra, lòng anh càng thêm kinh hoảng, cuối cùng khi sắp bị cảm xúc khẩn trương đốt đứt thần kinh mới nhớ ra chạy tới nhà kính phía sau.

Sau đó, cách tường thủy tinh trong suốt anh trông thấy người đàn ông với một tư thái uể oải đang nghiêng người tựa lưng trên ghế quý phi kiểu Tây sau khóm hoa lan Bạch Hạc cao lớn.

Đó là Diệp Côn.

Thân trên của hắn trần trụi, ngực quấn băng vải trắng, trên lớp vải thưa mơ hồ có vết máu đỏ, rõ ràng chính là bộ dáng bị thương nặng. Trong tay người nọ nắm một khẩu súng, mà trên đùi là một con mèo béo đang cuộn tròn. Đồng Nhạn Linh nhận ra nó, đó là mèo con trong đôi mẹ con được giữ lại nơi này. Diệp Côn nhẹ nhàng đặt tay trên người mèo nhỏ, vuốt ve theo hướng mượt lông, giống như là đang an ủi lại như là đang tìm kiếm an ủi.

Ngay sau đó, hắn nâng mắt bắt gặp Đồng Nhạn Linh đứng bên ngoài.

Trong giây lát bốn mắt giao nhau, Diệp Côn mạnh mẽ giơ súng lên chỉ ra bên ngoài, mèo nhỏ trên đùi bị kinh động nhảy xuống chạy trốn, mà Đồng Nhạn Linh thì sau vài giây sợ hãi, ma xui quỷ khiến nhanh chóng khiến bản thân bình tĩnh.

Từng bước chậm rãi, anh đi đến cửa hông nhà kính, cái cửa này nằm ở vị trí đối diện ghế quý phi, nhẹ nhàng đẩy một chút liền phát hiện cửa không bị khóa.

Chỉ khẽ đụng vào, cánh cửa không khóa liền mở ra.

Vào trong nhà kính, anh trầm mặc đi đến trước mặt Diệp Côn.

Ngực còn đang phập phồng, hô hấp cũng sắp trở nên khó khăn, Đồng Nhạn Linh nghẹn thật lâu, khi vất vả lắm mới bình tĩnh mà định hỏi thăm, lại chợt nghe thấy kia người đàn ông kia dùng chất giọng trầm thấp cùng giọng điệu kìm nén buông một câu “Sao bây giờ em tới đây?”

Anh sửng sốt.

“Tại sao tối hôm đó không sớm quay lại?” Lại là một câu hỏi khiến người ta chẳng hiểu ra làm sao.

Miệng Đồng Nhạn Linh ấp úng vài từ vô nghĩa, thật sự tìm không thấy lời nào có thể trả lời vấn đề này mà không để đến mức khiến đôi bên đều không thoải mái. Nhưng lời khiến anh triệt để kinh ngạc tới mức thần kinh cũng run rẩy còn ở phía sau.

“Tôi bảo em đi em liền đi thật? Em có biết em mang luôn cả thế giới của tôi đi?” Nghe lời chất vấn đầy nghiêm khắc đâm thẳng vào tim, nhưng lưỡi kiếm sắc bén đó lại dần hóa thành một vũng nước ấm áp, còn có hơi chút lạnh lẽo nhưng rất nhanh liền nóng hổi như ánh nắng ngày hè.

Đồng Nhạn Linh cho rằng mình nghe lầm, sau khi xác nhận không nghe sai, anh bắt đầu không biết nên tức giận cái loại phương thức tỏ tình tự đại cuồng vọng này hay là nên vui mừng vì hàm nghĩa cất giấu tận sâu bên trong và đồng thời cũng rất rõ ràng trong câu nói đó?

Đợi đã... Hàm nghĩa ẩn trong đó là thật sao? Người này nói lời này, thật sự là có ý như vậy hay chỉ là...

“Gã tài xế kia là người mới tới làm bên chỗ ba tôi, hôm nay hai lái xe chỗ tôi đều có việc nên gã làm thời được điều đến. Hắn có kẻ sớm mua chuộc, nay có được cơ hội mới ra tay.” Thở dài, Diệp Côn đưa tay chống trán, thấp giọng kể sơ mọi chuyện “Hiện tại không biết là nội quỷ hay là ngoại tặc cho nên tôi đuổi hết người bên đó ra khỏi cửa.”

“Vết thương... nghiêm trọng lắm không?” Một hồi lâu sau, Đồng Nhạn Linh rốt cuộc lên tiếng, so với việc phỏng đoán là ai âm thầm ra tay tàn ác, anh càng muốn biết nơi người đàn ông này đổ máu có nặng hay không.

“Không nghiêm trọng lắm, vết thương da thịt thôi.” Cau mày, cúi đầu nhìn vết máu loang trên lớp vải thưa, Diệp Côn nhìn lướt qua Đồng Nhạn Linh rồi sau đó vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình.

Do dự một chút, anh vẫn cẩn thận chậm rãi ngồi xuống sao cho không chạm đến vết thương của đối phương, lại nhe răng một hồi lâu mới mở miệng “Đại thiếu gia..... Tôi biết tâm tư anh luôn cẩn thận, đề phòng rất sâu, nhưng đừng vì chuyện lần này mà về sau không còn tin tưởng bất kì ai nữa. Được không?”

Diệp Côn nghe xong, nhìn người ngồi bên cạnh mình giống như nhìn thứ đồ vật hiếm có kì quái nào đó, thật lâu sau hắn mới thu hồi tầm mắt, cười khổ một tiếng lắc lắc đầu, lôi ra một chùm chìa khóa trong túi quần nhét vào tay Đồng Nhạn Linh.

“Sẽ không. Tôi còn tin em.” Nhìn sâu vào đôi mắt xinh đẹp đang sửng sốt giấu sau cặp kính tròn, hắn nhẹ nhàng băng quơ lại hết như vô cùng xác định thốt ra một câu như vậy.

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 14

Biên tập: Yến Phi Ly

Thời điểm Diệp Côn nói ra câu nói kia, cả người Đồng Nhạn Linh đều lâm vào trạng thái khó có thể miêu tả.

Anh cảm giác có một trách nhiệm rất nặng mang tên “tín nhiệm” đè lên đôi vai anh, mà phần sức nặng mang theo nhiệt độ ấm áp đó lại khiến anh bùi ngùi thật sâu.

Hốc mắt dần dần ửng đỏ, trong lòng lại hơi hờn dỗi, giận chính mình trước kia ngu xuẩn tự tiện suy đoán tâm tình người khác, cũng giận người đàn ông này tại sao không sớm nói cho anh biết.

Nếu quan tâm thì phải nói ra chứ, sao cứ để người ta muộn phiền đoán tới đoán lui...

Nhưng anh căn bản cũng chẳng có lập trường để mà trách cứ, rõ ràng chính anh cũng ghen một bụng tâm sự mà chẳng hề hé ra nửa câu.

“Chìa khóa tôi không dám nhận.....” Cúi đầu nhìn một chuỗi chìa khóa lớn bé khác nhau trong lòng bàn tay, anh mím chặt môi.

Diệp Côn căn bản không phản ứng lời từ chối của anh “Cái lớn nhất là cửa cổng, hai cái nhỏ hơn chút là cửa trước và sau biệt thự, hai chìa khắc hoa văn là cửa chính và cửa hông nhà kính, bốn cái

nhỏ là phòng ngủ với thư phòng, mỗi nơi có hai khóa, chuỗi chìa nhỏ nhất là toàn bộ cửa sổ.” Giới thiệu vị trí của mỗi một chìa khóa xong, Diệp Côn không cho anh cơ hội cự tuyệt nữa, nâng đôi tay đang cầm chùm chìa khóa kia lên, ấn chúng khép đầu ngón tay lại giữ thật chặt “Tôi còn có một chùm, chùm này em cầm đi.”

“Nhưng mà.....”

“Đừng hỏi vì sao, em biết vì sao.”

“.....” Đột nhiên giống như chẳng nói nên lời bác bỏ, gương mặt Đồng Nhận Linh mang theo chút bất đắc dĩ mà đỏ lên, gật đầu “Tôi nhất định sẽ giữ kĩ.”

“Ừ.”

“Ừm... lúc trước tôi tự tiện phỏng đoán suy nghĩ của anh, xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì?” Khẽ nhú mày, Diệp Côn ôm chầm lấy đối phương, trán tựa vào thái dương anh, ngửi mùi xà phòng nhàn nhạt trên cổ áo dài sạch sẽ kín đáo.

“Làm sai thì phải xin lỗi.”

“Vậy theo ý của em, tôi đuổi em ra khỏi cửa khiến em khó chịu vài ngày thì cũng phải nói xin lỗi?”

Nghe được loại phương thức biểu đạt như thế này, chẳng hiểu sao Đồng Nhận Linh muốn cười, ráng nhịn xuống để không cười ra tiếng, trong lòng âm thầm mang theo men chua tiếp nhận lời giải thích quanh co lòng vòng kia, anh bất chợt lớn mật cho đối phương một câu làm bầm “Nào dám, anh đường đường là đại thiếu gia.....”

Diệp Côn nhướn đuôi lông mày, môi liền tiến sát vành tai miễn cảm của người kia “Hiện tại tôi không đủ lực đẩy ngã rồi hung hăng làm em một trận cũng không có nghĩa em có thể mượn cơ hội này mà làm càn đâu. Chờ mai tôi tốt hơn sẽ kéo em tới đây, ngay tại ghế Trương quý phi này lột em sạch sẽ, làm đến nỗi em khóc cầu xin tôi. Sau đó cho em chút thời gian nghỉ ngơi, sẽ tự tay đút em ăn phúc bồn tử, sẽ đút no cái miệng nhỏ nhắn bên dưới rất thích nuốt đồ này nọ kia của em.....”

“Ngừng, đừng nói nữa!” Nhiệt độ nóng bỏng từ vành tai đến toàn thân trong nháy mắt đã khuếch tán, Đồng Nhạn Linh nâng tay che lỗ tai của mình rồi bật dậy, đỏ mặt, cau mày nhìn người đàn ông đang nheo mắt cong khóe miệng kia.

Quả nhiên, vẫn không thắng được.....

“Rồi, lại đây.” Thoáng giấu đi chút biểu tình ương ngạnh lại vẫn không thay đổi ngữ khí bá đạo, Diệp Côn đưa tay về phía Đồng Nhạn Linh, chờ anh ngồi xuống mới nhẹ nhàng dựa vào bả vai gầy gò, trong tay vẫn không buông khẩu súng có ổ quay kia.

“Đại thiếu gia, khẩu súng này..... cũng mang về từ nước ngoài sao?” Vì để dụ đi không khí xấu hổ, Đồng Nhạn Linh thấp giọng hỏi một câu.

“Đúng vậy.” Ước lượng khẩu súng này có hơi nặng, Diệp Côn nhét vào trong tay đối phương “Đây là năm ngoái có ít thời gian rảnh đi du lịch tới Connecticut, một tiểu bang ở vùng đông bắc nước Mỹ. Phát hiện khẩu Colt sản xuất năm 1862 còn nguyên linh kiện này trong rương gỗ ở một tiệm đồ cổ ven đường, tôi mới dùng vàng thỏi đổi lấy, xem như nửa đồ cổ đi.”

“Thật sự rất đẹp.” Sờ phần bóng súng bằng gỗ màu nâu được khảm lớp kim loại khắc rất nhiều chi tiết hoa văn tinh xảo, Đồng Nhạn Linh cảm thán.

“Quan trọng là bây giờ còn có thể lấy ra phòng thân.” Cười một thoáng, Diệp Côn cẩn thận cầm lại khẩu súng kia, đặt ở bên chân.

“Ừm..... Đại thiếu gia, thứ tôi lảm miệng.” Đồng Nhạn Linh chỉnh chỉnh tư thế, do dự một lát vẫn hỏi “Lúc tôi tới đây cửa cổng không khóa, như thế có phải rất không an toàn? Mặt khác, bình thường buổi tối anh chỉ có một mình, có phải nên để lại vài người bảo vệ mới tốt?”

Bị hỏi như vậy, trong mắt Diệp Côn toát ra thần sắc phức tạp, đó đáng vẻ chỉ xuất hiện khi mà một người đàn ông, một vị vương giả vẫn luôn cao cao tại thượng bị vây trong khốn cảnh, sau đó lại có người quan tâm hắn, lo lắng cho hắn.

Đó là một người đã quen với sự cứng rắn, cực ít để lộ ra mặt yếu mềm của bản thân.

“Tôi không tin bất luận kẻ nào, em biết mà. Buổi tối ở nơi này không giữ người ngoài, cửa sổ có khóa, trong tay có súng là đủ rồi. Chìa khóa cổng mấy người giúp việc và quản gia đều có, tôi còn chưa đến nỗi để bọn họ đến sớm lại phải đứng đợi bên ngoài. Có điều muốn vào trong nhà thì vẫn phải đợi tôi ra mở cửa. Hôm nay xảy ra chuyện, tôi liền bảo bọn họ về trước, qua mấy ngày điều tra rõ là ai phá rồi sau lưng mới gọi về cũng không muộn.”

“Nhưng vừa rồi cửa hông của nhà kính không khóa.....”

“Đó là cố ý mở ra, nếu ngộ nhỡ có chuyện gì bất ngờ tôi cũng muốn lưu lại một đường cuối cùng có thể nhanh chóng chạy thoát.” Diệp Côn bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

“Ừ.” Nhẹ nhàng lên tiếng, đầy đầu Đồng Nhạn Linh đều nghĩ tới câu nói ‘không giữ người ngoài’ kia.

Không giữ người ngoài, chẳng lẽ đối với Diệp Côn thì anh không phải là người ngoài sao? Bây giờ thì không nói làm gì nhưng ban đầu anh cũng không bị liệt vào nhóm người ngoài? Hình như không đúng lắm...

Lại nhin không được nghĩ loạn trong lòng, Đồng Nhạn Linh cũng không biết thực ra anh đoán đúng một nửa. Lúc đầu Diệp Côn còn chưa tới mức xem anh không phải người ngoài nhưng cũng tuyệt đối không phải người ngoài cần cẩn thận đề phòng. Hắn cảm giác thầy giáo dạy học sạch sẽ, ẩn nhẫn, khiêm nhường này có thể đưa vào trong nhà, có thể ngủ giường của hắn, có thể cùng hắn trắng trợn quán lấy nhau cả một đêm.

Mà trước đó, hắn chưa từng như vậy.

Hắn sẽ không đưa kẻ khác về nhà, lại càng không giới thiệu mỗi một gian phòng, mỗi một góc ngách trong ‘lãnh địa’ của hắn.

Hắn hi vọng dù hắn không nói, Đồng Nhạn Linh cũng có thể đoán được, hơn nữa có thể hiểu rõ đây đều là vì cái gì.

“Em ăn cơm chưa?” Sờ sờ sợi tóc mềm mại của đối phương, Diệp Côn hỏi.

Đồng Nhạn Linh lắc đầu.

“Vậy thì lo ăn cơm trước đi.”

“.....Về nhà ăn?”

“Tùy tiện ăn đâu đó rồi quay lại đây.”

“Ừm... đại thiếu gia thì sao?”

“Không đói bụng.”

“.....” Im lặng suy nghĩ một lát, Đồng Nhạn Linh bắt đầu nhẹ nhàng cuộn cổ tay áo dài lên “Hay là để tôi làm đi.”

“Sao cơ?”

“Tôi lớn thế này cũng biết làm vài thứ có thể nhét vào bụng.” Nói xong trên mặt hơi ngượng ngùng, Đồng Nhạn Linh đứng dậy “Nếu như đại thiếu gia không ghét bỏ, vậy thì ăn thử chút đi.”

“Tôi nhớ em nói nhà em có bảo mẫu nấu cơm.”

“Vâng, là chị Kim. Có điều gia đình bình thường cũng không thể nào mười ngón tay không động việc nhà. Ít nhiều có những thứ vẫn học vẫn biết sơ sơ.” Cười khẽ, Đồng Nhạn Linh chờ đối phương lên tiếng, mà Diệp Côn thì chỉ dùng ánh mắt như thể trông thấy đồ vật gì kì quái lắm mà nhìn anh, mãi đến khi nhìn không được mới cong khóe môi.

“Thế em đi xem xem có thể làm được gì thì làm đi. Lát nữa tôi qua.”

Ngày hôm đó càng về sau không khí lại càng kì diệu hơn, Diệp Côn cảm giác bản thân thật sự đã gặp một người khó lường, cũng không phải là Đồng Nhạn Linh bản lĩnh cỡ nào nhưng anh lại có thể

làm cho cảm xúc nào đó trong lòng không thuộc về kẻ mạnh bị bốc lên, hay có lẽ đây đúng là bản lĩnh lớn nhất của Đồng Nhạh Linh? Anh dùng chính sự ôn hòa mềm mại của mình trêu chọc, khơi gợi ra sự nhu hòa của kẻ khác, mà phần nhu hòa, mềm dịu đó đã ẩn giấu dưới vỏ bọc lạnh lùng thật nhiều năm.

Đêm đó, Đồng Nhạh Linh làm đơn giản vài món lót dạ, còn nấu một nồi cháo hoa. Khi anh đang nhìn các loại rau củ trong phòng bếp và thịt muối trong tủ, cân nhắc xem món gì mới thích hợp với vết thương của đối phương, Diệp Côn liền yên lặng đứng ở cửa bếp, đốt điếu thuốc, vừa hút vừa chống tay lên khung cửa nhìn anh.

Trong suốt bữa tối cả hai đều khá trầm lặng, hai người chỉ ngẫu nhiên trò chuyện dăm ba câu, lúc Đồng Nhạh Linh thử thăm dò hỏi đồ ăn có hợp khẩu vị hay không, Diệp Côn liền gật gật đầu sau đó dùng đũa gắp đồ ăn đặt vào trong bát của hãh.

Sau bữa cơm, Đồng Nhạh Linh thu dọn bát đĩa sạch sẽ, Diệp Côn vẫn đứng bên cạnh nhìn như cũ. Quét dọn xong xuôi, hai người cùng lên lầu, Đồng Nhạh Linh cầm hòm thuốc mà Diệp Côn đưa cho anh, thay thuốc và băng vải cho đối phương. Động tác của anh vô cùng dè chừng cẩn thận, sợ chạm chút thôi người kia sẽ bị đau, miệng vết thương may mà không quá sâu nhưng vẫn khiến người ta nhìn thấy phải run rẩy trong lòng. Xử lý hoàn tất, bọc lên vải trắng sạch sẽ, anh mới nhẹ nhàng thở ra một hơi, lúc anh muốn thu hồi hòm thuốc nào ngờ lại bị người đàn ông kia ôm chặt, kéo lên trên đùi.

“Đại thiếu gia..... Cẩn thận!” Nhất thời anh hoảng hết cả lên, hòm thuốc trong tay cũng thiếu chút nữa quăng xuống đất, Đồng Nhạh Linh không dám giãy giụa, chỉ khi bị ôm ngồi vững mới khẽ quay mặt đi không dám giao tiếp ánh mắt với đối phương.

“Về sau, lúc chỉ có hai chúng ta đừng gọi tôi là đại thiếu gia nữa.”
Diệp Côn mở miệng đưa ra mệnh lệnh như vậy.

“Cái gì?”

“Ở bên ngoài, tùy em gọi tôi là ‘thiếu gia’ thế nào cũng được
nhưng khi chỉ có tôi và em thì hãy gọi tên tôi.”

“Sao có thể.”

“Có gì mà không thể?”

“Nhưng.....”

“Bảo em gọi thì em cứ gọi.”

“Vậy... vậy..... ‘Côn thiếu gia’?” Vừa nói ra khỏi miệng, mặt liền
đỏ bừng hết cả lên, Đồng Nhạn Linh vốn tưởng sẽ thấy đối phương
gật đầu, nhưng ai biết đôi mày người kia lại nhíu chặt.

“Không cần gọi thiếu gia.” Trực tiếp phủ định cách gọi này, Diệp
Côn ôm vòng eo nhỏ, ghé sát tới cắn một ngụm lên vành tai mềm
mại “Gọi ‘Thiên Diệm’.”

“..... Hả?” Sờ sờ vành tai hơi ngứa, Đồng Nhạn Linh đỏ mặt hỏi.

“Thiên Diệm, chữ Diệm của tam hỏa. Mệnh của tôi ngược với
Thiên Điều, nó là Ngũ Hành thiếu thủy, tôi là Ngũ Hành thiếu hỏa.”

(*) Chữ Diệm 焱 được ghép bằng ba chữ hỏa 火. Chữ Điều 淼
được ghép bằng ba chữ thủy 水

“Nói như vậy.... Cũng là bởi vì trước có ‘Diệm’ của anh nên mới
có ‘Điều’ của trò ấy? Ông Diệp là cố ý muốn duy trì kết cấu trong tên

của cả nhà sao?”

“Thông minh.” Nhẹ nhàng mỉm cười, Diệp Côn nhìn chằm chằm gương mặt vẫn đang nóng bừng trước mắt hắn “Về sau cứ gọi tên tôi. Quyết định vậy đi.”

Bị hắn bắt buộc như vậy, Đồng Nhạn Linh mới đầu chỉ hơi sửng sốt sau đó lại đột nhiên bật cười, tự thấy mình thất lễ, anh vội vàng nín cười, rồi trong ánh mắt khó hiểu của đối phương, nói cho Diệp Côn, lúc trước nhị thiếu gia Diệp Bằng cũng từng muốn anh nhất định phải gọi cậu nhóc là Thiên Diểu, ngay cả cái cách ‘quyết định vậy đi’ cũng y hệt nhau, đều rất độc tôn không cho người ta cơ hội phản bác.

“Thế nên em gọi nó như vậy?” Diệp Côn nhướn chân mày.

“Đương nhiên không, đó là xưng hô giữa người nhà với nhau, tôi sao có thể.” Thấy vị kia lộ ra ánh mắt bất mãn anh mới ý thức được hình như mình kể ra chuyện không nên kể, bèn vội vã giải thích rõ mọi chuyện, nói xong liền nhanh chóng ngậm miệng.

Mà Diệp Côn thì sau cơn bất mãn, trên mặt hơi hơi có thần sắc xấu xa xuất hiện.

Hắn thoáng siết chặt tay, trước cho Đồng Nhạn Linh một câu khiến anh mặt đỏ tai hồng “Nói như vậy tức là em đã có giác ngộ cho tôi làm ‘người nhà’?” Sau đó vừa đỡ anh đứng lên vừa giữ chặt cổ tay xương gầy kia, kéo anh cất bước vào phòng tắm.

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 15

Biên tập: Yến Phi Ly

Bị mang vào phòng tắm, anh liền biết sẽ phát sinh chuyện gì.

Trên danh nghĩa là giúp người kia cọ rửa thân thể, mới chà chưa được hai phát đôi tay kia đã mò qua.

“Cởi áo ra.” Mệnh lệnh cực kì trực tiếp, Diệp Côn dùng ánh mắt nhìn cổ áo đối phương, ý đồ hiện rõ mồn một.

“Không sao đâu, trời nóng, ướt một lát rồi cũng khô.....” Muốn làm bộ như nghe không hiểu hàm ý trong lời nói của hắn, Đồng Nhạn Linh thử cãi lời nhưng mà cái người quen thói bá đạo kia căn bản không tiếp thu.

“Giờ em không cởi, đợi một hồi tôi cũng sẽ cởi sạch của em, hay là... em thích mặc quần áo để tôi sờ?” Lời nói quá mức trần trụi, Diệp Côn ngồi trên ghế lót nhung bên cạnh bồn tắm lớn, dựa vào lưng ghế dựa, chân bắt chéo chờ Đồng Nhạn Linh lựa chọn bước tiếp theo.

Đến cuối cùng, anh vẫn cởi quần áo.

Diệp Côn là kiểu người muốn lấy liền lấy, nếu không phải hắn có thân phận thiếu gia nhà giàu, nếu không có tư thái ưu nhã cao ngạo

và bóc đi lớp học thức uyên thâm thì có lẽ hẳn sẽ là một tên thô phỉ khét tiếng.

Hắn nhìn trúng cái gì thì nó sẽ là của hắn, không cho phép nói không.

Mà điều đáng sợ hơn đó là Đồng Nhạn Linh ở trước mặt hắn càng không có biện pháp nói không. Người đàn ông kia đối tốt với anh, độ chiếm anh, ‘muốn’ anh, cùng với sự sùng ái không phân phải trái đều làm anh chẳng thể nào khước từ. Anh không dám thừa nhận là chính bản thân anh cũng muốn, nhưng trên căn bản, anh cần cảm giác ‘bị chiếm hữu’ đó.

Sự tồn tại của Diệp Côn sẽ khiến anh nhận thấy bản thân rất quan trọng.

Vốn dĩ người kia lạnh lùng tới từng hơi thở thể nhưng càng tiếp xúc lại càng nhận thấy hơi ấm từ mỗi một tiếng nói mỗi một hành động ở hắn, nóng tới nỗi làm người ta kinh hoảng, dần dà có lẽ sẽ bị nóng cháy, thiêu đốt thành tro tàn, dường như không còn cảm thấy sợ hãi giá lạnh nữa.

“Đã mấy ngày không chạm vào em, nơi này..... có đói bụng không? Hửm?” Nâng tay ôm eo đối phương, đầu ngón tay lần mò trượt xuống, dừng lại tại khe hở chật hẹp.

Thân thể Đồng Nhạn Linh run lên, rất nhanh liền có phản ứng.

Anh thấy thật xấu hổ, xấu hổ khi chính mình lại thích loại đụng chạm này, mà Diệp Côn lúc nào cũng có biện pháp khiến anh trong thời gian ngắn nhất ngay cả xấu hổ là cái gì cũng chẳng còn sức mà suy nghĩ.

Diệp Côn cầm lấy khăn mặt từ giá treo bên cạnh bồn tắm lớn đưa qua cho Đồng Nhạn Linh, rồi sau đó cố tỏ ý để anh kì lưng giúp hấn.

Thứ giữa đùi còn cứng rắn, âu yếm đụng chạm đột nhiên biến mất, còn muốn anh kì lưng?

Trong lòng âm thầm làm vẻ mặt thăm thiết chất vấn sao hấn có thể như vậy, tay lại vẫn gấp khăn mặt đợi người đàn ông kia nghiêng người điều chỉnh tư thế ngồi, hơi thở Đồng Nhạn Linh dần không ổn bắt đầu công việc.

Có điều tâm trí anh đã sớm bay xa tận đâu đâu.

Người này quả là tà khí... lúc nào cũng bắt nạt người khác...

Có khi hấn muốn anh, không đủ thì sẽ không chịu ngừng, có khi thì giống như bây giờ, rõ ràng là hấn khơi gợi trước lại cố tình ngừng giữa chừng, một chút cũng không chịu nhường. Mà lúc hấn muốn cũng thường dùng đủ loại thủ đoạn “tra tấn” khiến anh sau màn ân ái sẽ tự oán hận chính mình vì sao vừa rồi lại biểu hiện hết như mèo cái phát tình, dù là nhiều lần sau đó vẫn chẳng thể kiềm chế.

Sau đó, khi hơi thở của cái tên đáng ghét kia cứ lượn lờ bên tai, cánh tay nóng bỏng cũng vòng quanh anh, Đồng Nhạn Linh đành dán má lên lồng ngực rắn chắc, đầu ngón tay phía sau lưng đối phương cào ra mấy vết đỏ, tiếng thở gấp cùng rên rỉ áp chế không nổi mà bật ra khỏi miệng, cũng vào lúc bị buộc lên cao trào, trong đôi mắt ngập tràn dục vọng chiếm hữu của người đàn ông kia sẽ tỏa ra thần sắc tuyên dương, vừa lòng cùng sung sướng.

Có đôi lần, không, nên nói là rất nhiều lần, mãi đến khi cạn hết sức lực sau cao trào, chân Đồng Nhận Linh vẫn quẩn lấy eo đối phương, vô thức co rút huyết đạo vốn đã rất chặt. Anh không rõ thân thể mình có bao nhiêu phù hợp với người đàn ông này, anh thậm chí không phản ứng nổi vì sao lần hoan ái này đáng lẽ nên kết thúc lại đột nhiên tiếp tục. Anh hoàn toàn không hay biết khi Diệp Côn cảm nhận được anh đã thỏa mãn, tâm tình hẳn sẽ vui vẻ biết bao nhiêu, mà kết quả của niềm vui này dĩ nhiên là lại hung hăng kéo dài thêm một hiệp, thẳng đến khi ngay cả tiếng rên rĩ anh đều không phát ra nổi nữa.

Càng nghĩ lại càng “muốn”, ngay khi cả suy nghĩ đều quẩn không nổi nữa, khước mắt Đồng Nhận Linh chợt ướm.

Tay đang kì lưng dừng lại, khăn mặt trượt xuống đất, anh nắm vai đối phương, hơi hơi cúi xuống lấy hết can đảm dũng khí nhưng vẫn mang theo chút khiếp đảm, dùng thanh âm run rẩy mở miệng.

“Đại thiếu gia..... Tôi.....”

“Em làm sao?” Đương nhiên biết sự run rẩy kia nói lên điều gì, thực ra Diệp Côn cũng khá kinh ngạc khi anh có thể nhẫn nhịn lâu đến vậy, càng không nghĩ tới bản thân cũng có thể nhẫn nhịn tới giờ, không hề cố kỵ triển lộ khước miệng tươi cười, quay người lại, hẳn ôm chặt eo đối phương, thò tay qua cổ ý nhẹ nhàng xoa nắn một chút thứ đang khát vọng được chăm sóc.

“A!..... hư.....” Xấu hổ sắp chết, Đồng Nhận Linh dứt khoát từ bỏ tự tôn khi nơi nào đó được an ủi, tự mình ngồi lên đùi người đàn ông kia. Ôm cổ đối phương, anh vùi mặt thật sâu vào hõm vai nóng bỏng, sau đó liền dính chặt như vậy, mặc kệ là phía trước bị lòng

bàn tay cọ xát hay đằng sau bị đầu ngón tay đùa bỡn, đều không chịu ngẩng mặt.

Lần đó, bọn họ không thể đợi tới lúc lên giường.

Diệp Côn cứ vậy ngồi trên ghế dựa đỡ Đồng Nhạh Linh điều chỉnh tư thế, để anh ngồi trên đùi quay lưng lại với hắh, khiến cái miệng nhỏ khít chặt như đang cố ý thúc giục hắh nổi thú tính từng chút một nuốt vào vật lớn của mình, rồi sau đó hơi dùng lực nhéo đầu v* mắh cảm đã bị mút sưng đỏ. Hắh có thể cảm nhận được bên trong người kia càng thêm co rút cắn nuốt thật mạnh, khẽ liếm đi lớp mồ hôi ẩm ướt trên tấm lưng trước mắt, cũng dẫn dắt đối phương tự động eo lưng.

Quả nhiên vẫn rất dọa người....

Dư quang khoe mắt thoáng nhìn hình ảnh trong tấm gương lớn phía đối diện, tư thế làm tình dâm đãng chói mắt, Đồng Nhạh Linh quay đầu, nhắm mắt lại.

Lý trí cứ vậy rơi xuống vực thẳm nổ tan xác.

Anh không kịp để cho lý trí tự nhắh xác, còn vài mảnh dư thừa đáng thương tồn tại liền bị ngọn lửa từ tận sâu thẳm thành tro tàn. Cuối cùng chỉ vương lại nhịp thở gấp gáp cùng dư vị ngọt ngào giống như vĩnh viễn đều sẽ không tán đi, lượn lờ quấn lấy nhau, chặt chẽ kết hợp chung quanh thân thể hai người.

“Có khỏe không?” Diệp Côn rút ra, dịu dàng ôm đối phương thấp giọng hỏi.

“Ừ.....” Rũ mi đáp một tiếng, Đồng Nhạh Linh không dám đối mặt nhìn thẳng ánh mắt người kia. Anh cảm thấy đau, lần này có hơi

đau. Lúc tiến vào không được bơi trơn kĩ càng như mọi khi, không biết có phải là bởi vì cảm giác đau của anh lại phản tác dụng, kích thích Diệp Côn càng ngang ngược hơn thông thường, giống như quá muốn anh, muốn tới nỗi rối loạn hết thủy.

Thế nhưng, chính anh cũng không cự tuyệt.

Anh cũng muốn người đàn ông này, mặc kệ có đau hay không, anh đều không có ý định bảo ngừng.

Đây hẳn là luân hãm nhỉ? Nhưng dù sao khi chỉ có hai người ngay cả lí trí còn lần lượt bị thiêu cháy, luân hãm gì đó thì cứ mặc nó đi thôi.....

Lo lắng nhìn lớp vải thưa đã rời rạc trên ngực người kia, Đồng Nhạn Linh nhíu mày “Đại thiếu gia, vết thương của anh....”

“Không sao, chạm vào em thì sẽ không biết đau nữa.” Không chút che giấu nói ra lời âu yếm ngọt ngào, Diệp Côn cười nhìn đối phương đỏ mặt, sau đó nhắc nhở “Không phải đã nói rồi sao, khi chỉ có hai chúng ta thì gọi tên tôi.”

“Tôi..... không quen.”

“Em không gọi thì sao quen được.” Nắm cầm đối phương, Diệp Côn dùng ánh mắt như muốn hớp hồn cặp mắt đang muốn né tránh kia “Mau, gọi tên tôi.”

Biết mình căn bản không có đường lui, kìm nén trái tim sắp nhảy ào ra khỏi ngực, Đồng Nhạn Linh chần chờ một hồi lâu mới thấp giọng mở miệng.

“.....Thiên Diệm.”

“Thật ngoan.” Diệp Côn nở nụ cười hài lòng như phần thưởng cho người kia, vuốt ve hai má nóng ửng nhiễm đỏ sau hoan ái càng có vẻ xinh đẹp, hôn lên cánh môi mềm mại của đối phương “Đi thôi, đi nằm một lát.”

Đêm đó, Đồng Nhạn Linh ở lại biệt thự.

Diệp Côn hỏi anh có sợ không nếu nửa đêm có kẻ xông tới, anh chỉ lắc đầu sau đó cẩn thận gói lên cánh tay người kia.

Toàn bộ quá trình ám sát, ngày hôm sau anh mới nghe Diệp Côn kể chi tiết, hóa ra gã tài xế kia lấy cơ ô tô có tiếng lạ mới dừng ở nơi vắng vẻ để kiểm tra, tiện đà móc dao ra. May mắn Diệp Côn lúc nào cũng cảnh giác, thân thủ lại nhanh nhạy, dù cho trong xe chật hẹp hắn vẫn kịp chống cự đồng thời lựa đúng thời cơ cho đối phương một đấm. Bị đánh vỡ mũi, gã tài xế hoa mắt chóng mặt, thấy khả năng ám sát vô vọng bèn chạy trốn chết.

Mà Diệp Côn phát hiện vết thương không quá nghiêm trọng, tự mình lái xe về nhà.

“Đại thiếu gia, anh....” Muống trong tay Đồng Nhạn Linh sắp cầm không vững “Sao không trực tiếp đi bệnh viện hoặc là gọi người qua đón....”

“Vào lúc đó em cho rằng ngoài bản thân ra tôi còn có thể tin ai?”

Một câu đơn giản khiến cho Đồng Nhạn Linh không có từ ngữ nào để ứng đối.

Xác thật.... người này vốn đa nghi, gặp chuyện khẩn cấp nguy hiểm tới tính mạng làm sao có khả năng giao an nguy bản thân cho kẻ khác?

“Vậy tới đây sẽ giao cho cục cảnh sát tham gia điều tra chứ?”

“Ừ.” Diệp Côn gạt đầu, đứng lên đi lấy ra một cái cặp từ ngăn tủ cạnh bàn ăn, đặt lên bàn “Đây là đồ em làm rơi hôm đó.”

Lập tức nhớ tới tình cảnh ngày ấy mình bị ném ra khỏi cửa, trong lòng liền dâng lên khó chịu, Đồng Nhận Linh mím môi, nói cảm ơn rồi đặt cặp tài liệu lên ghế.

“Vẫn còn giận?” Diệp Côn nhẹ nhàng vuốt ve sợi tóc buông xuống bên thái dương đối phương.

“Không.....” Anh cúi đầu.

“Không cho giận nữa.” Hắn khẽ nhíu mày, sau đó trên mặt không biết vì sao lại hiện ra chút rạng rỡ nhàn nhạt, bổ sung một câu “Tôi đã xin lỗi em rồi.”

Giải thích? Khi nào? Đó có thể gọi là xin lỗi sao?

Thật là sắp bật cười vì ai kia, mặt Đồng Nhận Linh đầy vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng thờ dãi không chấp nhất phân cao thấp với kẻ nhất quyết không chịu nói thẳng câu xin lỗi này nữa.

“Đại thiếu gia, anh thật là... chẳng bao giờ chịu nói lý.”

“Nói lý nói lẽ sao có thể chu du khắp thế giới.” Trực tiếp đáp trả đối phương một câu, một tay Diệp Côn nắm lưng ghế dựa, tay kia thì chống mép bàn, cúi người hạ xuống nụ hôn nóng ướt, sau khi nụ hôn chấm dứt liền ghé sát bên tai Đồng Nhận Linh thầm thì “Nói lý, lúc này chỉ sợ em sớm đã là của người khác.”

“Tôi không.....” Định phủ nhận theo bản năng, lại giật mình kinh ngạc phát hiện một khi phủ nhận chẳng khác nào là đang khẳng định ẩn ý xấu hổ mà người kia bày ra, Đồng Nhận Linh ghen hống còn Diệp Côn thì không tính toán dễ dàng bỏ qua cho anh.

“Em không cái gì?”

“.....”

“Không phải là của người khác?”

“.....”

“Đúng không?”

“.....Đừng hỏi.”

“Em chỉ có thể là của tôi. Có nghe thấy không? Tôi sớm đã nói rồi, ai dám giành giật với tôi thì kẻ đó chính là chán sống. Em phải ngoan ngoãn ở bên tôi, không cho đi đâu hết, dù tôi có bảo em đi em cũng không được đi!”

Lại là lời nói rất không phân rõ phải trái nhưng khi thốt lên những câu kia, từ ánh mắt từ hơi thở bá đạo của hắn lại mơ hồ toát ra vẻ bất an. Đây là lần đầu tiên Đồng Nhận Linh thấy vẻ lo lắng đó, mà nó lại khiến anh cảm thấy thật bình yên.

Hóa ra cái tên vương giả quen đứng ở nơi cao này cũng biết sợ. Không phải sợ đối thủ trên thương trường, thậm chí không sợ cái chết mà bọn ám sát suýt đạt được, nhưng hắn lại sợ anh rời bỏ hắn.

Thử hỏi, ai khi thấy sự quan tâm, bất an trong mắt người mình thương yêu mà không mềm lòng cho được?

Mặc kệ người này từng mạnh bạo cưỡng chế bước vào trái tim anh thế nào, quan trọng nhất là hắn đã bước vào, anh cũng đã rung động.

“Tôi... Em có thể đi chỗ nào.....” Đỏ mặt, Đồng Nhạn Linh nâng tay đặt lên mặt bàn sau đó trượt đến mép bàn, dùng lòng bàn tay của mình nhẹ nhàng phủ lên đầu ngón tay đối phương.

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 16

Biên tập: Yến Phi Ly

Những lời Đồng Nhạn Linh và Diệp Côn bày tỏ ngày đó có thể nói là đã chính thức xác định chuyện giữa bọn họ. Tuy rằng tình hình ngoài kia vẫn không yên ổn như cũ nhưng ít ra họ cũng không cần phải lo lắng phỏng đoán nữa.

“Cầm chìa khóa nhà tôi thì sẽ trở thành người nhà của tôi, em hiểu không?” Trước khi đưa Đồng Nhạn Linh ra ngoài, Diệp Côn nhìn anh chăm chăm rồi hỏi.

“.....Hiểu.” Hơi hơi đỏ mặt, gật đầu mềm nhẹ nhưng cũng rất kiên định, anh đeo kính mắt ôm chặt cặp tài liệu của mình, dịu dàng dặn một câu “Làm ơn chú ý an toàn!”, chần chờ một lát mới ngẩng đầu đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước trên đôi môi mỏng vừa mềm mại lại vừa ấm nóng của đối phương, rồi vội vàng mang theo kích động và then thùng, xoay mặt chạy vội ra cổng.

Anh trốn.

Mà cái người đàn ông ‘mặc kệ’ anh trốn kia chỉ tựa vào khung cửa, nhìn bóng dáng cao gầy hấp tấp rời đi, thấp giọng bật cười khe khẽ.

Hai ngày sau, gã tài xế có ý đồ ám sát Diệp đại thiếu gia bị bắt về quy án.

Gã tài xế này thật ra cũng bị người khác lợi dụng xúi giục nhận tiền giết người mà thôi. Kẻ mua chuộc gã là đối thủ trên thương trường của Diệp gia. Kế hoạch của tên đối thủ kia vốn là muốn dùng người trong biệt thự của Diệp Côn, kết quả sau khi quan sát hồi lâu lại phát hiện những người đó kín tiếng, trung thực, không thể mua chuộc. Vì thế không tiếp cận những người đó nữa mà là ra tay từ kẻ hở bên chỗ nhà chính.

Cuối cùng bị thu mua là tài xế thường phục vụ các vị phu nhân của ông Diệp. Người này tham lam ham hưởng lạc, thấy tiền sáng mắt. Đợi hồi lâu rốt cuộc đợi được cơ hội khi hai tài xế bên chỗ Diệp Côn đều bị phái ra ngoài, gã bèn xung phong nhận việc làm thay ca.

Chỉ tiếc gã không phải đối thủ của Diệp Côn, có thể khiến hấn đổ máu đã là không tệ nhưng cũng chỉ tới tình trạng này mà thôi.

Vì thế thủ phạm gây án và kẻ đứng sau đều sa lưới, cùng nhau bị trừ tận gốc.

Đám người kia bị bắt giam toàn bộ, việc duy nhất mà Diệp Côn làm với chúng chính là tung một số tiền lớn để đảm bảo rằng khi hấn còn sống vĩnh viễn không nhìn thấy gã đối thủ cùng tên tay sai bị thu mua kia nữa.

Cảnh sát nhận tiền dĩ nhiên vô cùng vui vẻ lấy lí do chính nghĩa vì dân phục vụ, nhúng tay vào khiến hai kẻ kia chịu mức án nặng nhất. Hấn ta đương nhiên sẽ không để hở chuyện nhận tiền này ra ngoài, sâu bên trong hấn có vì chính nghĩa hay cũng không đáng bàn đến, còn các tờ báo lớn ở Bắc Kinh đều đưa tin này thành tiêu đề nóng hổi.

Diệp Côn không phải kẻ ác nhưng cũng không phải người lương thiện. Hắn sẽ không vì lợi ích cá nhân mà làm hại người khác, thế nhưng kẻ xấu trêu chọc đến hắn thì tốt nhất đừng mong sống yên ổn.

Không muốn cho hắn đường sống kết quả sẽ là đường cũng đường hòng đi, sống cũng đường hòng sống.

Sự kiện liên quan đến Diệp gia lắng xuống đã là nửa tháng sau. Thời tiết cũng tiến vào giai đoạn nắng nóng nhất.

Đồng Nhạn Linh vẫn lui tới biệt thự của Diệp Côn như trước, hết thầy sinh hoạt của hai người cơ bản đều gói gọn trong căn biệt thự kiểu Tây của Diệp đại thiếu gia, thỉnh thoảng chủ nhà sẽ cho đầu bếp Taka nghỉ ngơi, sau đó ‘nhét’ cái người luôn miệng bảo mình chỉ biết làm vài món Trung truyền thống kia vào nhà bếp, nấu mấy thứ mà anh gọi là rau dưa đạm bạc cho hắn ăn.

Thậm chí có vài lần, cái người bình thường luôn ngồi trên sofa rộng rãi đọc báo hoặc nghe tiếng nhạc phát ra từ máy quay đĩa, đợi quản gia đến mời vào ăn cơm cũng sẽ xắn tay áo lên ‘nhét’ bản thân vào bếp, đề nghị Đồng Nhạn Linh dạy hắn nấu cơm. Rồi vào lúc đòi đối phương giúp mình đeo tạp dề sẽ ôm chặt lấy người kia, nhẹ nhàng trêu đùa cắn một miếng lên vành tai mềm mại của anh.

Cuộc sống êm ả giữa bọn họ cứ bình đạm trôi qua như thế gần nửa mùa hè.

Trong khoảng thời gian này, Đồng Nhạn Thanh từ Nam Kinh trở về một lần. Vốn dĩ cậu muốn về trước Tết Đoan Ngọ, lại không nghĩ rằng công việc bận rộn mất một thời gian dài, vì thế đành sửa đổi hành trình về thăm nhà vào lễ thất tịch. ‘Kẻ chạy trốn’ của nhà họ

Đồng đã lặn lội ở Nam Kinh gần nửa năm lúc này mới lặn lội đường xa về Bắc Kinh thăm mẹ và anh trai đang được nghỉ hè.

Bà Đồng nhìn thấy con trai nhỏ dĩ nhiên không thể thiếu một hồi khóc lóc liên miên, ba người ôm nhau, khóc cùng nhau, nói hết đủ lời nhớ mong, sau đó mới lau khô nước mắt rời nhà ga tới quán trọ mà Đồng Nhạ Thanh sẽ ở lại.

Ăn cơm, nói chuyện, lời nói lời kể mãi không dứt. Trước sau tổng cộng ba ngày, Đồng Nhạ Linh dùng lí do mẹ muốn tới thăm nhà chị gái bên ngoại mới đưa bà Đồng ra khỏi nhà. Mà cha anh kể từ lần phát bệnh trước đó thì thân thể vẫn khi tốt khi xấu, căn bản chẳng có tâm tư mà hỏi cặn kẽ.

Ngày thứ tư, Đồng Nhạ Thanh trở về Nam Kinh.

Mẹ không ra ga tiễn đưa, sợ sẽ đau lòng quá mức. Bà chỉ làm món dưa muối mà con trai thích nhất cắt vào vại sành, trong ngoài bao kĩ bằng ba lớp, cột thật chặt để Đồng Nhạ Linh đưa cho cậu mang theo.

“Mẹ, Nhạ Thanh ở Nam Kinh biết phấn đấu, không làm mất mặt bản thân và gia đình, giờ mẹ có thể yên tâm rồi chứ?” Từ nhà ga trở về, Đồng Nhạ Linh ngẫm hỏi như vậy.

Mẹ gật đầu khe khẽ nhưng câu trả lời cho anh lại là miếng thịt cắt ra từ thân thể phải ở nơi xa xôi chịu khổ, muốn yên tâm sao có thể dễ dàng cho được....

Đồng Nhạ Linh nhẹ nhàng vuốt ve bờ vai gầy gò của mẹ, không nói thêm gì, chỉ là nhẹ nhàng thở dài.

“Em trai em biết quan hệ giữa em và tôi không?” Lúc biết Đồng Nhận Thanh về thủ đô, Diệp Côn từng hỏi như vậy.

“Sao có thể cho nó biết..... Ngược lại thì nó bảo nhất định phải tới cảm ơn đại thiếu gia. Cũng chuẩn bị chút quà mọn, của ít lòng nhiều, hi vọng anh nhận lấy.”

“Quà của cậu ta tôi không nhận, bảo cậu ta cũng không cần đến.” Diệp Côn ôm Đồng Nhận Linh đang ngồi bên cạnh, lại gần dùng chóp mũi cọ xát bên tai đối phương “Tôi đã vui vẻ nhận anh trai ruột của cậu ta, cần gì chút ‘quà mọn’ đó nữa....”

Người bị trêu đùa muốn đẩy cái tên đang trưng vẻ mặt lưu manh kia ra lại lực bất tòng tâm, chỉ đành dùng đề tài nghiêm túc để che lấp nhịp tim đập nhanh dữ dội của mình.

“Nhưng Nhận Thanh thật lòng muốn cảm ơn. Nếu không có anh giúp đỡ thì nó cũng sẽ không có được ngày hôm nay. Giờ nó làm việc ở chỗ Tạ tiên sinh, công tác ổn định, thu nhập không tệ, công việc bận rộn thì thói ham chơi của nó cũng sẽ giảm bớt. Tiết kiệm được ít tiền nó còn biết gửi riêng về cho mẹ. Nói thật, nó có thể nên người như bây giờ là điều mà em chưa từng dám nghĩ đến.”

“Em nhất định muốn cậu ta tới đây?” Diệp Côn khẽ nhếch một bên đuôi lông mày, trong mắt tràn đầy tà khí “Em không sợ tôi nhất thời bất cẩn nhận sai người, kéo cậu ta đến phòng ngủ vui vẻ làm một trận?”

Nghe hấn như vậy, Đồng Nhận Linh bắt đầu nhú mày. Anh biết đối phương chỉ là đang trêu anh, muốn chọc cho anh tức giận mà thôi. Vì thế, tuy không thật sự giận dữ nhưng anh vẫn xoay mặt đi

chỗ khác “Nếu vậy chùm chìa khóa kia vẫn nên trả lại cho anh thôi.....”

“Em dám.” Nâng tay nắm cầm đôi phương xoay qua, nụ hôn nóng rực kèm theo ánh mắt đầy ý cười và đe dọa đồng thời ập tới.

Đến cuối cùng, Diệp Côn vẫn không để Đồng Nhạn Thanh đến biệt thự cảm ơn hắn. Nơi đây là lãnh địa của riêng hắn, trừ vài người giúp việc không thể thiếu cùng người trong nhà không tiện cự tuyệt thì cũng chỉ Đồng Nhạn Linh có tư cách ra vào. Cho dù có gương mặt giống hệt, Đồng Nhạn Thanh cũng chỉ là “người khác”, là “người ngoài” mà thôi.

Gặp hay không cũng như nhau.

Hắn đoán Đồng Nhạn Linh có thể hiểu suy nghĩ của hắn, mà trên thực tế đôi phương cũng hiểu được. Bên nhau lâu, ăn ý dần dần thành lập, có vài lời không nhất định phải nói ra khỏi miệng.

Nhất là giữa hai người bọn họ một kẻ thì kiệm lời không thích nói, một kẻ lại ngại ngùng cất giấu sâu trong đáy lòng.

Nhưng trong lòng cả hai đều hiểu rõ tựa hồ cũng đủ rồi, ăn ý, hiểu nhau, có những lúc lại thật sự hữu dụng.

Đồng Nhạn Thanh đi rồi, ước chừng lại qua hơn một tháng thời tiết mới dần dần trở nên mát mẻ hơn. Mùa thu ngắn ngủi của Bắc Kinh đúng hẹn mà tới, tiếng ve sầu râm ran ngày càng lắng, trang phục mùa hè mỏng manh bắt đầu đổi thành mùa thu, quần áo mùa đông cũng được lấy ra phơi nắng chờ đợi cái lạnh sắp sửa ập đến. Ở trường, Đồng Nhạn Linh cũng bận rộn lo liệu công tác khai giảng năm học mới, ở nhà thì giúp mẹ quán xuyến mọi việc trong gia đình,

bên chỗ biệt thự của Diệp Côn cả hai vẫn luôn ngọt ngào ôn tồn như cặp đôi mới yêu, vào lúc anh cho rằng cuộc sống vẫn sẽ êm đềm tiếp diễn, biến cố cũng theo phiến lá ngả vàng đầu tiên trên cây không hẹn mà đến.

Một ngày nọ, Đồng Nhạn Linh tan tầm trở về, xách đôi cá chép mới mua ở chợ vừa đi vừa nghĩ tới việc về sớm nấu bát canh cá bồi bổ cho cha mẹ, không khỏi rảo bước nhanh hơn.

Ngay khi anh vừa đặt chân vào cổng, một cậu thiếu niên không cao, tuổi cũng không lớn lại đột nhiên chạy ra.

Anh thoáng lão đảo, tóm lấy khung cửa mới không bị đụng ngã, cá chép rơi xuống dính đầy bùn đất, còn cậu thiếu niên kia cũng lão đảo vài bước thiếu chút nữa ngã sấp xuống thì chỉ quay đầu nhìn anh một cái liền nhanh chóng chạy vụt đi.

Cảm giác được tình huống không thích hợp, Đồng Nhạn Linh vội vàng vào nhà chính. Anh thấy chị Kim đang đỡ mẹ đi ra, mà mẹ vừa trông thấy anh lập tức liền bật khóc.

“Nhạn Linh.....!” Búi tóc của mẹ hỗn độn, chật vật đẩy chị Kim ra bước nhanh về hướng con trai, tiếp đó cầm chặt lấy ống tay áo Đồng Nhạn Linh, toàn bộ thân thể nhỏ gầy mong manh liền ngã vào lòng anh.

“Mẹ? Sao thế này?” Thật sự bị hoảng sợ, Đồng Nhạn Linh đỡ mẹ, ngẩng đầu nhìn chị Kim đang nhú mày thờ dài phía sau “Sao thế chị? Xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện này... cậu bảo chị nói thế nào a? Chuyện nhà cậu.... Ai....” Mu bàn tay phải đập đập vài cái vào lòng bàn tay trái, chị Kim

luôn luôn không muốn xen vào chuyện riêng của nhà anh xoay người đi vào bếp “Cậu đưa bà vào nhà nghỉ ngơi đi, chị đi lấy mấy miếng bánh ngọt cho bà, ăn chút gì cho bình tĩnh đã.”

Nhìn chị Kim vào phòng bếp, Đồng Nhạn Linh nhanh chóng dìu mẹ trở lại phòng, để mẹ ngồi ở mép giường.

“Rốt cuộc là làm sao? Mẹ nói con nghe xem nào? Cậu nhóc vừa rồi chạy ra từ nhà mình là ai? Cha con đâu?” Nắm tay mẹ, Đồng Nhạn Linh cẩn thận hỏi.

“Là ai.... Là ai? Con hỏi cha con ấy! Con bảo cha con đi mà giải thích!” Nói một hồi, giọng bà dần nghẹn ngào, bà khóc càng thương tâm, gắt gao kéo tà áo con trai, nhấn nhá thật lâu rốt cuộc vẫn bạo phát “Đó là con riêng của lão! Là con hoang mà lão lén sinh! Nhạn Linh, cha con lén lút thậm thụt với một ả đàn bà sau lưng mẹ hơn mười năm....”

Mẹ gào khóc khiến Đồng Nhạn Linh cứng đờ tại chỗ. Mà những gì nghe được sau lời kể nghẹn ngào, thống khổ lại làm cho anh cảm giác toàn bộ thế giới dường như sụp đổ một nửa trước sự thật bị bóc trần kia.

Cha cả đời đều là người nhã nhặn, một lòng tôn thờ luân lý đạo giáo, miệng luôn luôn răn dạy hai đứa con trai đủ điều về đạo làm người. Hai mươi lăm tuổi ông thành thân với mẹ, năm sau hai vợ chồng liền có một cặp song sinh.

Nhưng mà theo thời gian hai đứa con trai lớn lên, người cha hào hoa phong nhã năm ấy lại dần mất đi hứng trí với người vợ dịu dàng, truyền thống. Năm ông ba mươi tuổi, ông gặp gỡ hoa đán trong gánh hát nổi danh bấy giờ — Diệp Hương Lan. Tại những năm

tháng mà việc nam nữ cùng đứng trên sân khấu còn bị xem là hành vi đồi phong bại tục thì Diệp Hương Lan mạnh mẽ thuyết phục toàn bộ thành viên trong gánh hát, thậm chí là bầu gánh để bà được lên diễn, dưới sân khấu bà phải giả trai để ứng đối người xem, ngẫu nhiên bà gặp gỡ công tử của Đồng gia lớn hơn mình chừng mười tuổi.

Từ sau đó, hai chữ ‘phản bội’ liền chú định buộc chặt lấy ông Đồng.

Diệp Hương Lan nói cho đối phương bí mật mình là con gái, quan hệ của họ không thể đưa ra ánh sáng, cứ như vậy lén lút bắt đầu. Từ ba mươi tuổi, đến bốn mươi lăm tuổi, tròn mười lăm năm khi mối quan hệ này kết thúc, đưa con trai của ông và Diệp Hương Lan lại không thể mang họ ông đã có thể đọc một lượt Tam Tự Kinh.

Không có danh phận, không thể công khai, cuộc sống của một con hát phiêu bạt khắp nơi không bến dừng, người đàn ông của mình lại vẫn ra vẻ đạo mạo ôm cái gọi là dòng dõi nho gia, yêu cầu vô độ với danh vọng, không muốn phải đánh đổi bằng mặt mũi của bản thân.... Mối quan hệ nhìn không thấy tương lai cuối cùng chặt đứt vĩnh viễn trong những lần cãi vã, Diệp Hương Lan mang theo con trai giận dữ đi xa, đã vài năm không hề có tin tức. Cho tới tận hôm nay.

“Ả đào hát kia bệnh chết, đưa con hoang liền đến tìm cha con! Nhạ Linh, mẹ mắt mù hay là tâm mù? Bao nhiêu năm qua mẹ nghe lão, đi theo lão, cả tấm lòng đều dâng hết cho cái nhà này, mẹ giúp lão ngăn cản Nhạ Thanh đi hát, trớ trêu không khi lão lại để con với một ả đào! Con nói xem mẹ tạo nên nghiệt gì chứ? Mẹ tạo cái nghiệt gì đây?” Mẹ khóc khàn cả giọng, Đồng Nhạ Linh đỡ lấy vai bà, nửa câu cũng nói không nên lời.

Anh muốn bảo, mẹ, gây nghiệt không phải mẹ mà là cha, cha có lỗi với mẹ cũng có lỗi với chính lương tâm của ông. Ông tự làm sai lại không tự biết, mà có khi biết rõ trong lòng nhưng vẫn không tự khắc chế mà thôi.

Thể diện nho học.

Nhân nghĩa đạo đức.

Nực cười.

Nực cười thay...

Người cha ấy trong trí nhớ luôn cao ngạo thể diện, là một học giả đầy bụng thơ văn, kinh luận, là người chỉ cần xuất khẩu sẽ thành thơ, du học Đông Dương, khí chất nghiêm túc, cẩn trọng, nho nhã, người mà lúc nào cũng cảm khái “Thánh đạo không hưng là muốn con người ta rèn luyện lối sống.”

Kết quả, tất cả đều chỉ là một đồng túi da nhão nhoét hù người.

Một kẻ dối trá.

“Mẹ ngồi yên đây đã, một lát nữa con sẽ về.” Dặn mẹ ngồi yên trên giường, trấn an bảo mình nhất định lập tức quay lại, Đồng Nhạn Linh chờ chị Kim bưng bánh hấp và trà nóng vào phòng liền đi tới nhà chính.

Cha anh vẫn ngồi trên ghế cao bên cạnh bàn bát tiên với tư thế nhã nhặn tiêu chuẩn như trong trí nhớ, tay chống thái dương, vẻ mặt ông mỗi một, toàn thân dường như càng thêm sa sút.

Gian nhà chính im lặng hết như khung cảnh bãi tha ma, Đồng Nhạn Linh trầm mặc một hồi lâu mới hỏi “....Cha, cha nói cho con biết đi, là thật hay giả?”

Cha không nói gì cũng không ngẩng đầu nhìn anh, chỉ gật đầu khe khẽ.

Được rồi.....

Cười khổ một tiếng, Đồng Nhạn Linh cũng gật gật đầu.

Trong nháy mắt đó thật ra anh có rất nhiều lời muốn nói, anh muốn hướng về phía cha gào lên, anh muốn nhào qua túm lấy bả vai người đàn ông học thức uyên thâm mà anh vẫn lấy làm gương kia, rống hết mọi khúc mắc trong đáy lòng.

Anh muốn hỏi một câu, dựa vào cái gì?

Phản bội người vợ đã theo ông mấy chục năm, bức ép con trai sau lưng lại nuôi dưỡng con hát mà miệng ông lúc nào cũng khinh thường nhất, đến nỗi con trai cũng có rồi, cha dựa vào cái gì? Rốt cuộc là cha dựa vào cái gì? Đến tận cùng là điều lệ nào ban cho cha có được đặc quyền này?

Mọi lời chất vấn sinh sôi nảy nở trong lòng nhưng cuối cùng cũng không được anh giải bày.

Đồng Nhạn Linh từ bỏ chất vấn.

Anh cảm thấy không đáng.

Đó là một loại từ bỏ khi rơi vào tuyệt vọng, đó là một loại lạnh lùng hờ hững nhìn chính bản thân và người thân bị một ‘người thân

mặt nhất' tổn thương, mà cái vẻ lạnh lùng ấy cũng chính là lớp vỏ bọc để anh bảo vệ mình không đến mức phát điên.

Anh không thể điên, giờ phút này anh còn có người mẹ vô cùng yếu ớt cần anh bảo trì lãnh tĩnh. Anh nhịn xuống nước mắt, tuy rằng anh thật sự rất muốn tựa vào vai ai đó khóc rống một trận.

Trở lại phòng ngủ, anh nhìn người mẹ đầm nước mắt ngây ngốc ngồi ở nơi đó, nhờ chị Kim chải đầu chỉnh quần áo cho mẹ, rồi sau đó anh ngồi xuống bên cạnh cầm tay mẹ, giọng điệu nhu hòa, ngữ khí lại hết sức kiên quyết.

“Mẹ, cái nhà này đã khiến mẹ mệt nhọc hơn nửa đời. Lúc này nên là thời điểm mẹ ra ngoài hít thở, sống vui vẻ vì bản thân mình! Con mua vé tàu cho mẹ, mua vé ở toa hạng nhất thoải mái, mẹ thu dọn đồ đi, tới Nam Kinh tìm Nhạn Thanh.”

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 17

Biên tập: Yến Phi Ly

Chuyện Đồng Nhạn Linh nói muốn đưa mẹ đi Nam Kinh được quyết định trong thời gian ngắn ngủi, cũng được tiến hành trong thời gian ngắn nhất.

Toàn bộ chân tướng anh không để bất cứ một ai biết trừ Diệp Côn. Mà khi Diệp Côn đưa ra câu hỏi anh có muốn hấn phái người tin cậy đưa mẹ đi hay không, Đồng Nhạn Linh chỉ uyển chuyển từ chối.

“Cũng không phải không tin người đại thiếu gia phái đi, có điều chuyện này em vẫn muốn tự mình xử lý.” Anh đã giải thích như vậy.

Diệp Côn lắng nghe, gật đầu ngầm đồng ý.

“Vớ cả... nếu đại thiếu gia không chê phiền thì giúp em một chuyện, em muốn.....” Tạm dừng một chút, mi tâm Đồng Nhạn Linh nhăn lại “Em muốn tìm đứa trẻ kia.”

“Cái gì?” Đột ngột cảm thấy khó tin, Diệp Côn nhìn đối phương “Nó là con riêng của cha em, em tìm nó làm gì?”

“Em biết thân thế của Diệp Long không tính trong sạch, nhưng đó cũng không phải lỗi của nó, dù sao đó chỉ là một đứa trẻ năm nay mới mười bốn tuổi, so với nhị thiếu gia còn nhỏ hơn hai tuổi. Độ tuổi

này một mình lặn lội bên ngoài, nếu như không có miếng ăn, không có chỗ ở, với tình thế đất nước hiện nay em sợ.... Em chỉ muốn xem tình huống của nó, nếu như nó có chỗ ở, cũng có công việc kiếm miếng ăn, em sẽ không lo lắng nữa.”

“Em thật là... rất cuộc dễ mềm lòng đến mức nào đây.” Thật khó có thể tưởng tượng, nhưng cũng chợt cảm thấy những lời này từ miệng Đồng Nhạn Linh nói ra lại vừa vặn hợp lẽ, Diệp Côn hết cách thở dài, đáp ứng thỉnh cầu của đối phương “Nói cho tôi biết tên đứa trẻ đó, tôi sẽ cho người tìm giúp em.”

“Thật sao?” Lập tức phấn khởi, trên mặt Đồng Nhạn Linh cuối cùng cũng hé ra tươi cười “Tốt quá... Nó tên là Diệp Long, chính là Long trong long phượng. Chỗ ở đại khái đâu đó ở phía Tây thành phố, đây là những gì nó nói vào ngày nó tới nhà em, cũng là manh mối duy nhất em hỏi được từ chỗ cha. Từ ngày đó tới nay, ông không nói thêm gì nữa.”

“.....” Diệp Côn không nói lời nào, chỉ yên lặng nhìn anh, nhìn tới nỗi Đồng Nhạn Linh cũng bắt đầu căng thẳng.

“Đại thiếu gia, có phải rất phiền đến anh...”

Lời còn chưa hoàn toàn nói hết, một bàn tay liền nhẹ nhàng sờ lên gương mặt tuấn tú kia, khóe miệng Diệp Côn khơi mào một nụ cười nhẹ, lời nói có hơi bất đắc dĩ nhưng càng nhiều là cảm thán.

“Em là người thiện lương nhất mà tôi biết.”

“Đại thiếu gia lại quá lời.” Hơi hơi đỏ mặt, Đồng Nhạn Linh cúi đầu.

“Đây là sự thật, có điều cũng hiền lành quá mức. Em không hận đứa trẻ kia chút nào sao?”

“Hận thì không tới nỗi nhưng tâm lý nhất định không thoải mái.”

“Vậy mà em còn muốn tìm nó?”

“Chúng quy vẫn muốn biết hoàn cảnh của nó, cha em chắc chắn sẽ không lo cho đứa trẻ đó, nó chắc sẽ cảm thấy buồn tủi xấu hổ lắm.” Nói xong, khước miệng nhẹ buông một nụ cười khổ, Đồng Nhạn Linh thở dài “Gia đình em xem như đổ vỡ rồi, em không cầu toàn bộ mọi người có thể đoàn tụ vui vẻ, chỉ cần đừng đến mức nhìn mặt cũng không nổi là đủ. Tìm đứa trẻ kia thực ra cũng vì chính bản thân em, em không muốn trong lòng thấy bất an.”

“Em hãy nhớ một câu.” Vừa nói, Diệp Côn vừa ôm chặt Đồng Nhạn Linh, sau đó dùng lòng bàn tay ấm áp vỗ vỗ lưng anh “Có chuyện gì muốn tôi làm cứ mở miệng nói.”

“Đã phiền anh nhiều lắm rồi, còn không biết nên cảm ơn thế nào mới đủ.”

“Không biết?” Diệp Côn nheo mắt.

Đương nhiên nghe hiểu ngữ khí kia là ý tứ gì, mặt Đồng Nhạn Linh đỏ bừng hết cả lên, nhưng người đàn ông đang ôm anh không biết có phải đang vỗ về anh hay không mà không tiếp tục cố ý đùa giỡn, chỉ yên lặng ôm anh, một lát sau mới dùng giọng điệu hơi có chút ý tứ ra lệnh, nhẹ lắm bám bên tai anh.

“Cảm thấy nợ tôi thì em dùng cả đời này để trả đi.”

Chất giọng trầm thấp thủ thủ những lời ngọt ngào đến vậy, Đồng Nhạn Linh nghe mà toàn thân đều nóng lên, tim đập nhanh dữ dội, nhưng tay lại vẫn ôm chặt bả vai đối phương.

Anh cảm thấy thật vững chãi, lòng cũng kiên định hơn.

Sự tồn tại của Diệp Côn khiến anh có nơi để tựa vào. Mà cũng thật kỳ quái, rõ ràng Diệp đại thiếu gia ban đầu lạnh lùng nghiêm túc là thế, ấy vậy mà không đến một năm sau lại trở thành người ấm áp nhất trong lòng anh. Anh cảm giác Diệp Côn giống như một ngọn núi tuyết, đứng ở xa xa đưa mắt nhìn thì cao không thể leo, xa không thể với, nhưng mà che giấu tận sâu bên trong ngọn núi hùng tráng quanh năm tuyết phủ ấy lại là dung nham nóng bỏng.

Mới đầu anh chỉ là một kẻ lạc đường trên núi, sau này lại phát hiện bí mật của ngọn núi này.

Chỉ có thể nói là duyên phận vừa đúng đi.... Là ông trời cho anh gặp được một người thoát nhìn tuyệt đối không có khả năng có kết quả gì với anh, thế nhưng người này lại có thể làm bạn với anh, có thể cho anh sự an ủi, có thể trở thành nơi để anh phớt lờ, để anh dựa vào.

Ngày thứ ba sau khi Đồng gia xảy ra chuyện, bà Đồng dưới sự sắp xếp của con trai đã lên xe lửa hướng về Nam Kinh.

Một ngày trước, Đồng Nhạn Linh gọi điện thoại tới bên Nam Kinh, sơ lược toàn bộ mọi chuyện, dặn dò em trai chuẩn bị để chăm sóc mẹ.

Tuy rằng không thể tin được và vô cùng phẫn nộ, uất hận những việc cha làm nhưng nghe nói mẹ muốn tới, đưa em trai từ nhỏ đã

dính lấy mẹ vẫn rất vui vẻ. Mua giường mới đặt bên cửa sổ có ánh nắng, chuẩn bị chăn nệm sạch sẽ và một loạt đồ dùng sinh hoạt, lại kéo đoạn dây thép bên cạnh giường để treo tấm rèm hoa, cuối cùng cậu xin nghỉ nửa ngày để ra trạm xe lửa đón mẹ.

Rõ ràng đã là mùa thu nhưng thời tiết Nam Kinh vẫn oi bức khó chịu, mẹ là lần đầu tiên đến đây, hai đứa con giúp bà sắp xếp chu toàn mọi thứ, ba người cùng nhau ăn cơm, trước khi trời tối, Đồng Nhạn Linh cũng chuẩn bị khởi hành về thủ đô.

“Anh hai, em muốn ở lại trông mẹ, sợ mẹ cô đơn nên không tiễn anh lên xe được.” Đồng Nhạn Thanh kéo tay anh, đưa một bao đặc sản Nam Kinh to cho anh trai “Trên đường anh nhớ cẩn thận, đến nhà thì lập tức báo cho em nhé.”

“Được rồi, đừng lo lắng.” Mỉm cười với em trai, Đồng Nhạn Linh tiếp nhận quà và hành lý, lại dặn dò vài câu chú ý chăm sóc mẹ, tự lo cho bản thân, liền cắn răng cất bước rời đi.

Anh đi thẳng tới nhà ga, lên xe lửa trở về, một đường trầm mặc.

Đã thu xếp xong cho mẹ, em trai sẽ chăm sóc bà đầy đủ, về sau anh gửi thêm nhiều tiền qua là được.

Còn cha bên này thì nên làm sao? E rằng, cần bình tĩnh một thời gian cả hai mới có biện pháp trò chuyện bình thường. Vậy trước tiên cứ im lặng đã, dù sao giờ khắc này, anh không nghĩ ra cách khiến bản thân mỉm cười tha thứ cho người cha ra vẻ đạo mạo trong lòng anh gần ba mươi năm kia.

Còn một người nữa, đó là Diệp Long.

Nên làm gì với đứa trẻ kia bây giờ? Diệp Côn khẳng định có biện pháp tìm ra nó, nhưng tìm được rồi thì phải làm sao? Nếu nó không có chỗ ở, không có công việc, chẳng lẽ liền nhận nó về nhà? Anh khoan hồng độ lượng tới mức đó sao? Thánh nhân đều nói phải đối xử tử tế với người khác, phải mỉm cười đối diện với thời thế bất công, nhưng các vị thánh nhân khi thật sự gặp phải bất công, liệu có thể tươi cười đối diện được không? Dù cho anh có nặn ra nụ cười thì nụ cười đó cũng giấu lệ, trong lệ chất chứa đau khổ, giận dữ, uất hận, chẳng lẽ cười thì sẽ không bán đứng tâm tư của mình sao?

Cười? Muốn lừa ai cơ chứ...

Dọc theo đường đi, trong lòng Đồng Nhạn Linh không thể bình tĩnh, về đến nhà đã là chạng vạng ngày hôm sau, chị Kim vừa nấu xong bữa tối, vội bảo anh tắm rửa nhanh để ăn cơm.

Tới nhà chính nhìn thoáng qua người cha ngẩn người trên ghế bành, chào một tiếng báo mình đã về, không đợi đối phương đáp lại đã xoay người ra khỏi phòng, đi giúp chị Kim bưng thức ăn.

Từ ngày đó, ngôi nhà này ngày càng trở nên không giống một cái nhà.

Tình huống của cha có khi tốt có khi xấu, chốc chốc ông nóng nảy, chốc chốc lại ngây ngốc thần thờ, khi thì cự tuyệt uống thuốc điều dưỡng thân thể, nghi thần nghi quỷ, lúc nào cũng cảm giác có người muốn hại mình. Thấy cha như vậy, Đồng Nhạn Linh đều bình tĩnh xử trí, nóng nảy thì mặc ông bạo phát, ngây ngốc thì cứ để ông ngây ngốc như vậy, khi nghi thần nghi quỷ không muốn uống thuốc thì anh sẽ nhẹ nhàng khuyên bảo, tìm cơ hội lại bưng chén thuốc tới.

Cũng trong thời gian ấy, đứa trẻ tên Diệp Long kia được tìm ra.

Đồng Nhạn Linh tự mình tới cửa gặp thiếu niên cùng cha khác mẹ với mình kia.

Mà chính một khắc đó, anh mềm lòng.

Đứa trẻ nhỏ gầy, tuổi chỉ bằng nửa tuổi anh, ở trong căn phòng rách rưới, cùng ở với cậu là một đám công nhân bốc vác nhếch nhác, hôi hám, vì kiếm sống cậu nhóc cũng phải đi bốc hàng như họ, vai áo cậu rách bươm, da thịt phồng rộp, trên tay cũng có vết rộp chảy máu. Tình cảnh như vậy khiến Đồng Nhạn Linh chịu không nổi.

Đứa trẻ này có tội gì đâu. Nó có làm gì nên tội...

Nó chỉ là kết quả của một mối quan hệ không nên có, nó sinh ra, nó tồn tại, đều chỉ có thể gói gọn trong mấy từ — vừa bi ai vừa đáng thương.

Đồng Nhạn Linh không trực tiếp đưa ra đề nghị bảo đứa trẻ kia đi cùng mình, anh chỉ lấy ra chút tiền nhét vào bàn tay đầy nốt phỏng rộp của đối phương, nắm cổ tay mảnh khảnh kia một lát, sờ sờ bả vai nhỏ gầy của thiếu niên mới mười bốn tuổi, dặn dò “Nếu không còn đường đi nữa, em biết anh đang ở nơi nào.” Sau đó, xoay người rời đi trước ánh mắt hoảng loạn, rối rắm của Diệp Long.

Chuyện đi tìm Diệp Long, trừ Diệp Côn anh cũng không nói cho bất luận kẻ nào.

Mẹ đại khái sẽ không thể chấp nhận còn em trai không tận mắt nhìn thấy hoàn cảnh đáng thương của đứa trẻ kia, e là cũng không thể dễ dàng đón nhận. Cha thì càng khỏi nói, ông làm sao có khả năng mất mặt đi nhận đứa con rơi đó. Chị Kim chưa bao giờ coi

mình là một thành viên của nhà họ Đồng nên càng không nguyện ý can thiệp vào chuyện nội bộ trong nhà.

Mà Diệp Côn, anh dĩ nhiên muốn báo cho hấn biết.

Không chỉ bởi vì Diệp Côn giúp anh trong chuyện này.

“Nó tới tìm em sao?” Ôm thân thể xích lữa, vẻ mặt có vài phần uể oải của Đồng Nhận Linh, Diệp Côn thấp giọng hỏi.

“Không. Có điều hấn sẽ tới.” Dán mặt vào lồng ngực rắn chắc, Đồng Nhận Linh nhắm mắt lại.

“Nếu nó tới tìm em, em sẽ nhận nó?”

“Hấn là sẽ.....”

“Này chẳng phải tương đương với việc nuôi con trai sao?”

“Ít nhất, em cũng có thể giúp nó tìm một công việc thoải mái hơn, dù không biết viết nhưng tới toà soạn làm tạp vụ vẫn tốt hơn công việc nặng nhọc kia.”

“Vậy em định để nó ở lại nhà em?”

“Không biết nữa, có lẽ em sẽ giúp nó tìm chỗ ở bên ngoài....”

“Đây chẳng phải lại lo thêm một khoản?”

“Còn cách nào đâu?”

Diệp Côn ôm người đang vùi trong ngực hấn, cân nhắc một lát, thở dài.

“Ít bữa nữa em dẫn nó tới chỗ cha tôi đi.”

Câu nói kia vừa lọt vào tai, cả người Đồng Nhạn Linh triệt để sững sốt. Vốn sau một hồi ái tình anh còn đang buồn ngủ, cùng gần đây quá mức mệt mỏi, thế nhưng tất cả đều quét hết sạch trong nháy mắt.

Anh ngẩng đầu, khó có thể tin nhìn Diệp Côn.

“Đại thiếu gia... anh có ý gì?”

“Bên nhà cũ đông người cần nhiều người giúp việc, nếu thằng nhóc đó không ngại bưng trà, rót nước cho các dì, hay quét rác, lau xe, dọn vườn thì em cứ để nó ở lại đó.” Diệp Côn nằm nghiêng, một tay chống đầu, một tay nhẹ nhàng giúp Đồng Nhạn Linh vén lên sợi tóc rũ xuống che khuất lông mày “Đến lúc đó cứ nói thật nó em trai cùng cha khác mẹ của em. Cha tôi vợ con thành đàn, đối với mấy chuyện ‘cùng cha khác mẹ’ này dễ dàng thông cảm, hướng chi nó lại họ Diệp, cũng coi như chung tộc. Chỉ cần nó ngoan ngoãn nghe lời, đừng làm chuyện tay chân không sạch sẽ, ăn cơm ngon, ngủ nơi ấm thì không thành vấn đề.”

Diệp Côn nói xong, chờ đối phương phản ứng, mà hấn đợi được lại là hai mắt Đồng Nhạn Linh ửng đỏ.

“Đại thiếu gia, anh thật tốt với em.... quá tốt, em thật sự... nhận không nổi.”

“Này có gì mà nhận không nổi.” Không có cách chỉ đành cười một tiếng, Diệp Côn kéo người đang hơi hơi phát run qua, khẽ hôn lên đôi mắt ướt át “Em chỉ cần ngoan ngoãn ở bên tôi, chỉ bên tôi là đủ rồi, chuyện của em cũng là chuyện của tôi. Tôi giải quyết chuyện

‘nhà mình’, giúp người của mình, nếu còn nói nhận không nổi thì quá khách sáo rồi.”

Lời ấy rất có sức nặng, ảnh hưởng tới anh cực kì rõ rệt.

Đồng Nhạn Linh thật sự cảm động, nhưng cảm động của anh rất nhanh lại bị động tác tên kia đè lên người mà bị dẹp qua một bên.

“Hơn nữa, em tính để nó tới toà soạn làm việc là định đi nhờ học trưởng Lý kia sao? Hửm? Em ấy.... sau này ít nhờ vả hấn, không phải tôi sớm đã nói sao, có tôi ở đây, em quăng hấn sang một bên đi.”

Ngôn từ bá đạo, hành vi lại càng dữ dội hơn.

Nhưng Đồng Nhạn Linh thật lòng cảm kích phần bá đạo này, bởi vì nó sẽ khiến anh không còn đắm chìm trong ưu tư nợ nần, anh có thể tận tình hưởng thụ sự sung sướng khi nét bá đạo ấy gia tăng trên người anh, đó là hạnh phúc khi được một người quan tâm, coi trọng. Cần anh và coi trọng anh khiến anh cảm giác an tâm, khiến anh cảm thấy đây không phải là thiếu nợ, mà là người đàn ông kia lo lắng cho anh, để ý đến tâm trạng của anh, muốn trả giá hết thủy vì anh.

Còn anh thì chỉ cần yên tâm thoải mái nhận lấy phần trả giá này, sau đó đem tim gan của bản thân ra, đem luôn cả thân thể này ra vui vẻ ở lại bên cạnh đối phương, nắm tay hấn, dâng toàn bộ sự dịu dàng mà anh có cho hấn, vậy là đủ rồi.

Thân thể lại lần nữa bị kịch liệt đâm xuyên, ý nghĩ của Đồng Nhạn Linh dần dần hỗn loạn. Anh không thể đoán trước trong nhà có còn xảy ra chuyện gì khiến anh đổ vỡ nữa hay không, nhưng ít ra

giờ này khắc này, anh biết chính mình muốn ôm chặt lấy người đàn ông ấy, run rẩy, rên rỉ, thở dốc, tham lam nuốt lấy từng nụ hôn nóng ướt cùng với sự chiếm đoạt càng nhiều, càng sâu, lại càng mãnh liệt của người kia...

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 18

Biên tập: Yến Phi Ly

Thời gian trôi qua, mọi chuyện dần lắng, Đồng Nhạn Linh từng có lúc nghĩ lại mọi chuyện đối với anh mà nói rồi cuộc là thời khắc nào trở nên đáng sợ nhất, không thể chịu đựng nhất?

Em trai trốn đi là đã kích đầu tiên mà anh phải trải qua, đưa em song sinh sớm chiều ở chung nhiều năm lại “phản bội” người nhà, “phản bội” gia quy chỉ vì một giấc mộng, chỉ vì có thể hít thở bầu không khí tự do. Khi đó Đồng Nhạn Linh mới biết được, hóa ra con người ta ai cũng có thể ruồng bỏ xuất thân của chính mình, bỏ lại hết thảy trói buộc của những thứ tư tưởng mà bao năm qua anh vẫn được nhồi nhét vào đầu.

Mà sự phản bội của cha mới chân chính đúng với ý nghĩa của từ phản bội, khiến anh bất chợt phát hiện mấy thứ thi lễ gia truyền chỉ là một cái lồng giam nặng nề, cũ kĩ, mục nát. Một kẻ ra vẻ đạo mạo, nho nhã mà bên trong lại thói nát không chịu nổi, hấn khoác lên mình chiếc áo thể diện hào nhoáng che đi bản chất cặn bã, lấy khiêm nhường đoan chính ra để ngụy trang giấu đi những hành vi tương đồng với thế tục tanh tưởi này.

Đồng Nhạn Linh mãi mãi ghi nhớ đôi mắt vô hồn của mẹ nhìn cảnh vật vùn vụt lướt qua ngoài cửa sổ trên xe lửa chạy tới Nam Kinh, miệng vẫn luôn lầm nhảm một mình.

Bà nói “Ông vừa ý người khác vì sao còn không chịu bỏ qua tôi? Muốn ở bên người khác thì cứ bỏ tôi đi. Ai cũng không nhất định phải sống với ai một đời... À đúng, tôi xuất thân sạch sẽ còn ả là con hát, ông xem thường người như ả, ông không thể cưới ả. Tôi là mù mắt mù tâm, còn ông thì ngược lại, từ đầu tới cuối đều rõ ràng mọi chuyện.....”

Mẹ không khóc, chỉ lẳng lặng dựa vào cửa sổ thì thào, Đồng Nhạn Linh nghe được mà trái tim như bị ai bóp nát. Anh không nói một lời, chỉ có thể đặt tay trên đầu gối, gắt gao nắm chặt áo dài của mình.

Mẹ không sai, Diệp Hương Lan cũng không sai, thậm chí ngay cả đứa trẻ có lẽ không nên sinh ra kia cũng không có lỗi, như vậy tội đồ duy nhất hẳn là cha... Một gã đàn ông xuyên tạc lễ giáo luân thường, đem kinh cực dệt thành chiếc áo lóa mắt bọc trên người, đâm bị thương người khác cũng đồng thời tổn thương chính mình... Có lẽ kẻ mù mắt mù tâm phải là cha mới đúng.

Em trai đã lo liệu xong, mẹ cũng đã sắp xếp chu đáo, mà ngay cả Diệp Long cũng đã an bài ổn thỏa.

Ngày đó sau khi tan trường về nhà, anh trông thấy đứa trẻ nhỏ gầy kia cúi đầu đứng ngoài cổng không dám bước vào, chỉ dựa vào tường chờ đợi.

Giây phút đó tâm tình có bao nhiêu khó tả, chỉ bản thân anh rõ ràng.

Nói đối phương chờ anh một lát, anh vào nhà cất cặp sách, dặn chị Kim mình có chuyện phải ra ngoài không ăn cơm ở nhà. Sau đó, anh mang theo ít tiền dẫn Diệp Long tới một tiệm may đồ nổi tiếng,

chọn hai bộ gọn gàng vừa mắt, kích cỡ cũng tương đối phù hợp với cậu nhóc, Đồng Nhạn Linh lại đưa đứa trẻ kia tới nhà tắm.

Khi thân thể gầy gò đầy vết thương trắng trợn hiện ra trước mắt anh, tim anh cơ hồ đều quặn đau.

Rất gầy, là thật sự rất rất gầy, hơn nữa trên vai và sau lưng còn có vết thương, đó căn bản là do những công việc quá sức không nên do một cậu nhóc đi làm tạo thành, rõ ràng đến vậy, rõ ràng đến chói mắt.

Không để người trông coi nhà tắm tới kì lưng cho Diệp Long, anh tự mình cầm khăn mặt, thật cẩn thận tẩy đi từng vết bẩn cùng vết máu khô. Anh không hỏi đối phương những năm gần đây sống cùng mẹ ở chỗ nào, cuộc sống của hai mẹ con ra sao, chỉ ngẫu nhiên hỏi một câu tay mình chà có đau không, khi lau miệng vết thương có xót hay không.

Diệp Long không nói lời nào, vắn vắn chỉ dùng lắc đầu để đáp, mãi đến khi tắm rửa xong, lại gọi thợ cắt tóc trong nhà tắm giúp thằng bé sửa sang lại tóc tai, sau đó thay quần áo mới mua, Đồng Nhạn Linh nhìn đối phương mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

“Nhìn xem tốt hơn biết bao.” Anh cười dịu dàng sửa sang lại cổ áo, đẩy Diệp Long đến trước gương, nắm bả vai thấp hơn anh không ít “Bộ dáng đẹp thế này có thể làm việc ở nơi tốt rồi.”

Nhìn ánh mắt khó hiểu của đối phương anh mới nói cho đứa trẻ kia, anh sẽ mang em tới nhà chính của Diệp gia, Diệp đại thiếu gia bảo nơi đó thiếu người, em tới đó cũng sẽ không bắt em làm gì vất vả, chỉ mấy việc vặt như bưng trà, rót nước, lau xe, quét rác mà thôi. Ở nhà họ Diệp, ăn ở đều không thành vấn đề, ông Diệp tuy là

thương nhân lại cưới nhiều vợ, nhưng ông ấy là người ôn hòa sẽ không ngược đãi em. Em chỉ cần quy củ, làm hết phận sự thì sẽ không có chuyện gì, liệu em có đồng ý không? Nếu đồng ý thì gặt đầu.

Diệp Long nhìn chính mình trong gương lại ngẩng đầu nhìn Đồng Nhạn Linh, gặt đầu thật mạnh, nước mắt cũng theo đó lăn dài.

Thấy đứa trẻ kia lại dùng đầu ngón tay lau nước mắt, Đồng Nhạn Linh vội móc khăn tay ra nhét vào bàn tay vẫn còn đầy vết phỏng rộp chưa tan.

Ngày đó, anh đưa Diệp Long đi ăn cơm, sắp xếp cho cậu nhóc ở lại khách sạn nhỏ gần nhà mình, nhắc nhở ngày mai sau khi tan tầm sẽ dẫn cậu tới Diệp gia, nhiều lần còn dặn dò cẩn thận sắc trời đã muộn, đi ngủ sớm một chút, nhìn đối phương gặt đầu đáp ứng mới mang theo chút mệt mỏi rời đi.

Ngày hôm sau, anh đúng hẹn đưa Diệp Long tới nhà họ Diệp.

Mà kết quả cũng như Diệp Côn đoán trước, mọi chuyện vô cùng thuận lợi.

Ông Diệp tựa hồ rất thích cậu nhóc này, cười ha ha hỏi thăm cậu, dù trong đó ẩn chứa ý tứ thăm dò nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác thân thiết.

Lại một việc xong xuôi, Đồng Nhạn Linh thở dài nhẹ nhõm.

Từ đó cuộc sống của anh xem như bình yên qua hơn một tháng.

Trời cũng bắt đầu chớm lạnh.

Trong khoảng thời gian này, Diệp Long ở bên nhà chính rất tốt, cậu nhóc từng được đi học cho nên biết chữ cộng thêm tay chân lanh lẹ, ngoan ngoãn biết điều không nhiều chuyện luyên thuyên, được ông Diệp phân cho công việc truyền lời, đưa tặng đồ, bình thường thì quét sân rửa xe, nhìn chung cũng coi như thoải mái. Người giúp việc bên nhà chính dù gì cũng được sàng lọc qua, không có du côn vô lại, đa số mọi người đều xem cậu nhóc như trẻ con mà chăm sóc, có người còn rất yêu quý cậu, điều này cũng khiến Đồng Nhạn Linh càng thêm an tâm.

Mẹ sống bên Nam Kinh với em trai cũng rất yên ổn. Tuy rằng không quá thích ứng khí hậu ẩm ướt nhưng ở đó mẹ có thể làm bạn với bà chủ nhà một đời vất vả nuôi lớn con trai, cho nên hai người thường xuyên trò chuyện vui vẻ. Mỗi ngày cùng nhau ngồi trước cửa, phơi nắng, giặt quần áo, thêu thùa may vá. Một người sửa không được khẩu âm Bắc Kinh, một thì lại quen dùng tiếng địa phương đậm khẩu âm Nam Kinh, ngay cả nói chuyện cũng khoa tay múa chân, thế mà đôi bên huyền thuyên đủ thứ trên trời dưới đất, rất là hợp cạ.

Rời khỏi ngôi nhà làm người ta hít thở không thông, mẹ giống như thay đổi thành người khác, không còn nhăn mi ưu sầu, quy củ lễ nghi truyền thống như cũ, giờ bà có bạn bè để trò chuyện, ban ngày chăm lo công việc trong nhà, buổi tối ăn tối với con trai rồi cùng tản bộ, thậm chí còn tới rạp hát xem Đồng Nhạn Thanh diễn kịch, gần hai tháng người cũng hồng hào mập mạp thêm một chút, thân thể và tinh thần cũng rạng rỡ lên nhiều.

Những điều này, Đồng Nhạn Thanh đều viết rõ trong thư hoặc gọi điện thoại báo cho anh, mỗi khi Đồng Nhạn Linh nhìn thấy, nghe được đều vui sướng dị thường.

Anh hy vọng cuộc sống có thể bình đạm trôi qua như thế.

Tiếc là mộng tưởng và hiện thực thường tương phản nhau một cách đớn đau.

Tinh thần của cha càng ngày càng khiến anh lo lắng, anh mời không ít bác sĩ tới khám thế nhưng ai cũng chỉ nói là cần tĩnh dưỡng điều trị, việc này anh cũng thông báo cho mẹ và em trai nhưng anh nói với họ rằng anh có thể ứng đối, trước mắt còn chưa có hiện tượng gì bất thường xảy ra. Mà điều rất không bình thường khiến anh hoảng sợ cuối cùng vẫn không hẹn mà đến.

Ngày đó, vừa tan ca còn chưa về nhà đã thấy con trai của anh Đồng hàng xóm chạy tới tìm anh, nói với anh trong nhà xảy ra chuyện, mau trở về xem!

Đồng Nhạn Linh lập tức cảm giác sau lưng phát lạnh. Anh dùng tốc độ nhanh nhất chạy về nhà, còn chưa vào cổng đã nghe thấy tiếng động đập cửa bên trong. Nhanh chóng cất bước đi vào, anh thấy chị Kim đang đứng ngoài cửa nhà chính, nét mặt uể oải không chịu nổi, hai tay đập mạnh lên cánh cửa, cổ họng đã phát không ra thanh âm. Anh Đồng canh giữ ở bên cạnh cũng là vẻ mặt nôn nóng, thấy con trai đưa Đồng Nhạn Linh về, nhanh chóng chạy tới giữ chặt cổ tay anh.

Anh Đồng nói, cậu mau gọi cha cậu ra đi! Ông ấy nhốt mình trong phòng nửa ngày rồi! Lúc đầu chỉ khóa cửa thôi giờ hình như còn dùng cái gì chặn hết cả cửa sổ cửa chính. Chị Kim đẩy không ra, tôi đập từ bên ngoài cũng không được. Hơn nữa lại còn nghe tiếng mèo nhà cậu kêu thảm thiết, cha cậu ở trong hùnh hùnh hổ hổ điên khùng một trận, giờ thì cả mèo cả người đều không có động tĩnh!

Nhận Linh! Cậu mau nghĩ cách gọi ông ấy ra đi!

Nghe anh nói như vậy, cả người Đồng Nhận Linh bắt đầu run rẩy.

Tình huống anh sợ nhất vẫn xảy đến.

Ném cặp sách xuống đất, đỡ chị Kim lão đảo ngời lên ghế đá, anh liều mạng phá cửa nhà từ bên ngoài, anh dùng đủ cách muốn gọi cha ra nhưng đều không hiệu quả, đến cuối cùng ý tưởng bất chợt ập đến, anh dối xưng mình là Đồng Nhận Thanh, dối xưng mình đã trở về, hơn nữa còn hỏi cải dắc trí học hành, không còn đi hát nữa, đánh chết cũng không hát nữa, lúc này trong phòng kia mới có động tĩnh.

Tiếng đồ đạc bị dời đi, cửa được mở ra.

Ánh mắt đầu tiên của ông Đồng là đại ra ngây ngốc, vài giây sau đột nhiên sáng ngời, hai ba bước xông ra cầm chặt ống tay áo Đồng Nhận Linh, trên mặt là nụ cười khiến người ta sởn tóc gáy, miệng mấp máy vài cái như muốn nói cái gì, đến cuối cùng vẫn không phát ra một chữ. Cả người ông lung lay, thân thể gầy yếu liền trực tiếp bổ nhào lên người con trai, sau đó dưới chân mềm nhũn, ầm ầm ngã xuống đất.

Anh Đồng vội gọi con trai hỗ trợ nâng ông lên, nhưng thân thể người ngã xuống đất đột nhiên lại cực kỳ nặng, làm cách nào cũng nâng không nổi. Phí thật nhiều sức lực mới có thể khiêng ông vào phòng ngủ, đặt ở trên giường, Đồng Nhận Linh nhìn người cha nhắm chặt hai mắt, bỗng nhiên rùng mình một cái, dường như bừng tỉnh chạy về phía nhà chính tìm mèo.

Mèo nhỏ không có trên tủ gỗ mà ngày thường nó vẫn hay nằm, chỉ nhìn thấy vết máu loang lổ trên mặt đất.

Đầu gối mềm nhũn, Đồng Nhạn Linh khàn giọng gọi vài tiếng “Hải Đường”, giống như kẻ điên tìm kiếm khắp phòng, cuối cùng trông thấy trong khe hở chỗ rương gỗ có một chú mèo hoa lông đen trắng cuộn tròn trong đó.

“Hải Đường” Cặp đồng tử tròn trĩnh tới mức to nhất, đáng về mèo nhỏ hoảng sợ tột độ nhìn anh, mà khi Đồng Nhạn Linh chịu đựng đau đớn bị Hải Đường giầy giụa cào rách, cố gắng ôm nó ra, mới nhìn thấy đuôi mèo đã bị chặt mất.

Máu đỏ tươi, cả thân ướt đẫm, bộ lông mềm mại giờ đây loang lổ những vết đỏ. Không biết có phải ý thức được người tới là Đồng Nhạn Linh hay không, một lúc sau Hải Đường rút cuộc an tĩnh lại, sau đó cuộn tròn thân mình gắt gao lui vào trong lòng anh, kịch liệt run rẩy, một lúc lâu vẫn không nhúc nhích, trong yết hầu là tiếng kêu khàn khàn thảm thiết, giống như đang khóc lóc tố khổ.

Mèo không có nước mắt, thật sự khóc ra là Đồng Nhạn Linh.

Nhưng anh cũng chỉ rơi lệ mà thôi.

Anh không phát ra thanh âm nào.

Miệng há to, nước mắt tuôn dài, thế nhưng một tiếng anh cũng không kêu lên được, trong lòng đau đớn tưởng chừng như sắp chết, đầu óc lại dị thường thanh tĩnh.

Còn không bằng chết đi! Mặc kệ là người hay là mèo, mặc kệ là cha hay chính anh, chi bằng chết hết đi!! Tội gì phải sống đau đớn! Tội gì phải sống chịu tội nghiệt này cơ chứ!

Anh Đồng chạy tới đỡ Đồng Nhạn Linh mềm nhũn hai chân, cổ họng lại nghẹn ngào khó thở ngồi lên ghế, chị Kim cũng đuổi tới xem xét tình huống. Thấy trên người anh và mèo đều dính máu, mím môi cũng đỏ hốc mắt, vẫy tay gọi con trai của anh Đồng, bảo nó đi lấy hòm thuốc.

Đồng Nhạn Linh tự tay thoa thuốc, băng bó cái đuôi đã cụt cho Hải Đường. Anh ôm chặt con mèo hoa vẫn nằm im không chịu rời khỏi người anh, nhiều lần nói cảm ơn với cha con anh Đồng rồi tiễn hai người về nhà. Sau đó anh bảo chị Kim đi nghỉ ngơi một lát, uống ngụm trà, lại đặt Hải Đường còn đang hoảng sợ cuộn tròn lại lên giường, dùng chăn mỏng còn vương mùi hương của mình bọc nó thật kĩ, lấy tiền, đóng chặt cửa, chạy ra đường gọi xe ba bánh, cùng chú kéo xe đỡ người cha đã hôn mê bất tỉnh lên, đưa tới bệnh viện lớn gần nhất.

Đội bác sĩ tiến hành kiểm tra tổng quát và làm xong thủ tục nhập viện, Đồng Nhạn Linh mới cảm thấy tinh thần và thể lực của bản thân đều đã tiêu hao đến cực hạn.

Là thật, thật sự đến cực hạn.

Anh đã không còn khí lực để mà phẫn nộ hoặc bi ai, anh chỉ còn lại sự trấn tĩnh, bất lực.

“Thầy Đồng, thứ tôi nói thẳng, tim của ông Đồng yếu lắm rồi, e là không có biện pháp xuất viện.”

Lời nói tuy rất uyển chuyển nhưng ý tứ lại vẫn rõ ràng.

Gật gật đầu, Đồng Nhạn Linh không thay đổi sắc mặt “Bác sĩ, xin hãy nói cho tôi biết, cha tôi... còn bao nhiêu thời gian.”

“Không dám xác định, chỉ có thể nói khả quan nhất cũng chỉ có thể qua Tết âm lịch.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ. Làm phiền bác sĩ.” Cung kính cúi mình chào người kia, Đồng Nhận Linh mang theo tâm trạng uể oải rời khỏi bệnh viện.

Anh về nhà, đưa đồ ăn mua trên đường cho chị Kim, dặn chị tối nay mình không trở lại, nhờ chị khóa kỹ cửa nhà, ăn cơm xong thì đi nghỉ sớm, ngày mai sau khi tan tầm anh sẽ trở về. Sau đó anh tìm một cái giỏ tre, dùng áo của mình bao lấy Hải Đường đặt vào trong, rồi gọi xe kéo tay đi thẳng tới biệt thự của Diệp Côn.

Anh dùng chìa khóa mà lúc trước đối phương giao cho anh mở cổng, vào sân, từng bước thật chậm đi về hướng tòa nhà màu xám kia.

Anh trông thấy Diệp Côn đã phát hiện ra anh, lại không nghĩ rằng người đàn ông chỉ mặc áo ngủ ấy đi ra mở cửa, trong cổ áo mở rộng mơ hồ lộ ra một dấu hôn đỏ sẫm.

Giống như bị sét đánh trúng, anh sửng sờ tại chỗ, tiện đà khi đối phương hỏi anh sao đột nhiên lại tới đây, anh cứ như tượng sáp nhìn chằm chằm vết đỏ sẫm kia một lúc lâu, giọng nói run rẩy cơ hồ muốn khóc lên “Nếu quấy rầy đại thiếu gia... tôi vẫn nên đi.” Sau đó xoay người định chạy trốn.

Anh rất sợ, trong lòng cũng đau đớn không chịu nổi, anh cảm giác nếu mọi chuyện diễn ra đúng như anh nghĩ thì trên đời này sợ là không còn nửa tắc đất cho anh dung thân nữa rồi, cũng chẳng còn lấy nửa người để anh tin cậy dựa vào.

Nhưng chưa đi được hai bước, một bàn tay đã gắt gao kéo cánh tay anh.

Diệp Côn cau mày, trên mặt có vài phần giận dữ.

“Em lại ầm ĩ cái gì?” Tựa hồ ý thức được đối phương bởi vì điều gì mà muốn chạy trốn, người đàn ông kia túm chặt lấy anh, kéo cổ áo mình ra “Em đang nổi bệnh đa nghi sao? Đây là dấu vết vào lúc em ý loạn tình mê lưu lại! Quên rồi? Em nghĩ rằng tôi sẽ tìm người khác? Trước giờ đối với ai tôi chỉ cần vài lần là chán, em đã ở bên tôi bao lâu? Tự em ngắm xem!”

Vài câu lại giống như đánh tan chút sức lực cuối cùng trong anh, Đồng Nhạn Linh ôm gối, đứng tại chỗ nhìn Diệp Côn, rốt cuộc không nhìn được bật khóc.

Anh nói, cha không sống được bao lâu nữa, tổn thương Hải Đường xong ông cũng tiêu hết chút lực tàn cuối cùng rồi, bác sỹ phán cho ông án tử hình. Đây đều là báo ứng, mỗi một việc đều là đau khổ mà ông gây ra! Nhưng những khổ đau đó lại không muốn chỉ mình ông gánh vác, còn đè lên vợ con già trẻ cả nhà!! Sao ông có thể như vậy? Con người sao có thể làm được đến mức này? Đó còn là người sao? Mẹ em hại ai, chọc ai? Bà chỉ muốn an ổn ở bên người đàn ông của mình qua một đời! Nhạn Thanh hại ai chọc ai? Nó chỉ muốn vui vẻ diễn kịch của nó! Hải Đường hại ai chọc ai? Nó chỉ là một con mèo thích làm nũng mà thôi! Em thì sao? Em hại ai chọc ai? Tại sao không thể để em yên ổn sống qua ngày, thanh tĩnh làm một người bình thường? Tại sao? Đây là đạo lý gì chứ?

...

Đồng Nhạn Linh sống hai mươi tám năm, trong hai mươi tám năm qua đây là lần đầu tiên anh khóc lớn trước mặt một người khác, nói lên hết thấy những điều ẩn giấu nơi sâu nhất lòng mình, cho đến tận khi cổ họng khàn đặc.

Mà Diệp Côn chỉ lẳng lặng ở bên anh, lắng nghe sau đó cau mày nâng tay lên, đầu tiên là dùng lực nâng gương mặt tràn đầy nước mắt kia, hung hăng hôn một cái lên đôi môi run rẩy, tiếp đó kéo Đồng Nhạn Linh vào nhà.

Hắn đóng cửa, để đối phương ngồi yên trên sô pha, rót cho anh ly nước ấm, sau đó xách giỏ đi tới nhà kính.

Xốc nắp đậy của giỏ lên, đặt mèo nhỏ còn sợ hãi sau cơn đau lại nhà kính, thêm cơm và bát nước cho ba mẹ con nhà mèo, đóng kín cửa mới trở lại kéo Đồng Nhạn Linh lên tầng hai.

Diệp Côn tắm cho anh, ôm anh, hôn anh, dùng giọng nói trầm thấp thì thầm vỗ về anh, rồi sau đó lau khô thân thể, mặc cho anh áo ngủ mềm mại, đặt anh lên giường phòng ngủ, gỡ kính mắt xuống cất ở một bên, kéo chăn lên bao kín lấy cả hai.

“Đại thiếu gia.....” Dán vào lồng ngực ấm áp, Đồng Nhạn Linh muốn dùng cổ họng khàn đặc nói gì đó nhưng Diệp Côn chỉ ôm anh chặt hơn, hôn ngăn lại đôi môi kia, bảo anh không cần nói gì nữa, ngủ đi.

Em tin tôi, ngủ đi. Tình dậy, tất cả đều sẽ có biện pháp, ngủ dậy chuyện gì cũng sẽ biến mất...

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 19

Biên tập: Yến Phi Ly

Diệp Côn nói với Đồng Nhạn Linh, tỉnh ngủ, chuyện gì cũng sẽ không còn nữa.

Ở khoảnh khắc đó Đồng Nhạn Linh thật sự đã tin.

Nhưng tỉnh dậy chuyện anh phải làm rất nhiều, vẫn khiến tâm trí và thần kinh anh căng thẳng như cũ.

“Em phải gọi điện cho Nhạn Thanh.” Ngồi chính giữa giường, anh uể oải bóp bóp trán, muốn mò tìm kính mắt để đeo, khi nghiêng người mới đột nhiên ý thức được toàn thân mình trần trụi không mặc một thứ gì.

“Ừ, gọi đi.” Diệp Côn bày ra vẻ mặt bình tĩnh, miệng đồng ý với anh nhưng trong mắt lại thoáng hiện lên ý đồ lưu manh.

Tối hôm qua hắn cởi áo ngủ của Đồng Nhạn Linh, hắn muốn da thịt kề sát da thịt, cảm nhận sự ấm áp của người kia, cũng làm cho đối phương cảm nhận được hơi ấm từ hắn.

“Nhưng mà lại phải phiền Tạ tiên sinh cho Nhạn Thanh nghỉ vài ngày.” Đỏ mặt, liều mạng hồi tưởng lúc nào thì mình biến thành cái dạng này, rõ ràng trong trí nhớ cả hai đều mặc quần áo ngủ, Đồng

Nhận Linh vừa nói chuyện đứng đắn để bình phục tâm tình vừa cố gắng rứt về trong chăn.

Mà người đàn ông cũng trần trụi thì nhích gần hơn ôm chặt anh “Tình huống thế này Kiến Hào nhất định sẽ đồng ý, cậu ta ở trong quân đội nghiêm khắc có tiếng nhưng đối xử với mọi người rất dễ chịu.”

“Vâng... Nhận Thanh kể với em Tạ tiên sinh là người rất dễ gần. Đại... đại thiếu gia.....” Nhận thấy một cái tay đã bắt đầu vuốt ve quanh thân mình, Đồng Nhận Linh bắt đầu khấn trương.

“Tên.”

“...Hả?”

“Gọi tên tôi.”

“Thiên Diệm.....” Vẫn sẽ thẹn thùng nhưng chung quy cứ có cảm giác nếu gọi tên có lẽ sẽ được bỏ qua, Đồng Nhận Linh nhắm mắt thấp giọng gọi tên người kia, sau đó bàn tay đang trêu đùa quả nhiên liền ngừng lại.

“Em yên tâm, trong nhà em xảy ra chuyện lớn như vậy, tôi cũng không thể muốn em liền bắt chấp tất cả. Em coi tôi là cảm thú sao?” Tiếng cười nhẹ lượn lờ bên tai, Đồng Nhận Linh có lẽ là nên giận dữ một chút nhưng thanh âm kia khiến anh cảm thấy kiên định, loại tiếp xúc chặt chẽ cùng ‘trêu đùa’ mang theo vẻ lưu manh tựa hồ có phép thuật lập tức khiến tâm trạng vốn khó chịu, mệt mỏi của anh dịu đi không ít. Mà gọi tên đối phương thì càng có loại tác dụng giải tỏa đặc biệt.

Người đàn ông này hiểu rõ nên làm sao để anh giảm bớt gánh nặng....

Tuy rằng là nụ cười khổ nhàn nhạt nhưng dù sao cũng là cười, Đồng Nhạn Linh nhẹ nhàng thở dài một hơi, thả lỏng thân thể tựa vào lồng ngực đối phương.

Ngày đó anh ăn cơm tại biệt thự của Diệp Côn, lại thay thuốc và băng gạc cho Hải Đường cũng đã ổn định tinh thần hơn giống anh, nhìn ba mẹ con nhà mèo quẩn quýt lại gần, ngẫu nhiên ‘meo meo’ vài tiếng thân mật gọi Hải Đường, Đồng Nhạn Linh thoáng thư thả tâm tình, sửa sang bản thân sạch sẽ gọn gàng mới về trường dạy học.

Tuy rằng không muốn, tuy rằng cảm giác thể xác và tinh thần đều mệt mỏi nhưng hiện tại anh cần làm những chuyện khác để khiến bản thân không nghĩ về chuyện gia đình nữa.

Giải lao giữa giờ, anh liền gọi điện thoại cho em trai, tận lực lý trí kể lại mọi chuyện một lần, sau đó, như anh dự đoán trước, Đồng Nhạn Thanh cũng không muốn trở về.

Không nói thêm lời cực đoan nào nhưng cũng không muốn trở về.

Đồng Nhạn Linh cảm giác bản thân anh có thể hiểu được, nhưng xuất phát từ tình cảm gia đình cơ bản nhất, anh hi vọng vào thời khắc cuối cùng trong đời cha có thể nhìn thấy vợ và con trai.

Gọi điện thoại như vậy vài lần, cũng gửi mấy lần điện báo với ngôn từ khẩn thiết, mất một tuần anh mới khiến em trai đáp ứng mang mẹ trở về một chuyến.

“Anh hai, vì em không muốn để một mình anh phải gánh vác mới quyết định trở về, anh hiểu không? Nếu không phải vì anh thì có chết em cũng không muốn về.” Trong cuộc điện thoại cuối cùng, Đồng Nhạn Thanh đã nói như vậy.

“Được rồi, coi như là vì anh đi.” Nhịn xuống cảm xúc chua xót khó chịu, Đồng Nhạn Linh hít hít mũi, khẽ gật đầu.

Từ lúc cha bắt đầu nằm viện, anh đã tạm dừng việc dạy học cho Diệp Bằng, anh nhận thấy mình không có nhiều tâm sức đồng thời lo liệu nhiều chuyện đến vậy.

Nhưng cách một hai ngày anh vẫn sẽ tới chỗ Diệp Côn, nhất là sau mỗi lần tới bệnh viện thăm cha, cái loại trống rỗng cần có ai đó ở bên càng thúc giục anh. Đoạn thời gian đó, ở mọi phương diện, Diệp Côn thật sự trở thành trụ cột tinh thần cho anh.

Cha vẫn khi tỉnh khi mê, chỉ là lúc tỉnh cũng không nhận ra là ai đến thăm ông. Mỗi lần ngồi ở bên giường, nhìn người cha ánh mắt mờ mịt, nhìn vẻ thê lương và sinh mệnh dần dần xói mòn, Đồng Nhạn Linh liền cảm giác hết thấy thoáng qua tựa như một giấc mộng.

Cha đã tự bức điên chính mình, chung quy ông không kịp hối hận hoặc là thức tỉnh.

Khoảng bảy tám ngày sau mẹ và em trai cũng trở lại. Bà Đồng nhìn người chồng chung chăn chung gối mấy chục năm của mình nằm trên giường, hai mắt đỏ ửng nhưng nước mắt lại không rơi xuống, còn em trai dứt khoát chỉ nhìn thoáng qua liền xoay mặt tránh ra.

Không biết có phải là cảm nhận được người vợ bị mình “phản bội” và con trai nhỏ ở bên hay không, qua ngày thứ ba thần trí ông Đồng bỗng nhiên thanh tỉnh một ít, ông kéo tay Đồng Nhận Linh, miệng suy yếu gọi lại là “Nhận Thanh..... Nhận Thanh.....”

Đột nhiên quay đầu nhìn thoáng qua em trai cũng đang sửng sốt đứng ở cuối giường, Đồng Nhận Linh vội vẫy tay gọi cậu lại đây.

Trong miệng cha vẫn lẩm nhẩm không chỉ tên con trai mà còn cả tên vợ và Đồng Nhận Linh, thậm chí kêu ông còn gọi tên Diệp Hương Lan và Diệp Long, mà sau khi nhắc tên những người này, người đàn ông nhắm mắt thật chặt lại dùng thanh âm mơ hồ không rõ gượng gượng nói “Mọi người.... đừng tha thứ tôi..... Tôi sai rồi.....”

Nghe được câu nói kia, người đầu tiên bật khóc là bà Đồng, bà lập tức bỏ nhào vào lòng Đồng Nhận Thanh, thanh âm nghẹn ngào thốt ra từng chữ “Muộn rồi! Ông biết thì đã quá muộn!”

Mà Đồng Nhận Thanh nhanh chóng đỡ lấy mẹ cũng cúi đầu, nâng tay lên len lén lau mặt.

Vào đêm hôm đó, ông Đồng nhắm mắt xuôi tay.

Đồng Nhận Linh vẫn luôn túc trực ở bên tới giây phút cuối cùng, lúc này anh chợt cảm giác xung quanh tĩnh lặng chưa bao giờ có, trong đầu là một màu trắng mơ hồ không âm thanh hình ảnh nào có thể lọt vào.

Trong trí nhớ của anh tràn đầy hình ảnh cha năm đó nghiêm khắc dạy bảo, lớn tiếng đọc sách hay cao giọng quở trách hai đứa con trai. Mà cái người năm đó mở miệng liền mắng, nâng tay liền đánh,

một lòng muốn hai đứa con trai đi vào ‘con đường chính đáng’ giờ này khắc này lại không có một chút thanh âm.

Anh khóc, không rõ chứa đựng trong những giọt nước mắt ấy đến cùng có bao nhiêu phức tạp.

Giúp Đồng gia lo liệu hậu sự là Diệp Côn.

Tuy hấn không chính thức lộ diện nhưng hấn phái quản gia tới hỗ trợ tìm nơi chôn cất, cử lái xe đưa đón mọi người trong nhà, từ đầu đến cuối luôn một mực yên lặng lưu tâm.

Sau lễ tang, Đồng Nhạn Linh đưa chị Kim về quê sống với con gái, xác định ở đó đều là những người nông dân chất phác sẽ không ghét bỏ chị, anh để lại một khoản tiền rồi mới rời đi.

Bên chỗ Diệp Long cũng do anh báo tin cha qua đời, nhưng đứa trẻ cơ hồ không có chút ký ức nào với cha cũng không thể rơi nửa giọt nước mắt cho ông. Cậu chỉ cảm ơn người anh lớn thật lòng thương cậu, chăm lo cho cậu, không xem cậu là người ngoài.

Hậu sự lo liệu ổn thỏa, mẹ và em trai cũng chuẩn bị khởi hành về Nam Kinh.

Trước khi đi, mẹ kéo tay Đồng Nhạn Linh hỏi anh ngày sau có muốn chuyển qua bên kia sống cùng em trai hay không, anh chỉ khẽ lắc đầu, mỉm cười nhợt nhạt.

“Một mình con không sao đâu.” Anh đáp nhẹ bằng.

“Anh hai, một mình nhớ bảo trọng, thay em và mẹ cảm ơn đại thiếu gia. Tới kỳ nghỉ đông và nghỉ hè nhớ đi Nam Kinh thăm mẹ.” Em trai ôm chặt anh lâu thật lâu mới buông tay ra.

Mà Đồng Nhạn Linh chỉ tiễn mẹ và em trai lên xe lửa, mang theo không nổi vẫy vẫy tay chào tạm biệt, nhìn xuống toàn bộ nước mắt muốn chảy ra, gỡ kính mắt xuống, khẽ xoa trán, cúi đầu trầm mặc một hồi lâu rồi một lần nữa đeo kính vào, ngẩng đầu cất bước rời khỏi nhà ga.

Ngày đó, anh tới biệt thự của Diệp Côn.

Có chút do dự nhưng xúc động muốn gặp người kia chiến thắng hết thảy.

Có điều khi anh tới nơi, Diệp Côn lại không ở nhà. Quản gia nói với anh đại thiếu gia bàn chuyện bên nhà chính, chắc hơi muộn mới trở về, nhưng đã dặn dò chúng tôi nếu thầy tới đây thì chuẩn bị đồ ăn cho thầy, sau đó đưa thầy đi nghỉ trước, trong khoảng thời gian này, chắc thầy cũng mệt lắm rồi.

Nghe quản gia nói anh bỗng thấy ngượng ngùng, nhỏ giọng cảm ơn. Đồng Nhạn Linh đơn giản rửa mặt một chút, chờ cô hầu gái Nhã Cầm bưng bánh ngọt và trà tới bên tạm thời thả lỏng thần kinh căng thẳng mấy ngày qua, hưởng thụ không gian thanh tĩnh hiếm có này.

Bánh ngọt chua chua mềm mềm, trà thơm nồng hương đưa bốn phía, anh ngồi trên sofa, Hải Đường phát hiện anh đến vội vàng leo lên cạo người anh liều mạng làm nũng, khẽ vuốt ve bộ lông mềm mại, trộm nghĩ có vẻ từ khi tới đây sống nó càng ngày càng béo tròn. Anh ôm nó dựa vào lưng ghế vừa mềm vừa dày, nhắm mắt lại, thở dài thư thái.

Tất cả đều kết thúc, hẳn là vậy...

Cơm tối được dọn lên bàn xong, người giúp việc trong nhà điều ròi đi, Đồng Nhạn Linh dù bị Diệp Côn nhắc nhở vài lần phải duy trì khoảng cách với đám hầu gái, vẫn nhin không được nói lời cảm tạ chân thành với mấy người, nhìn theo bọn họ ra khỏi cổng.

Trời trở nên tối mịt.

Một mình ăn cơm tối, một mình rửa sạch chén đĩa, một mình đọc sách, lại một mình tắm rửa sạch sẽ, anh vào phòng ngủ, lên giường.

Anh thật sự quá mệt mỏi.

Không bao lâu liền buồn ngủ, anh khẽ hít hà hương nước hoa của người kia còn vương trên gối dần dần chìm vào giấc ngủ. Đợi đến khi anh tỉnh dậy đã là nửa đêm.

Giật mình mở mắt, anh cào cào mái tóc hỗn loạn, đeo kính, cột lại dây áo ngủ rồi mới đứng dậy đi xuống lầu.

Dưới lầu đèn được bật sáng, áo khoác da của Diệp Côn tùy tay ném trên sofa. Nhìn ra ngoài cửa sổ, chiếc xe buổi chiều không thấy cũng đang đậu trong sân. Đồng Nhạn Linh nhíu nhíu mày, tìm kiếm chung quanh, dạo qua một vòng dưới lầu mới chợt nghĩ ra mà đi vào nhà kính phía sau.

Lúc này Diệp Côn đang ngồi trên ghế quý phi, cà vạt buông rộng, cổ áo mở hai cúc trên cùng, một tay chống trán, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve chú mèo tam thể chen chúc bên cạnh hấn vo thành một cục tròn tròn.

Thấy Đồng Nhạn Linh tiến vào, hấn khẽ cười, sau đó vươn tay với đối phương.

“Vừa rồi lên lầu thấy em ngủ say nên không gọi em.”

“Xin lỗi.” Giữ chặt tay đối phương, ngồi xuống bên cạnh, Đồng Nhạn Linh cũng sờ sờ nắn nắn cái bụng béo mà con mèo kia cố tình khoe ra với anh “Đại thiếu gia về khi nào?”

“Mới thôi.” Ôm anh hôn mấy cái, Diệp Côn mở miệng hỏi “Chuyện trong nhà đều xong xuôi hết rồi?”

“Vâng, đều xong rồi. Nhạn Thanh và mẹ cũng đã về Nam Kinh.”

“Mệt lắm phải không?”

“Không sao, em nghỉ ngơi một lát sẽ ổn. Qua vài ngày nữa lại tới dạy học cho nhị thiếu gia.”

“Chuyện này không vội.” Hơi chần chờ mấy giây, Diệp Côn thở dài rồi sau đó dùng đầu ngón tay lướt qua sợi tóc mềm mại của Nhạn Linh “Tôi có việc muốn nói với em.”

Từ ngữ điệu cùng biểu tình của hấn Đồng Nhạn Linh phát giác tình huống tựa hồ có phần nghiêm túc, vội ngồi thẳng thân mình, gật đầu “Vâng?”

“Sắp tới... Đại khái tầm hai ba ngày nữa tôi phải đi Mỹ một chuyến.”

“....Nước Mỹ?” Đang vụng trộm phỏng đoán tình huống, nhưng thật đúng là không hề nghĩ đến loại chuyện này, Đồng Nhạn Linh ngây ngẩn cả người.

“Đi xử lý công việc làm ăn bên đó.”

“Diệp gia còn buôn bán tới tận bên Mỹ nữa?”

“Có, chẳng qua không phải Diệp gia, là của tôi.” Ôm chầm lấy người còn chìm trong sửng sốt, Diệp Côn nâng tay xoa nhẹ lưng đối phương “Năm ấy khi du học bên đó, tôi quen một anh chàng người Mỹ tên là Anthony Perrotta. Cậu ta là dân gốc Ý, rất có óc kinh doanh. Nhà cậu ta kinh doanh chuỗi cửa hàng tạp hoá, chúng tôi trò chuyện với nhau, cậu ta nói ở quốc gia tư bản khổng lồ như Mỹ thực ra rất dễ phá sản nếu xảy ra bất cứ cuộc khủng hoảng nào. Đến lúc đó, đám quý tộc đang trên đà suy bại hay những ngân hàng mới nổi đều sẽ trở thành vật đầu tiên đem ra hi sinh.

Ngược lại nếu giữ những cửa hàng buôn bán nhỏ, mặc kệ là lúc nào cũng sẽ có người cần đến. Loại ý tưởng này không ngờ lại rất hợp ý tôi. Sau đó, tôi bắt đầu đầu tư vào sản nghiệp nhà cậu ta, mấy năm nay đều chưa từng ngừng. Cửa hàng tạp hoá biến thành mất xích, sau phát triển thêm các nhà hàng, trung tâm làm đẹp, tiệm làm tóc linh tinh. Đếm ra thì số lượng không hề nhỏ. Tôi đa phần không ở bên đó, mọi chuyện đều do nhà Anthony xử lý, người Ý quan niệm cũng không khác người Trung là bao. Cứ cách một thời gian tôi sẽ lấy danh nghĩa tới thăm bạn cũ qua xem tình hình, thu phần tôi được nhận đổi thành vàng bạc cất ở nơi an toàn. Chuyện này trên dưới Diệp gia không một ai biết, tôi cũng không muốn cho bọn họ biết. Hiện tại... là lúc tôi phải qua xem xét công việc, trong khoảng thời gian ở đó hẳn sẽ bề bộn nhiều việc, có lẽ không có biện pháp mỗi ngày liên lạc với em được, cho nên muốn báo cho em trước.”

Đồng Nhạn Linh lắng nghe, cúi đầu mím môi, vuốt ve bộ lông mềm mại của mèo béo, trầm mặc thời gian rất dài.

“Vậy bao lâu có thể trở về?”

“Ít nhất một tháng.”

“..... Em đã hiểu.” Gật gật đầu, Đồng Nhạn Linh ôm lấy chú mèo tam thể mập mập, ngửi ngửi mùi hương không biết có phải vì chui trong đám hoa mà dính lên hay không “Vậy, đại thiếu gia cứ đi đi.”

“Tôi không muốn để em một mình nhưng lần này tôi phải đi. Lần này so với bất cứ chuyến đi nào trước kia đều hệ trọng hơn.”

“Không sao, em không sao.” Cười nhẹ, Đồng Nhạn Linh nhìn bốn phía tìm kiếm “Con của nó và Hải Đường đâu?”

“Hắn là trong phòng khách.”

“Ừm.” Nhẹ nhàng lên tiếng, Đồng Nhạn Linh đứng lên, ôm mèo đi đến cửa nhà kính, thả mèo mẹ béo núc ních ra ngoài, tùy tay đóng cửa lại rồi quay trở về.

Mỗi một bước đều như là đang làm ra một quyết định vô cùng trọng đại, rốt cuộc khi đi đến trước mặt Diệp Côn, anh hít sâu, tiện đà làm ra hành động chưa từng có, chủ động ngồi lên đùi người đàn ông kia.

Diệp Côn kinh ngạc, hay đúng hơn nên nói, cực kỳ kinh ngạc, vốn tưởng rằng vị thầy giáo nào đó bởi vì không nỡ xa mình mà giận dỗi hoặc là gây áp lực, lại không nghĩ rằng được anh chủ động thân mật. Diệp Côn nâng tay nhẹ nhàng vuốt ve hai đùi mềm mịn của đối phương, dần dần nheo mắt lại.

“Em... là muốn cho tôi quà trước khi tạm xa nhau sao?”

Nghe giọng nói trầm thấp bên tai, Đồng Nhạn Linh nhìn sâu vào mắt người đàn ông kia, dùng ánh mắt mang theo bi thương và lạnh lẽo không có nhiệt độ bởi dư âm của những ngày trước mà nhìn hắn, sau đó chủ động lại gần nhẹ nhàng hôn lên môi đối phương.

Nụ hôn rất ngắn và cũng rất nhẹ, khi nụ hôn kết thúc Đồng Nhạn Linh cúi đầu đỏ mặt, chậm chậm cởi bỏ dây áo ngủ của mình.

Dây lưng từ tơ lụa nhẹ bẫng trượt xuống, mà cùng trượt xuống là cả bộ đồ ngủ trên người anh.

Vận dụng toàn bộ dũng khí, đem toàn bộ thân thể mà chính mình cũng không hề lấy làm kiêu ngạo bày ra trước mặt đối phương, Đồng Nhạn Linh tháo kính mắt xuống đặt sang một bên, môi mấp máy vài cái rồi mới quyết tâm dùng thanh âm run rẩy mở lời.

“Đại thiếu gia... Không.... Thiên Diễm. Anh bảo đây là quà trước lúc tạm xa nhau, không bằng nói là quà em muốn lấy từ anh trước khi chia tay đi. Anh lưu lại cho em nhưng nhớ để em có thể chịu đựng tháng ngày này, em liền thỏa mãn. Nếu anh không chê trên người em còn đeo tang, xin hãy chạm vào em. Nếu anh đồng ý, đêm nay.... đêm nay... em liền mặc anh xử lý...!”

Đồng Nhạn Linh nói xong rồi? Hay là chưa xong? Diệp Côn bất chấp.

Ôm chặt đối phương, giữ chặt đầu anh, tiếp theo là nụ hôn nóng cháy, miệng lưỡi quấn quýt thật lâu, người đàn ông kia mới ghé vào tai Đồng Nhạn Linh đang thờ dốc, rót lời nóng bỏng thẳng vào tai anh.

“Vốn đang nghĩ trước khi đi làm em không xuống giường được, kết quả em lại tự dâng lên miệng. Không chạm vào em? Em tưởng tôi ngốc à? Ai quản thân em có đang mang tang hay không, dù em đang túc trực bên linh cữu, bộ dáng này chạy đến trước mặt tôi, tôi cũng nhin không được!”

Nghe hần thì thâm bên tai, cảm thụ được hơi thở nóng cháy như thiêu đốt, cả người Đồng Nhạn Linh như muốn nổ tung. Anh vùi mặt vào hõm vai đối phương, sau đó thò tay qua kéo cà vạt rớt xuống, vừa sờ lồng ngực rắn chắc vừa cởi từng nút từng nút áo sơ-mi.

Áo sơ-mi trắng ngần triệt để rộng mở, Đồng Nhạn Linh dùng miệng gặm cắn xương quai xanh của đối phương, sau đó biết rõ chính mình còn chưa tới nỗi ý loạn tình mê, nhưng vẫn không quan tâm mà nhẹ nhàng mút mạnh làn da chỗ đó, lưu lại dấu hôn đỏ ửng.

Anh nghe người đàn ông kia thở gấp, cảm thụ được khi lòng bàn tay ma sát sau lưng mình xô dịch đến trước ngực, tiếng rên rỉ của anh khi nơi mẫn cảm được xoa nắn không nhin được mà phát ra đối với Diệp Côn là quyến rũ tận xương tủy, hần khó nhin mà cọ cọ vật dần cứng lên vào giữa đùi đối phương.

Loại dụ dỗ này quá mức lớn mật, đối với người quen câu nệ, kín đáo như Đồng Nhạn Linh dĩ nhiên đã vượt qua phạm trù bình thường, nhưng anh không nghĩ được nhiều đến vậy, hoặc là nói cái gì anh cũng không muốn nghĩ nữa. Cứ để anh mặc sức làm càn đi, để anh phóng túng một lần, cũng để anh phóng đảng một hồi đi.

Hiện tại, anh cần người này!

Diệp Côn thả ra thứ của mình rồi sau đó nắm lấy cả hai cùng vuốt ve lên xuống, Đồng Nhạn Linh đối với việc dùng thứ khó nói kia cảm thụ một vật đồng dạng của người đàn ông khác, mặc kệ như thế nào vẫn là cảm giác khó mà nhin nổi. Anh áp chế không được tiếng thở dốc cùng rên rỉ, khi xúc cảm quá mức mãnh liệt liền dứt khoát ngậm lấy vành tai gần ngay trước mắt nhẹ nhàng cắn.

“Hôm nay em là muốn quyền rũ chết tôi phải không....” Thanh âm trầm thấp truyền lại, hơi thở nóng ướt lượn lờ, Diệp Côn cảm giác Đồng Nhạn Linh dường như không nghe thấy hắn nói, lại có lẽ là nghe thấy nhưng căn bản dùng không được.

Bất kể thế nào đều tốt, dù sao hiện tại hắn muốn ăn no trước rồi nói sau.

Cánh tay ôm chặt vòng eo mảnh mai, đầu ngón tay thò vào trong miệng đối phương, trêu đùa đầu lưỡi dâm loạn, sau đó nương nước bọt trơn ướt một đường dọc theo xương cổ, trượt đến lổ vào mê người phía dưới.

Khi cửa vào bị ngón tay thử thăm dò gãi cào, cả người Đồng Nhạn Linh khó nhịn run lên, một chút xâm nhập tim đến nhược điểm không thể quen thuộc hơn, động tác dâm rút lặp đi lặp lại khiến anh ngay cả nói cũng sắp nói không nổi. Anh cứ ngỡ dường như mình chưa từng thoải mái như vậy, chưa từng sung sướng mà mang theo tuyệt vọng như vậy. Anh cả gan làm loạn rên nhẹ, thủ thủ bên tai đối phương “Còn muốn.....”

Diệp Côn có thể kết luận, hôm nay tên thư sinh dâm đẳng này chính là muốn quyền rũ chết hắn.

Được rồi, hắn tiếp chiêu!

Rút đầu ngón tay ra, cảm thảm lông dê trên lưng ghé trái trên mặt đất, hắn đẩy Đồng Nhạn Linh trực tiếp nằm lên thảm. Sau đó tách đôi chân kia ra, cúi xuống, lại dâm sâu đầu ngón tay vào miệng huyệt ẩm áp, đồng thời đầu lưỡi cũng cùng liếm vào.

“Ừm....! Đại thiếu gia....”

Hai tay che mặt, Đồng Nhạn Linh xấu hổ đến nỗi sắp cắn lưỡi tự sát nhưng người đàn ông lại lần nữa chiếm thế thượng phong nhếch lên khóe miệng.

“Không gọi tên tôi nữa? Hửm?” Cho đối phương một câu “đùa giỡn”, Diệp Côn lại dùng đầu lưỡi mô phỏng động tác làm tình.

Chỗ đó bị đầu ngón tay cùng lưỡi bắt nạt, trêu cợt, Đồng Nhạn Linh run rẩy khó nhịn nhưng trong lòng dù kháng cự thế nào thì thân thể cũng vẫn muốn. Không, thực ra lòng anh tựa hồ cũng rất muốn, kháng cự chỉ là vì quá mức xấu hổ mà thôi, tiếc là rất nhanh chút xấu hổ ấy cũng bởi vì thân thể cùng tâm linh bức bách, tự giác không vui mà len lén trốn đi.

Vì thế khi gặp phải khảo vấn của tình dục, truy lục là cách cứu chuộc duy nhất, rên rỉ hóa thành câu trả lời hợp pháp, Đồng Nhạn Linh cảm giác số lượng đầu ngón tay chôn trong thân thể mình lại gia tăng, đâm chọc và ma sát cũng dần dần không còn cố kỵ, miệng bên trên cắn mu bàn tay của mình mà cái miệng phía dưới thì cắn ngón tay đối phương, anh gắt gao nhắm mắt, co rút đạt tới đợt cao trào đầu tiên.

Dịch nhầy trắng đục phun tung toé lên ngực anh, thậm chí là bên môi, Diệp Côn lóe sáng cặp mắt dã thú áp qua, liếm đi chất lỏng đậm sệt vương trên khóe miệng, sau đó cứng rắn buộc anh trao đổi nộ hôn nóng ướt với mình.

Nếm được hương vị của bản thân, Đồng Nhạn Linh rất không tình nguyện, Diệp Côn đương nhiên biết, sau khi nộ hôn kết thúc người đàn ông kia nở nụ cười đầy tà khí, cởi quần áo vương bận nửa người dưới, đứng dậy ngồi lên ghế quý phi, mở chân, dùng ánh mắt ý chỉ thứ cứng rắn giữa đùi.

“Không muốn ném của em vậy tự mình tới đây ném thử của tôi!”
Lời bá đạo buông ra như chỉ thị, hấn ung dung đợi Đồng Nhạn Linh phản ứng.

Mà phản ứng của người kia hấn có thể nắm bắt rất rõ ràng, tức thì người đang nằm trên thảm lông dê bò dậy tiến lại đây, giữ chân hấn, ngậm lấy thứ thô lớn sừng sững.

Mỗi một lần nuốt vào đều phải cố sức, mỗi một lần mút vào đều bày ra đủ tham lam, Đồng Nhạn Linh vận dụng hết khả năng của bản thân để hầu hạ vật cứng dữ tợn trong miệng, mãi đến khi nghe đối phương nặng nhọc đè nén tiếng thở dốc mới cảm nhận được một dòng nước nóng bỏng phóng thích trong cổ họng mình.

Chất lỏng tràn đầy mùi giống đực, anh nuốt hết vào bụng, không lãng phí một giọt nào.

Sau đó khi người đàn ông kia ngoắc một ngón tay về phía anh, anh bèn cúi đầu, lại một lần nữa ngồi lên đùi đối phương, cắn môi, tự mình dùng ngón tay mở rộng miệng huyết, từng tắc từng tắc một nuốt vào vật đã bắn qua một lần mà vẫn không thấy uể oải.

Bên trong nóng cực kỳ, cũng thít chặt như muốn đòi mạng, tham lam cắn lấy vật thô to, Diệp Côn đỡ eo người trước mặt, chỉ dụ đi một lát liền bắt đầu không nể mặt đoạt lấy.

Một đêm ấy, hấn bắn trong cái miệng ấm nóng kia ba lần, cả miệng huyết đều bị ma sát sưng đỏ hết lên, vậy mà va chạm, đâm chọc vẫn không chịu dừng. Đồng Nhạn Linh bắt đầu cảm thấy đau, thế nhưng anh lại quán cánh tay càng chặt, liều mạng ôm lấy đối phương, tựa như cầu xin mà phối hợp với đòi hỏi từ người kia. Từ ghế quý phi đến trên mặt đất, từ ngòi đối diện cho đến quay lưng lại,

từ lần lên đỉnh này cho đến một lần cao trào mới, anh không thể ngưng tiếng rên rỉ ngày càng làm cạn đến tận khi ý nghĩ đều sắp hỗn loạn, ý thức gần như mơ hồ. Anh lần lượt nỉ non tên đối phương, cái tên mà Diệp Côn chỉ cho phép một kẻ khác họ là anh được phép gọi. Sau đó đáp lại anh sẽ là chiếm đoạt càng thêm điên cuồng, nồng nhiệt. Điên cuồng giống như muốn vò nát anh ăn vào bụng...

Rốt cuộc, tại một lần khoái cảm dâng trào cùng nhau, khi cả đôi bên đều không còn khí lực, trong nhà kính cuối cùng không còn tiếng dâm loạn vang vọng nữa.

Thảm lông dê bị làm rối tinh rối mù nhưng càng chặt vật hơn là thân thể của hai người. Đổ hồng là dấu hôn, trắng đục là tinh dịch và cả bùn đất không biết lúc nào đã dính lên, Diệp Côn nâng tay phủ đi đất bụi trên vai Đồng Nhạn Linh, hai người bốn mắt nhìn, nhìn không được đều vui vẻ cười thành tiếng.

“Em ấy.....” Diệp Côn ôm đối phương, cắn một miếng lên xương quai xanh ngon lành “Tôi còn chưa từng để ai ép khô, thầy giáo à, em giỏi thật.....”

“Em không có!” Đổ mặt phủ nhận, Đồng Nhạn Linh dùng trán cụng lồng ngực rắn chắc kia, sau đó từ dư quang khóe mắt thấy khóm hoa quỳnh tươi tốt trên giá đang lẳng lặng nở rộ “.....Thiên Diệm.” Do dự mấy giây, vẫn gọi tên đối phương, anh chỉ đóa hoa quỳnh trắng nõn kia, vẻ mặt mừng rỡ.

“Đột nhiên nở rồi?” Diệp Côn cũng bất ngờ.

“Hoa nở hoa tàn như người có tình rồi lại tuyệt tình, chẳng thể biết lúc nào, chẳng thể hiểu ra sao sao. Đã trao đi thì không thể vãn

hồi cũng chẳng hay lúc nào sẽ tàn lụi....” Bỗng nhiên mạnh dạn nói lời có thâm ý, Đồng Nhạn Linh cúi đầu thì thào.

“Em sợ em và tôi sẽ giống như phù dung sớm nở tối tàn kia sao.” Diệp Côn khe khẽ cười một tiếng, sau đó đứng dậy, không cần suy nghĩ đã ngắt đóa quỳnh nở rộ xinh đẹp nhất xuống, trực tiếp giao vào tay Đồng Nhạn Linh. Hắn dùng một tay ôm đối phương, ánh mắt không cho phép kháng cự cũng không cho né tránh “Đóa hoa này rớt cuộc đã nở rộ. Em giữ lấy, lúc nào không muốn ở bên tôi nữa thì bóp nát nó, vứt đi!”

Nghe lời của hắn, hay nói chính xác hơn, lắng nghe lời tỏ tình sâu nặng nhất từ Diệp Côn, Đồng Nhạn Linh cực kì cẩn thận nhưng may mắn không dám lời lỏng khép kín đầu ngón tay, nhận lấy đóa quỳnh kia, sau đó nhào vào lòng người đàn ông trước mặt, cho hắn một nụ hôn như mèo con vừa gặm vừa cắn, cuối cùng trước khi nước mắt không chế không được mà chảy xuống, yên lặng tựa má vào bờ vai vững chãi của đối phương.

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 20

Biên tập: Yến Phi Ly

Diệp Côn đi Mĩ rồi, Đồng Nhạn Linh chỉ còn lại một mình.

Anh biết Diệp Côn nhất định sẽ trở về đúng hẹn thế nhưng tâm tình cô đơn chỉ có một mình vẫn không thể nào che giấu.

May mà anh còn có công việc, còn có lớp học và đám học trò.

Cứ cách ba ngày anh sẽ tới phụ đạo ngữ văn cho Diệp Bằng, sau đó như thường lệ tới biệt thự của Diệp Côn. Đầu bếp và hai tài xế đều đã cho nghỉ, chỉ có quản gia, thợ làm vườn và cô hầu gái tới làm việc, kiểm tra tình trạng an toàn, sửa sang hoa cỏ trong vườn và nhà kính, hoặc là dọn vệ sinh và cho đám mèo ăn. Mỗi lần qua đó, anh đều tán gẫu và ăn cơm với mọi người, sau đó khi mọi người về nhà hết sẽ đóng cửa hưởng thụ thời gian chỉ có một mình.

Đa số thời gian anh đều đọc sách trong thư phòng, ngồi bên cửa sổ rộng rãi lắng nghe tiếng nhạc du dương phát ra từ máy quay đĩa, lật từng trang sách kể về những câu chuyện rung động lòng người. Đợi đến khi thư phòng bắt đầu hơi lạnh, anh sẽ ôm sách tới phòng khách, đắp thảm lên đầu gối, ngồi trên ghế bành cạnh lò sưởi tiếp tục xem sách. Hải Đường nhân thời điểm này sẽ nhảy lên đùi anh làm nũng, lúc ấy anh sẽ tạm thời dừng lại, ôm lấy cục bông đã mập lên không ít, nhéo cái mông toàn thịt, dùng mặt cọ cọ bộ lông mềm mại.

“Có phải tao giống ông già lắm không?” Ngẫu nhiên, anh sẽ ghé vào tai Hải Đường khẽ hỏi như vậy, sau đó một người một mèo đùa nghịch mỉm cười vui vẻ.

Hoặc là anh sẽ tới nhà kính, cuộn tròn trên ghế quý phi đánh một giấc, ngửi hương hoa thảo nhiên nở rộ bốn mùa, nghe tiếng gió mùa đông rít gào bên ngoài trái ngược với ấm áp trong nhà.

Thoáng chốc cũng sắp qua năm mới.

Đất nước không còn theo chế độ phong kiến, năm 1927 đang chờ đợi cách đó không xa, vài đồng nghiệp thích theo phong cách sống phương Tây kéo anh đi đón lễ Giáng Sinh và Tết dương lịch, kể cho anh về câu chuyện chúa Giê-su giáng trần, khi ấy trong đầu anh chỉ một mực nghĩ, có khi nào người kia ở nước Mỹ xa xôi cũng đang chúc mừng năm mới cùng bè bạn giống thế này?

Diệp Côn cũng không phải không liên hệ với anh nhưng xác thật số lần rất ít, chung quy xa tít bên kia bờ đại dương, thời gian đôi bên sẽ không thể thống nhất, hướng chi hấn rất bận.

Đồng Nhạn Linh lặp lại an ủi bản thân, sau đó bận rộn trải qua cuộc khảo sát cuối kỳ, nghênh đón kỳ nghỉ đông.

Anh thu dọn đồ đạc đi Nam Kinh.

Tết âm lịch anh ở bên mẹ và em trai. Tết ở phương nam mang theo nét truyền thống vùng Giang Nam, Đồng Nhạn Thanh nói đợi đến đầu xuân, cậu sẽ đưa mẹ đi ngoại ô ngắm hoa, đến lúc đó nhất định tìm người chụp một tấm ảnh rồi gửi về Bắc Kinh cho anh. Đồng Nhạn Linh nghe vậy chỉ gật gật đầu, sau đó bắt đầu tràn ngập khát khao đối với mùa xuân hoa nở ngập trời này.

Hết kỳ nghỉ Tết anh về lại thủ đô.

Trường học cũng bắt đầu kì học mới, tính ra Diệp Côn cũng đã đi hai mươi tám ngày.

Mấy ngày kể anh bận rộn đầu tắt mặt tối chuẩn bị cho chương trình học trong năm mới. Vừa kết thúc lớp học anh chậm rãi đi bộ ra chợ mua nguyên liệu nấu bữa tối, khi rẽ vào đầu hẻm tĩnh lặng anh rõ ràng trông thấy trước cổng nhà mình có một chiếc xe đậu bên đường.

Mà người đàn ông toàn thân một màu đen thì ung dung tựa lưng vào cửa xe.

Mũ dạ màu đen đội rất nghiêm chỉnh, áo khoác da cáo chỉ khoác hờ trên vai, tây trang màu đen phẳng phiu tiêu sái, trên chân là một đôi giày da sáng bóng đập lên đám tuyết đọng còn vương lại từ mấy ngày hôm trước.

Người đàn ông đang cởi bao tay da đốt thuốc, thuốc lá bị đốt lên hần cũng nhắc mắt, trông thấy Đồng Nhạn Linh cương cứng cả người cách đó không xa.

Bốn mắt nhìn nhau, dường như thời tiết rét lạnh đều bị ném lên chín tầng mây, Đồng Nhạn Linh tựa hồ không còn cảm nhận được bất cứ điều gì nữa, trong mắt anh chỉ còn lại đối phương, trong tai anh chỉ có tiếng tim đập.

Anh không biết có mình nên liều mạng chạy qua, vứt bỏ mọi thứ trong tay mà chạy qua, sau đó cả người nhào vào lòng đối phương. Lý trí nhắc nhở anh không được làm như vậy nhưng lại có một thứ xúc cảm bị châm ngòi thôi thúc anh mau mau thực hiện.

Anh nghĩ, cuối cùng anh nghe theo dự dõ của con tim, bởi vì niềm hạnh phúc khi nghe theo lời trái tim mình khiến anh có thể đạt được thỏa mãn, niềm vui ấy so với giá trị hiện thực mà lý trí cảnh cáo gì đó cao hơn nhiều nhiều lắm...

Vì thế, dù cho bóng dáng lý trí còn đang quần quanh trong đầu, cảm xúc và nhớ nhung đã đánh bại tất cả, ném mọi thứ trong tay xuống vội vã chạy tới, cuối cùng nhào vào vòng tay mà đối phương đã mở ra.

Chặt chẽ ôm nhau một hồi lâu, Đồng Nhận Linh mới nghe bên tai truyền đến tiếng cười trầm thấp.

“Thầy Đồng à, em tán công thật mãnh liệt, pha nhào tới kia không giống giáo viên ngữ văn tí nào, ngược lại mạnh mẽ y hệt thầy giáo thể dục đó!”

Trêu đùa khiến anh đỏ mặt nhưng không đến nỗi khó chịu, Đồng Nhận Linh bối rối dứt khoát đứng thẳng người dậy nhưng vẫn nắm áo đối phương, anh dùng sức hít hà hương nước hoa hòa quyện với mùi khói thuốc trên thân thể người kia, rồi sau đó thấp giọng tranh luận “Đừng lấy em ra làm trò cười.”

“Em là người của tôi, tôi không trêu chọc em thì em sẽ ‘không vui’ nha.” Sờ sờ sợi tóc mềm mại, Diệp Côn thoáng kéo dẫn cự ly đôi bên, mở cửa xe bên phía ghế phụ, làm tư thế ‘mời’ lên xe.

Theo bản năng anh lập tức lên xe, rồi sau đó trông thấy người đàn ông kia quay lại nhặt cặp sách và nguyên liệu nấu ăn mới rồi anh ném xuống đất, đặt chúng ở hàng ghế sau, dập tắt điếu thuốc trong tay, mang bao tay ngay ngắn.

“Xin lỗi.” Anh thấp giọng nói.

“Xin lỗi cái gì?”

“Đều quên mấy thứ kia, còn làm phiền anh đi nhặt.”

“Thế thì đợi lát nữa tới chỗ tôi, dùng thân mình ngoan ngoãn bồi thường là được rồi.” Hơi hơi cong khóe miệng bá đạo, Diệp Côn vừa nói vừa khởi động xe, chạy ra khỏi đầu hẻm.

Đồng Nhạn Linh lúc ấy không đáp lại nửa chữ, nhưng đợi đến khi trở lại biệt thự của Diệp Côn, anh cũng thật sự ngoan ngoãn ‘bồi thường’ đối phương. Cả hai người đều hiểu rõ phần ‘bồi thường’ này đôi bên tự nguyện trao nhau, là con đường duy nhất phát tiết nhưng nhớ tích tụ trong một tháng xa cách.

Thân thể gần ba mươi ngày chưa được chạm vào khi tiếp nhận dị vật xâm nhập sát chặt đến tận cùng, dù đã bôi trơn đầy đủ vẫn có cảm giác đau đớn. Nhưng dù vậy, khi Diệp Côn xuất phát từ lo lắng muốn rút ra, Đồng Nhạn Linh lại nắm chặt tay hắn, lắc lắc đầu.

“Tiếp tục?” Mang theo thờ dốc nặng nhọc, Diệp Côn thấp giọng hỏi. Tiếp đó nhận được câu trả lời khẳng định, cắn răng, dứt khoát đâm vào chỗ sâu nhất.

“A a.....! Ừ.....” Hốc mắt phỉếm hồng, đầu ngón tay gắt gao túm ga giường mềm mại, Đồng Nhạn Linh liều mạng thích ứng cảm giác dạt dào khi hoàn toàn bị xâm chiếm, bị lấp đầy đã lâu chưa có. Anh đón nhận nhiệt độ cánh tay quen thuộc đang ôm mình, sau đó khi vật chôn trong thân thể rốt cuộc nhìn không được bắt đầu đình động liền nhắm mắt lại, dùng rên rỉ cùng run rẩy áp chế không được truyền đạt vui sướng khác thường.

Anh gọi tên đối phương, mắt không chế gọi tên người bên trên, khi bên tai nghe thấy một tiếng “Nhạn Linh!” mang theo nhiệt tình vô tận rồi cuộc không thể nhịn xuống, hai chân gắt gao quán eo đối phương, co rút đạt tới cao trào.

“Còn chưa xong đâu.” Trên mặt treo nụ cười hoang dã quynh rũ của giống đực, Diệp Côn nắm lấy đầu v* đã bị hắn liếm cắn hơi hơi sưng đỏ, chậm rãi xoa nắn “Hôm nay tôi muốn lấp đầy bên trong em, đến khi không chứa được phải tràn ra ngoài mới thôi!”

Nghe “uy hiếp” đầy sắc tình, Đồng Nhạn Linh rên rỉ nhắm mắt lại, tiện đà nâng tay ôm cổ người kia, phá lệ lớn mật đến nỗi khiến chính anh cũng không dám tin đáp một câu “VẬY... anh nói được phải làm được.....”

Ngạc nhiên trong giây lát, lại cũng rất vừa lòng cười vài tiếng, Diệp Côn bắt đầu “nói được thì làm được”. Hắn dùng thời gian đủ dài ‘tra tấn’ Đồng Nhạn Linh đến nỗi ngay cả muốn nói cũng nói không nên lời, mềm nhũn nằm trên giường, thân thể cũng lười động.

Sau đó, hắn bế anh mới ngủ được một lát tới phòng tắm cùng nhau tắm rửa, ăn qua loa vài thứ rồi lại về trên giường, bọc kín chắn, chậm rãi kể cho anh những việc hắn làm bên Mỹ cùng với suy nghĩ của hắn.

“Tôi đã sắp xếp sản nghiệp của mình ổn định rồi.” Tựa vào đầu giường, hắn ôm đối phương, giản lược chỉ nói những điều quan trọng “Trước kia đã mua một căn nhà nhưng chỉ dùng tầng hầm ngầm để cất vàng bạc, đồ cổ thôi. Lần này tôi tìm người sửa chữa, mua thêm đồ đạc, làm khu vườn bao quanh, tìm người giúp việc đáng tin, xe cũng đã mua, có thể vào ở ngay.”

“Ý của anh là... muốn đi?” Đồng Nhạh Linh bắt đầu khẩn trương.

“Ừ. Tôi muốn di cư sang Mỹ.” Diệp Côn gặt đầu, tiếp đó liền bổ sung cho đối phương một câu bất ngờ “Mang theo em.”

“Nhưng... thế này thì quá...”

“Đột ngột?”

“Không chỉ đột ngột! Vốn chuyện này... Mỹ... Em căn bản.....” Bắt đầu nói năng lộn xộn, Đồng Nhạh Linh chống thân lên nhú mảy nhìn hấn.

“Vốn chưa có ý này nhưng hiện tại người nhà em đều không ở bên nên tôi mới nhen nhóm ý định. Sản nghiệp bên này dù có lớn thế nào cũng là của Diệp gia, không phải của tôi, bên Mỹ mới chân chính là thứ đứng tên tôi.”

“Nhưng Nhạh Thanh và mẹ em...”

“Nếu nhớ họ em tùy thời có thể trở về, máy bay hay đi đường biển đều tiện. Nếu tôi có thời gian rảnh cũng sẽ về cùng em.”

“Không, đây đều là thứ yếu, qua bên kia ngôn ngữ không thông, em cũng không thể làm việc kiếm tiền...”

“Ngôn ngữ không thông đã có tôi ở đây, chỉ cần em muốn học tôi sẽ dạy em, em không muốn học, cần biết cái gì, tôi sẽ phiên dịch cho em. Về phần công việc... em lo lắng cái gì, làm thư kí cho tôi là được.” Giương lên một bên khóe miệng khẽ cười, Diệp Côn đến gần bên tai Đồng Nhạh Linh “Nếu như em không muốn làm thư kí, vậy tôi dùng lương cao mướn em thất cà vạt cho tôi mỗi ngày, thế nào?”

“Đại thiếu gia...” Đầy mặt vô lực cùng bất đắc dĩ, Đồng Nhạn Linh nhú mày thờ dài “Anh nói thật đơn giản, nhưng dù em cơ bản xem như không có gì phải bận tâm, anh thì sao?”

“Tôi?”

“Anh còn cả gia đình.....”

“Gia đình?” Diệp Côn hừ một tiếng “Nhà cao cửa rộng, nhìn uy phong thể diện thực ra lòng người xa cách. Trong lòng trong mắt cha tôi vốn chỉ có Thiên Diểu và đám vợ của ông. Tôi tuy là con trai trưởng nhưng với ông mà nói, công dụng lớn nhất cũng chỉ là kiếm tiền. Nếu nói người duy nhất có thể khiến tôi lưu luyến thì cũng chỉ có Thực Ngưng, có điều nó đã có gia đình riêng, có người thương nó che chở nó, tôi không cần lo lắng nữa. Tương lai khi rảnh rỗi về thăm nó nhiều một chút cũng dễ làm thôi.”

“Cho nên, anh đã hạ quyết tâm muốn đi bên kia, đúng không.”

“Phải.” Diệp Côn gật đầu, sau đó nhìn chằm chằm người bên cạnh, mở miệng đề nghị “Đi cùng tôi.”

“.....”

“Đi cùng tôi, cò kè mặc cả thì có thể, không cho nói không.”

“Anh.....” Dứt khoát sắp bị chọc tức, Đồng Nhạn Linh nhin không được liếc đối phương một cái “Sao cứ luôn không nói lý như vậy?”

“Em rõ ràng biết tôi vốn là người như vậy mà.” Nhướn đuôi lông mày, Diệp Côn nắm cầm đối phương, tựa hồ đang suy xét “Thế này đi, miễn cho em nửa đời sau đều lấy chuyện này ra căn nhắc, tôi

cho em mười giây suy xét. Chờ tôi đếm ngược xong, em nói ra điều kiện của mình, tôi cam đoan sẽ thực hiện.”

“Cái gì?” Đồng Nhạn Linh trừng lớn mắt, vẻ mặt khó có thể tin.

“10.”

“Đại thiếu gia.....”

“9.”

“Anh!”

“8, 7, 6.”

“Đội đã....”

“5, 4.”

“Đừng, đừng đếm nữa!”

“3.”

“Thiên, Thiên Diệm....”

“2.....”

“Ngừng... ngừng!” Cảm giác bản thân sắp bị tiếng đếm ngược thời gian kia phá vỡ, Đồng Nhạn Linh triệt để lâm vào hoàn cảnh không biết nên tức giận hay nên buồn cười, dứt khoát bất cứ giá nào nâng tay che miệng Diệp Côn lại, nào ngờ tên kia cầm chặt đầu ngón tay anh, nhẹ nhàng cắn một ngụm.

“1.” Đếm xong một giây cuối cùng, Diệp Côn đắc ý cười mỉa mai
“Em cho rằng gọi tên tôi là có thể khiến tôi dừng lại? Em quên bình thường em gọi tên căn bản sẽ khiến tôi càng ‘hăng say’ hơn sao?”

Đối với cách nói của hắn, anh hoàn toàn không có năng lực phản bác, rốt cuộc khi bị bức đến sát vách núi, Đồng Nhạn Linh lựa chọn thả người nhảy xuống.

Cứ nhắm mắt nhảy đi, bởi vì nghe nói phía dưới không phải là biển sâu gào thét mà là êm ái ngọt ngào, bởi vì người đàn ông kia nói sẽ ở bên anh.

“Em không cần gì hết.....” Thở dài, đầy mặt bất đắc dĩ cười nhẹ
“Dễ dàng buông tay ‘giang sơn’ vất vả mãi mới gây dựng nên, anh thật sự bỏ được?”

“Giang sơn chỉ của riêng mình mới đáng luyện tiếc.”

“Vậy nếu ông Diệp không để anh đi thì sao?”

“Chuyện này tôi cũng nghĩ qua rồi. Có một cách nhất định hiệu quả, chỉ là phải vất vả em bị tôi lợi dụng một chút.”

“Em?”

“Cha tôi là thương nhân, nhưng luân lý đạo đức cũ ông vẫn không bỏ xuống được. Cho nên.....”

“Đại thiếu gia, anh đừng nói....” Lập tức hiểu ý đồ của Diệp Côn, cả người Đồng Nhạn Linh đều căng thẳng, anh cảm giác dòng máu trong mỗi một mạch máu đều đang đảo ngược, trái tim anh cũng run lên “Nếu anh làm vậy, về sau sao có thể ở chung với người nhà được nữa?”

“Hiện tại tôi đang ở cùng ‘người nhà’ mà.” Diệp Côn nói cực kỳ thoải mái “Em chính là người nhà của tôi, nơi có em chính là gia đình, không cầu mong gì khác.”

“Anh... anh đừng nói nữa.” Cúi đầu, Đồng Nhạn Linh nhắm mắt lại, cắn môi, trầm ngâm một hồi lâu rồi cuộc run giọng hỏi “Nếu tương lai anh hối hận phải làm sao?”

“Tôi trước giờ làm việc chưa từng rối rắm lâu, cũng không lo nghĩ chuyện hối hận hay không. Lúc trước tôi tìm tới em cũng không suy nghĩ quá mười giây.”

“Anh không sợ em thề sống thề chết cũng không đồng ý sao?” Đồng Nhạn Linh thật sự bị hấn chọc tức đến nổi bật cười.

“Sự thật chứng minh, em không vậy.” Diệp Côn vừa nói vừa kéo đối phương vào lòng mình “Chỉ cần em không hối hận, vui vẻ ở bên tôi, tôi nhất định sẽ không phụ lòng em. Nếu em thật sự không có điều kiện gì, nếu sợ tương lai chúng ta không thể ở chung, tôi ký một bản hợp đồng cho em, sản nghiệp đứng tên tôi sẽ phân cho em một nửa, sau khi tôi chết di sản cũng thuộc về em. Nếu một ngày nào đó em chán tôi rồi, khi rời đi có thể lấy một nửa ‘giang sơn’ của tôi. Còn nếu em đợi không được ngày tôi chết, vậy trước tiên xử lý tôi, khắp thiên hạ đều sẽ là của em.”

Chưa từng nghe lời tỏ tình nào giống thế này, Đồng Nhạn Linh cảm giác tim mình gần như bị bóp nghẹt, rồi cuộc nhìn không được ôm chặt lấy đối phương, trước khi liêu lĩnh chủ động hôn môi, nhìn thẳng vào mắt người đàn ông kia, nói với hắn một câu tựa như lời thề nguyện “Hãy dẫn em đi! Giang sơn của anh em không cần, em giúp anh bảo vệ!”

SƯỞNG CHIỀU NÀO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 21

Biên tập: Yến Phi Ly

Diệp Côn cảm giác lời tỏ tình đêm đó Đồng Nhạn Linh dành cho hắn hẳn có thể nói là những câu từ rung động tâm can nhất mà đời này hắn nghe được.

Người thầy giáo nhìn như thanh nhã này nét sắc sảo trong ngôn từ có đôi khi thật sự có thể chạm đến nơi mềm mại nhất trong lòng người khác. Mà hắn đến khi gặp Đồng Nhạn Linh mới dần dần ý thức được hóa ra trong lòng hắn cũng tồn tại một nơi như vậy.

Hiện tại hắn lại phải cố gắng cất giấu nơi ấy, không thể để bất cứ người nào thấy, vì bảo vệ góc mềm mại trong lòng đó mà mấy chục năm qua hắn vốn đã lạnh lùng lại càng thêm lạnh lùng.

Sau khi nghĩ cặn kẽ mỗi một bước đối sách, Diệp Côn đưa Đồng Nhạn Linh tới nhà chính Diệp gia.

Trước mặt mọi người, hắn bắt chéo chân, bưng tách trà có nắp ngồi trên ghế bành, dùng chất giọng trầm thấp và ngữ khí vững vàng nói ra việc mình muốn buông tay sản nghiệp của gia tộc, sang Mỹ tự thân lập nghiệp.

Bị tin tức này làm cho kinh ngạc không phải chỉ một hai người.

Diệp Bằng một câu cũng nói không nên lời, đám người hầu chung quanh càng cúi đầu không dám lên tiếng, bà Sáu vốn ngồi bên cạnh thấy tình huống không ổn bèn lấy cớ mình là phận nữ không hiểu mấy chuyện này mà rời khỏi sảnh chính. Còn ông Diệp ngồi trên vị trí chủ nhà thì trừng mắt, tay siết chặt gậy hơi hơi phát run.

Diệp Côn nhìn ra ý đồ không chấp thuận trong mắt cha, khẽ cười, hần nâng tay lên giữ chặt cổ tay Đồng Nhạn Linh nãy giờ vẫn yên lặng ngồi bên cạnh hần.

Sau đó hần nói, cha, con từ bỏ sản nghiệp của gia tộc chỉ là chuyện nhỏ, còn có một chuyện quan trọng con muốn thông báo với người. Đó là con muốn sống cùng Nhạn Linh hết quãng đời còn lại. Tuy rằng cả đời này phỏng chừng không có khả năng danh chính ngôn thuận khiến xã hội tiếp nhận, nhưng bất kể thế tục hay danh phận, chung quy chỉ là người ngoài, con không đủ sức quan tâm. Hôm nay con về là muốn báo cho cha biết chuyện này mà thôi, ít nhất người là cha của con, con có nghĩa vụ nói cho người...

Diệp Côn không thể hết lời, bởi vì người ngồi trên ghế chủ nhà không cho phép hần nói thêm nữa chữ.

Dùng gậy hung hăng gõ mặt đất vài cái, ông Diệp nhìn chăm chăm Diệp Côn, tay run rẩy chỉ thẳng vào hần, tiện đà gần từng từ hỏi hần, mày biết mình đang nói cái gì không?

Diệp Côn không đáp lời, chỉ là chậm rãi, nhưng cực kỳ dứt khoát gật đầu.

“Anh cả...” Đứng phía sau cha, Diệp Bằng cơ hồ chịu không nổi, cậu mở miệng muốn hỏi đây có phải sự thật không, không chỉ muốn

hỏi anh cả của mình mà càng muốn hỏi thầy Đồng, nhưng lời chất vấn của cậu đều không thể nói ra khỏi miệng.

Ông Diệp lừng lẩy tung hoành trên thương trường cả đời nâng tay ngăn cản Diệp Bằng đang định đi lên phía trước, sau đó dùng ngữ điệu trầm ổn lại tràn đầy căm ghét sau cơn kinh ngạc, chậm rãi mở miệng.

“Nếu mày biết rõ, ta sẽ không khuyên mày. Mày xem bản thân như súc sinh, ta cũng không nhận đứa con không tuân luân thường đạo lý như mày. Vốn ta còn cao hứng định lựa một ngày nào đó nói cho mày ta tính thu nhận Diệp Long làm con nuôi. Hiện tại, không cần đợi ‘một ngày nào’ nữa. Hôm nay ta dùng mới đổi cũ, dùng người đổi súc sinh. Mày muốn đi hiện tại nhanh cút. Gia sản không cần mày buông tay, một cái ta cũng sẽ không cho mày!”

Ông nói lời tuyệt tình như vậy khiến toàn thân Đồng Nhận Linh đều lạnh toát, anh cảm giác bàn tay đang nắm cổ tay mình của Diệp Côn cũng run rẩy cực nhỏ, nhưng trên mặt hắn không biểu hiện ra chút xú cảm xúc dao động nào, chỉ yên lặng cười một thoáng, buông xuống ly trà trên tay, phỉ phỉ tro bụi gần như không hề có trên quần rồi sau đó chậm rãi đứng lên.

Hắn chậm rãi bước từng bước đến trước mặt Diệp Bằng đã hoàn toàn cứng đờ, lấy trong túi quần một cái ví da, tháo xuống đồng hồ đeo tay nhét vào tay em trai “Mấy thứ này cho em làm kỷ niệm, cầm lấy đi. Thiên Diểu, về sau Diệp gia phải dựa vào em, lớn lên rồi đừng giống như trẻ con nữa, hãy nhớ mình là chủ nhân cai quản cả một gia tộc.”

Diệp Bằng cúi đầu nhìn đồ vật trong tay, hô hấp ngày càng gấp gáp, cậu lại ngẩng đầu nhìn anh trai, nhìn người đàn ông mà cậu

vừa sợ vừa kính trọng bao nhiêu năm qua, rốt cuộc căn môi, vành mắt đỏ bừng quay người chạy ra khỏi sảnh chính.

Diệp Côn thấy bóng dáng thiếu niên biến mất trong tầm mắt mới xoay người đối mặt với người cha vẫn ngồi ở ghế thái sư, hai tay chống gậy.

“Cha, gia sản con vốn cũng không muốn lấy, nhưng Diệp gia có thể có được hôm nay bao nhiêu phần là do con đem về, hấn trong lòng cha hiểu rõ. Con đi rồi người nhớ bảo trọng, tự giải quyết cho tốt đi.”

Câu nói kia là lời cuối cùng Diệp Côn nói với cha mình.

Dứt lời, hấn kéo Đồng Nhạ Linh lên, cả hai sóng bước về hướng cổng.

Phía sau không hề có một lời nhục mạ, dọc theo đường đi cũng không có bất kì kẻ nào ngăn cản, hai người ra khỏi cổng lớn đi bộ tới góc rẽ của ngõ nhỏ, tới khi đến gần chiếc xe cổ ý đậu xa phòng ngựa bị kẻ khác động tay động chân, Đồng Nhạ Linh mới nhận không được túm ống tay áo Diệp Côn ống lại, kéo hấn ngừng bước.

Anh không nói gì, dù cho lúc vô tình đã trông thấy khẩu súng đối phương cất trong ngực cũng không nói một lời nào, anh chỉ cảm thấy may mắn sự tình không phát triển đến mức phải dùng bạo lực để xử lý, không nói một lời, anh chỉ kéo người đàn ông kia, kéo hấn hơi hơi cúi xuống, để mặt hấn dán lên vai anh.

Một giây sau, anh bị một đôi tay ôm lấy thật chặt. Anh có thể cảm nhận được run rẩy mãnh liệt trong đôi tay kia, nhưng đến cuối cùng anh vẫn không nghe thấy tiếng đối phương khóc.

Người này điều động toàn bộ sự lạnh lùng trong tim, không cho phép bản thân khóc. Nhưng không khóc cũng không có nghĩa lòng không đau.

Đồng Nhạn Linh biết, anh cảm thấy dù rất nhiều chuyện trong thế giới này anh đều không hiểu nhưng tại giờ phút này, tâm tư Diệp Côn anh lại thấu hiểu hơn bất cứ ai.

Ngày đó, cuối cùng đuổi theo họ chỉ có một người — Diệp Long.

Đứa trẻ kia qua mấy tháng đã cao lớn hơn không ít, lộ ra bộ dáng thiếu niên khỏe mạnh, thở hồng hộc chạy tới chỗ họ, sau đó giữ chặt cánh tay Đồng Nhạn Linh.

Gắt gao cau mày, Diệp Long nhìn anh hét thật to “Anh hai! Em sẽ sống tốt! Sớm muộn gì cũng có một ngày em sẽ khiến trên dưới Diệp gia đều mang ơn anh! Anh là ân nhân của em, đại thiếu gia cũng là ân nhân của em. Mặc kệ hai anh có quan hệ thế nào, anh mãi mãi là anh trai ruột của em!”

Mang theo thanh âm nức nở thốt lên một câu cuối cùng, thiếu niên đột nhiên buông lỏng tay, dùng lực lau nước mắt, xoay người chạy trở về.

Mà nhìn theo bóng dáng đối phương, Đồng Nhạn Linh nắm ngón tay Diệp Côn thật chặt, vùi mặt vào lồng ngực người kia, chua xót nghẹn ngào khóc không thành tiếng.

Không biết vì sao lại khóc nhưng đó là cảm xúc chân thực của anh khi ấy.

Có điều khóc xong, anh vẫn quyết tâm đi theo người đàn ông này, mặc kệ bên kia bờ đại dương hay trên trời dưới đất, anh đều

muốn ở bên Diệp Côn.

.....

Ngày đó, bọn họ trở về biệt thự.

Hai người đều trầm mặc đã lâu, chỉ đơn giản ngồi cạnh nhau, tựa vào nhau, bình phục cảm xúc kịch liệt khiến họ đều không thể nói nên lời.

Hải Đường lại theo thường lệ quán lấy Đồng Nhạh Linh làm nũng, chen vào giữ hai người, cuộn bản thân thành một cục lông tròn tròn đen trắng.

Nhìn không được cười rộ lên, Đồng Nhạh Linh vuốt ve con mèo béo, ngẩng đầu nhìn Diệp Côn.

“Ừm.....”

“Mang theo nó đi, tôi biết em luyến tiếc.” Người kia trực tiếp mở miệng.

“Cám ơn anh.”

“Cám ơn cái gì.” Cười khẽ, Diệp Côn ôm đối phương “Con mèo hoa còn lại có thể cho Nhã Cầm, tuy nó không hề đề cập qua nhưng nó rất thích mèo, tôi nhìn ra được.”

“Bên chỗ cô ấy có tiện nuôi không?”

“Tiện, gia cảnh nhà nó tốt, mọi người cũng dễ chịu.”

“Vâng, vậy phiền anh sắp xếp.”

“Người một nhà, đâu ra mà phiền.” Bên tai, thanh âm trầm thấp khẽ nói với anh như vậy.

Gật gật đầu, Đồng Nhạn Linh nhẹ nhàng thở dài một tiếng chậm rãi nhắm mắt lại.

.....

Vài ngày sau, Đồng Nhạn Linh xin nghỉ việc ở trường, chào tạm biệt các thầy cô có mối quan hệ thân thiết, bán căn nhà của mình đi, toàn bộ tiền đều gửi tới Nam Kinh cho mẹ và em trai, sau đó anh mang theo số lượng hành lý không nhiều tới biệt thự của Diệp Côn.

Lại thêm mấy ngày, Diệp Côn cũng bán biệt thự, đóng gói toàn bộ sách vở, tư liệu và tài sản quan trọng gửi sang Mỹ trước. Một lần nữa hắn thu xếp cho người giúp việc trong nhà, ai đồng ý ở với chủ mới thì lưu lại, không muốn hắn sẽ giúp đỡ tìm nơi khác. Mèo để lại cho Nhã Cầm, nhìn cô vui vẻ đáp ứng nhất định chăm sóc tốt đám mèo, hắn gật gật đầu nâng tay ôm Hải Đường và bả vai Đồng Nhạn Linh.

Chỉ mấy hôm sau, bọn họ khởi hành rời thủ đô.

Họ tới Nam Kinh một chuyến, phân biệt mỗi người đi chào từ biệt người thân. Diệp Côn dĩ nhiên tới gặp Thục Ngưng và chồng cô Tạ Kiến Hào, cô hoảng hốt không thể tin anh cả cứ vậy buông tay toàn bộ gia sản. Đồng dạng sửng sốt còn có Đồng Nhạn Thanh và mẹ Đồng khi người thầy vốn an phận thủ thường làm giáo viên cả đời lại muốn đi xa thật xa. Sau khi hàn huyên về dự định trong tương lai, lập đi lập lại dặn dò phải giữ gìn sức khỏe và thường xuyên liên lạc, Diệp Côn cùng Đồng Nhạn Linh gặp nhau ở bến cảng, sau đó sánh vai, từng bước một tiến lên con tàu chở đầy hành khách.

Tàu nhanh chóng nhổ neo, rời khỏi cảng.

Không có người thân đến tiễn, hai người chỉ tựa vào lan can ở một góc không có đông người tụ tập, cảm thụ gió biển mát lạnh mang theo hơi mặn thối tới trên mặt.

“Có lạnh không?” Diệp Côn hỏi.

Đồng Nhạn Linh chỉ lắc đầu, bất đắc dĩ cười khẽ “Đến bên kia, chút học vấn duy nhất của em sẽ không có đất dụng võ.”

“Ai bảo, em có thể thảo luận với tôi mà, tứ thư ngũ kinh tôi đều đọc qua.” Diệp Côn tháo mũ dạ xuống đội lên đầu Đồng Nhạn Linh “Đừng sợ, có tôi ở đây.”

“Chuyện tới hôm nay, em không còn sợ gì nữa.” Đồng Nhạn Linh nâng tay sờ sờ vành mũ “Có điều bên nhà anh hình như không tiết lộ ẩn tình vì sao em theo anh đi Mỹ, em cũng chưa nói rõ với người nhà. Tứ tiểu thư và cả Nhạn Thanh nữa, không biết một ngày kia khi biết được chuyện của chúng ta, họ sẽ có phản ứng gì.”

“Nếu thực sự có tình có nghĩa sẽ giống Diệp Long nói với em, bất kể giữa chúng ta là quan hệ thế nào cũng không có gì thay đổi.”

“...Đúng vậy.” Đồng Nhạn Linh suy nghĩ một lát, gật gật đầu.

Một đợt sóng vỗ, đầu thuyền dập dềnh, đột nhiên cơn gió cuốn qua thổi bay mũ dạ trên đầu Đồng Nhạn Linh, chao lượn vài cái, mơ mơ hồ hồ rơi xuống biển xanh.

“Làm sao giờ?” Đồng Nhạn Linh cảm thấy có lỗi nhìn đối phương, mà người đàn ông kia thì chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, rồi sau đó ôm chặt bờ vai anh.

“Kệ nó, gió không cuốn em đi mới quan trọng.”

Nhìn thoáng qua phương hướng mũi dĩa biển mất, lại nhìn chiều tà dần dần buông xuống ráng đỏ, trong lòng anh âm thầm đáp lại một câu “Gió đương nhiên thổi không nổi em rồi, chẳng phải anh đã nói, dù cho anh bảo em đi, em cũng không thể đi sao?”

Đồng Nhạn Linh nghe Diệp Côn hỏi anh có muốn về khoang thuyền hay không bèn gật đầu khe khẽ, cả hai cùng rời đi. Phía sau lưng họ là hoàng hôn trải dài từng sợi, nơi giao nhau giữa trời và biển giống như là bị tia nắng sót lại cuối cùng nhuộm vàng, lấp lóe chút ánh sáng nhạt nhòa.

Đêm dần buông, nhưng với hai người đã quyết định nắm tay nhau bước tiếp cuộc đời, bầu trời trong lòng họ lại tựa như đang nghênh đón bình minh, trở nên ngày càng rõ ràng, ngày càng tươi sáng.

— Hoàn —

Yến Phi Ly: Trở lại sau hơn 1 năm nghỉ edit, trở lại cùng với wp mới, dĩ nhiên vẫn là con người này, vẫn tính cách này, vẫn là vẻ yêu đời, nhí nhố như xưa. Chân thành cảm ơn tất cả những bạn còn nhớ tới cái tên “Yến Phi Ly”, vẫn luôn âm thầm ủng hộ mình. Bản edit là món quà nhỏ tri ân mà Phily muốn gửi tới tất cả các bạn ♥

Đặc biệt cảm ơn tác giả của “Mộ ải trầm trầm” – Viburnum đã cho phép Phily biên tập truyện qua tiếng Việt, cảm ơn lời động viên và món quà nhỏ mà chị giành cho Phily ♥

Love all~

ĐN, 11/06/2017

2006546799

SƯƠNG CHIỀU NẢO NÈ

Viburnum
dtv-ebook.com

Chương 22: Phiên Ngoại : Trích Nhật Ký Của Diệp Côn

01/4/ 1973, tuyết rơi

Từ lúc biết thời gian còn lại của mình không còn nhiều nữa thật ra cũng tốt.

Giữa trưa miễn cưỡng tản bộ ở công viên trung tâm, ngẩng đầu nhìn đám chim nhận bay lượn trên trời, cánh chim thật cô độc, nghe được tiếng nhận lại nghĩ đến Nhận Linh, bi thương chợt ào ra.

Trời đột nhiên đổ tuyết, đành về nhà.

Quả nhiên...

Nhận bay qua, chợt đau lòng

(*) Câu thơ trích trong bài Thanh thanh mạn, đây là bài từ nổi tiếng của Lý Thanh Chiếu sau những ngày chạy xuống Giang Nam. Trước nhiều đau khổ bà đã lấy những nét sinh hoạt bình thường tả thành lời văn tha thiết. Hình ảnh cánh nhận trong thơ cũng là chữ Nhận trong tên Đồng Nhận Linh. Bản dịch tiếng Việt của Phù Vân Du Tử (có thêm 2 câu sau):

“Rằng nhận không biết từ đâu

Bay về đúng lúc nổi sầu dâng lên

Phải chăng nhận cố tình quên

Rằng người xưa ấy đã lên trời rồi”

14/02/1966, lễ tình nhân

Hôm nay nhắc lại với Nhạn Linh ngày này bốn mươi năm trước là lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau. Bất giác đã bốn mươi năm trôi qua, hiện tại nghĩ đến vẫn cảm thấy quá ngắn ngủi, bên nhau quá ngắn, đời người cũng ngắn. May mắn đóa hoa quỳnh ép trong sách năm nao vẫn lẳng lẳng nở rộ suốt bốn chục năm.

Lúc đầu em không tin lời tôi nói, cười hỏi có phải tôi đang cố ý hư cấu câu chuyện lãng mạn cho lễ tình nhân hay không. Tôi không đáp nhưng có lẽ em biết tôi sẽ không lừa em, càng chưa từng dối gạt em một lần nào.

Cơm tối là ăn ở ngoài với Nhạn Linh, nhìn động tác nhẹ nhàng khoác áo vest lên lưng ghế vẫn nhả nhận như năm đó của em, tôi chợt nhớ tới bộ áo dài em mặc khi mới gặp.

Khi đó em còn trẻ, tôi cũng vậy, Thục Ngưng tuy đã lấy chồng nhưng vẫn ở độ tuổi thiếu nữ, Thiên Diễm càng là một thằng nhóc.

Bốn mươi năm, không biết Thiên Diễm sống thế nào.

Nhưng mà, không biết cũng tốt.

13/11/1952, trời mưa

Hôm nay Nhạn Linh tổ chức sinh nhật cho tôi. Đa phần nhân viên trong công ty đều không biết ngày sinh của tôi, tôi cũng không muốn bọn họ biết hoặc nhớ kỹ, vì thế, vào ban ngày cùng tổ chức tiệc sinh nhật với đám Thục Ngưng còn buổi tối là thời gian riêng của tôi và Nhạn Linh.

Quà em tặng tôi là một hộp thuốc lá mới rất đẹp. Tôi hỏi em, chẳng phải mấy hôm trước em còn căn nhắc bảo tôi bớt hút thuốc hay sao? Em nhíu mày nói, cho nên tặng anh hộp thuốc chỉ có thể đựng mười điếu nè, đây là số thuốc được phép hút trong một tuần, không thể vượt quá.

Hình như tôi càng ngày càng giống một ông chồng bị vợ quản chặt nhưng lại vẫn vui vẻ hạnh phúc, cười hồi lâu mà chẳng thể ngừng được.

Sau này cái hộp cũ có thể đựng hai mươi điếu thuốc của tôi e là phải về hưu rồi.

Mà người ngoài ước chừng sẽ không tin đường đường Kellan Diệp nói một thì không có hai ở nhà cũng là kẻ ‘nghe lời vợ’ đâu nhỉ?

06/12/1945, trời nhiều mây

Chiến tranh qua đi, hiện tại nghĩ lại đều cảm giác đó hết như một giấc mộng, thế nhưng tình hình trong nước vẫn không mấy yên ổn. Thục Ngưng nghe được tin tức từ chỗ Thục Băng, nội chiến ước chừng vẫn còn sẽ kéo dài, lúc nào mới có thể chấm dứt hoàn toàn là điều ai cũng không thể dự đoán được.

Tôi an ủi Nhạn Linh, bảo em đừng lo lắng quá, nhưng từ nhỏ em chính là người dễ dàng lo nghĩ nhiều, tôi cũng chỉ có thể ở bên em, làm chỗ dựa cho em mà thôi.

Mấy năm nay chuyện làm ăn cũng không quá tốt nhưng ít ra vẫn tốt hơn giai đoạn suy thoái kinh tế, tuy rằng trải qua những năm

tháng đó rất vất vả nhưng chúng tôi vẫn không rơi vào nguy cơ suy sụp.

Nhận Linh vẫn trước sau như một giúp tôi chăm lo cuộc sống và công việc vun văt, thật tình mấy chuyện đó tôi ngại phiền chẳng muốn bận tâm, căn bản quẳng chúng luôn vào danh mục ‘chuyện lông gà vỏ tỏi’, thế mà em lại lo liệu rất quen tay. Ngày nào phải gặp mặt ai, ngày nào cần họp với chi nhánh nào, sinh nhật Thục Ngưng nên mua quà gì là tốt nhất, tang lễ người nhà nào của Anthony không thể không đi, em đều nằm lòng.

Không có em, có lẽ tôi sẽ không buồn làm việc, cuộc đời cũng chẳng thiết sống nữa. Sáng nay lúc em thắt cà-vạt cho tôi, tôi đã nói như vậy.

Em cười rộ lên sau đó thoải mái kéo nút thắt cà-vạt có thể gọi là hoàn mỹ kia, kẻ sát lại, hôn lên má tôi.

28/02/1933, bầu trời quang đãng

Hôm nay là ngày trọng đại đối với Thục Ngưng. Buổi chiều em ấy sinh được một bé trai nặng khoảng 3,1kg, tiếng khóc cực vang dội.

Kiến Hào đặt tên cho con trai là “Trọng Hợp”, ngụ ý là cuộc sống tốt đẹp mà lại nghe có vẻ trầm ổn, khí khái.

Thục Ngưng trải qua đón đầu mới được làm mẹ, tôi chỉ cầu mong tương lai em ấy con cháu đầy đàn, không bao giờ phải chịu cảnh cô đơn tịch mịch.

Anthony nói Nhận Thanh đang dạy anh ta học thơ, xem như là báo đáp chuyện anh ta dạy cậu cưỡi ngựa lái xe, nhưng mà thơ văn

thật sự quá khó, anh ta có thể đọc ra câu chữ lại không cách nào lý giải toàn bộ ý nghĩa trong đó.

Vậy mà anh ta luôn có hứng thú đối với toàn bộ bài thơ có chữ “Nhận”, tôi nghĩ nhất định là anh ta có dụng ý khác. Chẳng qua, hẳn anh ta không biết rằng tất cả những bài thơ chứa chữ “Nhận” đều luôn có nội dung mang theo ngữ cảnh bi thương.

Ví như câu thơ “Nhận bay qua, chợt đau lòng” trong Thanh thanh mạn của Lý Thanh Chiêu, một tên người Tây chung tình với sốt cà chua và chanh như anh ta khó mà hiểu thấu đáo thâm ý trong vài chữ tiếng Trung ngắn ngủi ấy.

Nhưng anh ta vẫn cố gắng học, tôi nghĩ đúng như lời Nhận Linh nói, anh ta thật sự động lòng với Nhận Thanh.

14/02/1926, lễ tình nhân

Sắc trời u ám, mây chiều náo nê, gió nhẹ dần nổi lên.

Hôm nay chuyện làm ăn đã bàn bạc hoàn tất, khi trở về nhà chính ngẫu nhiên chạm mặt gia sư mới của Thiên Diểu.

Người nọ họ Đồng, tên Nhận Linh, dung mạo tuấn tú, thái độ khiêm nhường cung kính, đeo kính mắt trông rất sạch sẽ chỉnh tề, tựa hồ rất có giáo dưỡng.

Cậu ta là do Lý Kính Đình giới thiệu tới, cậu ta giới thiệu là giáo viên của trường trung học Hối Văn, bất chợt tôi nghĩ nghề nghiệp như vậy xem như tương xứng với phẩm chất của cậu ta.

Tôi cũng không muốn nói bởi vì xuất phát từ trách nhiệm với Thiên Diểu nên mới có ý đồ muốn hiểu nhiều về người thầy giáo

này, trước kia ngẫu nhiên nghe Lý Kính Đình thổi phồng văn chương của cậu ta thì cũng không có ý định tìm đọc, hôm nay gặp qua một lần, ngược lại nổi lên hứng thú, không biết người này một khi mất đi đáng về nhĩ nhận, phơi bày hết thảy những mặt ẩn giấu tận sâu sẽ là hương vị thế nào.

Lại không biết, cặp mắt luôn trốn tránh người khác và gương mặt thanh tú kia một khi trở nên bướng bỉnh không thể tiếp tục lảng tránh sẽ lộ ra biểu tình như thế nào.

Nói tiếp, đột nhiên hứng thú dành cho người kia dâng trào, rất muốn ném thử, hiểu thử, lý giải thử.....

Không bằng, chờ lần gặp mặt kế tiếp đi.

Chỉ ba ngày mà thôi, ba ngày sẽ trôi qua rất nhanh, sớm thôi, thầy Đồng.